

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Eylül-Ekim 2023 Sayı: 114

Fiyatı: 5 TL

Seçim sonrası CHP başta olmak üzere düzen partilerinde sular durulmuyor. Seçim yenilgisinin faturasını Kılıçdaroğlu'na keserek CHP'yi yeniden “umut” haline getirmek isteyenler, “değişim” adı altında çeşitli at-raksiyonlar yapıyorlar.

Ekrem İmamoğlu ile başlatılan “değişim” hareketi, CHP örgütünde ve tabanda yeterince destek bulmayınca, İmamoğlu geri çekilmek zorunda kaldı. Şimdi İstanbul belediye başkanlığını garantilemenin derdinde. Çünkü geçen yerel seçimleri sadece CHP'nin oylarıyla değil, tüm muhalefetin oylarıyla kazanmıştı. Bugün böyle bir ittifak yok! Dahası İmamoğlu rüzgarı da eskisi gibi esmiyor artık.

İmamoğlu tutmayınca Özgür Özel öne sürüldü. Özel, başkan adayı olduğunu resmen açıkladı. Seçim yenilgisinden dolayı özür dileyerek, ittifaklar siyasetini eleştirerek CHP tabanını yeniden kazanmaya çalışıyor. Açıkladığı “tutum belgesi”nde “parti-içi demokrasi”den “emeğin yanında yer alma”ya kadar pek çok vaat var.

Fakat bu vaatler yeni değil, halk bunları dinlemekten bıktı! İcraat ve zafer istiyor! Üstelik Özgür Özel hem geçmişin vebalini taşıyor, hem de “emanetçi” görünüyor. Dolayısıyla Özel'le de CHP'de bir değişim ve umut heyecanı yaratılamadı. İl kongreleri yumruklu-tekmeli kavgalarla geçiyor.

Sadece CHP değil, İYİP de seçim sonrası kan kaybetmeye devam ediyor. Akşener'in tutarsız sözleri ve tehditleri, güven erozyonunu hızlandırdı. Son olarak yerel seçimlerde 81 ilde ayrı aday çıkaracaklarını söylemesi, muhalefetin elindeki belediyeleri de kaybedeceği korkusunu arttırdı.

Özcesi, seçim yenilgisi muhalefet blokunu darmadağın etti. Hem birbirleriyle hem kendi içlerinde kavgaları bitmiyor.

Sayfa 2'de sürüyor

Düzen partileri “kayıkçı kavgası”nda!

KENDİ DAVAMIZ İÇİN DÖVÜŞELİM!

Düzen partileri “kayıkçı kavgası”nda!

KENDİ DAVAMIZ İÇİN DÖVÜŞELİM!

Muhalefet böyle de “iktidar” bloku güllük gülis-tanlık değil. Yaşanan ekonomik krizin sorumlulu-ğunu üstlenmek istemeyen MHP, BBP, YRP gibi partiler, AKP’nin politikalarını açıkça eleştiriyorlar.

Daha önemlisi, AKP kendi içinde “temizliğe” başladı. İçişleri Bakanı Soylu’nun ekibi tasfiye edi-lirken, Soylu’nun cezalandırdığı kişilere de “iade-i itibar” yapılıyor. Rütbeleri sökülüp silahlarına el koyulan -bir dönemin ünlü polis şefleri- Hanefi Avcı ve Sabri Uzun’un “mahkeme kararı”yla aklanma-sı, bunlardan en bilineni. Aynı günlerde mafya lideri Ayhan Bora Kaplan’ın yurtdışına çıkarken yakalanması da Soylu’yu tasfiye hamlesinin bir parçası.

Erdoğan’ın seçimleri bir kez daha kazana-bilmek için, kimlere ne sözler verdiğini bilmiyo-ruz. Ama sadece ekonomideki gelişmeler bile, ABD’ye verilen sözleri ortaya koyuyor. Mehmet Şimşek ve ekibinin ekonominin başına oturtul-ması, Erdoğan’ın “faiz sebep enflasyon sonu” teorisini çöpe attığı gibi, “nas” çıkışını da yerle bir etti. Merkez Bankası, faizleri beklenenin üzerinde arttırarak yüzde 25’e çıkardı. Şimşek’in açıkladığı “Orta Vadeli Program” ise, Türkiye’nin “IMF’siz IMF politikası” izleyeceğini teyit etti. Öncekilerden “gerçekçi” büyüme ve enflasyon hedefiyle ulus-lararası kuruluşların takdirini de kazandı. Mesela Moody’s’e göre, “daha ortodoks, kurallara dayalı ve öngörülebilir politika yapımına geçiş, kredi açısından olumlu”ydu.

Övgüler çok, fakat halen yatırım yok! Onun için Şimşek, Körfez ülkelerinden para dileniyor. Elde-avuçta ne kaldıysa (TCDD veya THY’nin adı geçiyor mesela) Arap sermayesine peşkeş çekiliyor. Diğer yandan “tüketim kısılacak”, “kredi kartlarına sınırlama getirilecek” denilerek, işçi ve emekçiye yeni yükler bindirmeye hazırlanıyorlar. Kıdem tazminatını gaspetme girişimi de bunlar arasında.

Hiç bitmeyen ekonomik saldırıların yanı sıra siyasi saldırılar da hız kesmiyor. Katillere, tecavüz-cülere “örtülü af” çıkarken, muhalifler hapis-hane-lere dolduruluyor. Cezaevlerinde tecrit ve işkence artıyor, disiplin cezalarıyla tahliyeler engelleniyor. Sayıları binleri aşan “hasta tutsaklar” dışarıya ancak tabutla çıkabiliyorlar.

Hukuk, muhalifleri yok etme aygıtına dönüş-müş durumda. Sivas-Madımak dosyasını “zaman aşımı” diyerek kapatmaları da bu saldırıların bir parçası. Madımak Otel’inde 33 aydını yakarak öl-düren katiller, zaten yıllarca elini-kolunu sallayarak dolaştı. 30 yıldır uzatılan dava, “zaman aşımı”na uğratarak hepsi tahliye edildi.

Bu karar, Madımak katliamının devletin bilgisi dahilinde yapıldığını bir kez daha kanıtladı. DYP-SHP koalisyonunda gerçekleşmiş, AKP-MHP yönetimince de kapatılmıştır. Ama yüreklerde kanamaya devam ediyor ve asla kapanmayacak...

Ekonomik-siyasi saldırı sağanağı altında bir

de “yeni anayasa” hazırlığı yapılıyor. Yeniden 12 Eylül mağduriyeti işleniyor, “darbe anayasası”nın kaldırılmasından söz ediliyor. Hatırlanacaktır 12 Eylül 2010 tarihindeki anayasa referandumundan önce, Erdoğan meclis kürsüsünden ağlayarak Erdal Eren’in mektubunu okumuş, makamında Berfo anayı kabul etmişti ve 12 Eylül generallerini yargılama sözü vermişti.

Bütün bu demagojiler, Gülen Cemaati’nin yolunu düzlemek, “yargı”yı ele geçirmek içindi. “Yetmez ama evet”çileri de arkalarına alarak bunu başardılar. Son-rasında 12 Eylül yargılaması, aklamaya dönüştü. Berfo ana gibi çocuklarının akıbetini soran “Cumartesi anneleri”nin eylemleri yasaklandı. Mahke-me kararına rağmen hala her hafta darp ediliyor, gözaltına alınıyorlar.

Şimdi aynı filmi yeniden izliyoruz. AKP’nin “yeni ana-yasa” hazırlığına her kim da-hil olacaksa, bilerek-isteyerek bu suça ortak olacaktır.

Milyonlarca işçi, memur, emekli, açlıkla ölüm sınırı altında yaşıyor. Bu koşullarda çocuk okutmak çok daha zorlaştı. Beslenme çantasına ne koyacaklarını şaşırılmış durumdalar. Yetersiz beslenmeden çocuklarda “bodur”luk artıyor, öğretmenler açlıktan baygınlık geçiren çocuklardan söz ediyor. Buna karşın meclisten zar-zor geçen bir öğünlük yemeği bile kaldırmaya yelteniyorlar. Diyanet’e milyonlar akıtırken, öğren-ciye yemek veremiyorlar! Onun yerine ÇEDES projesiyle dini hurafeleri boca ediyorlar küçücük beyinlere.

Sağanak gibi yağan bu saldırılara isyan etme-mek mümkün değil. Öyle de oluyor. İstanbul’dan Dersim’e, İzmir’den Antep’e her yerde direniş var. Sadece işçiler değil, sağlıkçılar, eğitimciler, köylüler her kesim eylem halinde. Ne yasaklar, ne vahşice saldırılar direnişleri durdurabiliyor. Hem de çoğu örgütsüz olmalarına rağmen... Ya da işbirlikçi sendikaların ihanetine rağmen...

İşçi ve emekçiler kendi deneyimlerinden öğrenerek yollarını açıyorlar. Kurtuluşun seçimde, şu ya da bu düzen partisinde olmadığını gide-rek daha fazla görüyorlar. Bize düşen bu bilinci arttırmak, eylemleri büyütmek, birleştirmek ve hak alıcı kılmak...

Ozanın dediği gibi “kendi davası için dövüş-meyen / dövüşür düşmanın davası için!” Bırakalım düzen partileri “kayıkçı dövüşü”ne devam etsin. Biz kendi davamız için dövüşelim! Kazanmanın tek yolu budur.

Okurlara...

Merhaba,

Okullar açıldı. Geçim sıkıntısı içindeki ailelere bir de okul masrafları eklendi.. SEKA gibi kağıt fabrikalarını kapatan AKP hükümeti, yurtdışından dövizle kağıt satın almak zorunda bırakınca, kırtasiye malzemeleri de astronomik rakamlara ulaştı.

Sadece kırtasiye mi? Beslenme çantaları-nı doldurabilmek de hiç kolay değil. Çocuklar yetersiz beslenmenin yarattığı hastalıklarla karşı karşıya... Hal böyleyken Sağlık Bakanlığı “bes-lenme çantasında neler olmalı” listesi hazırlıyor, Emine Erdoğan “beslenme çantası” kampanyası düzenliyor!

Aradan kaç yüzyıl geçse de egemenlerin “ekmek bulamıyorlarsa pasta yesinler” aymazlığı devam ediyor. Çocuklara “bulunamayan” para-lar, Diyanet’e, tarikatlara akıtılıyor!.. Aç ve açıkta kalan çocuklar, tarikatlara terkedilmiş durumda...

Barınma, beslenme, sağlık, eğitim gibi en temel insani haklardan yoksun bırakmak, en büyük şiddet zaten. Bir de buna hem devletsel hem toplumsal şiddet ve zorbalık eklenmiş durumda...

Hayatta ve ayakta kalabil-mek için örgütlenmekten ve direnmekten başka çare yok!

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimi-zin sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

114. Sayıda

3	Seçim gerçeği
4	İbrahim Seyitcemaloğlu babamızı kaybettik
5	“Karma eğitim”den vazgeçilemez
6	Katillere af, muhaliflere daha ağır hapis, işkence
7	Celalettin Can’a işkenceli tutuklama
8	Toplu İş Sözleşmesi süreci
10	“Devrimci” sendikacı faşist parti başkanıyla
11	Maden işçileri yeraltından sesleniyor
12	Emekliler daha ne kadar bekleyebilir
13	Kamuda TİS sonuçlandı
14	Zorbalık
16	Trendyol işçileri direnişte
17	Nijer’de darbe
18	Munzur Festivali’nden notlar
19	Rize-Fındıklı’da Remzi Basalak etkinliği
20	Yasakçı tutumlar birleşik mücadeleye zarar verir
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Eylül-Ekim ayında şehit düşen ihtilalciler
24	Seçimlerde yenilen burjuva muhalefetidir
27	Dersimli bir yiğit: Seydixon Ağa

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 114 Eylül-Ekim 2023, 5 TL(KDV %0)

Seçimlerin üzerinden aylar geçti, fakat sonrasında ortaya dökülenlerle **sadece AKP-MHP bloğunun değil, muhalefet partilerinin de kapalı kapılar ardında ne işler çevirdiği gözler önüne serildi.** Kaldı ki, bunlar buzdağının görünen yüzü. Asıl büyük kütle aşağıda duruyor ve çok büyük alt-üstler yaşanmadığı sürece, onlar özenle “sır” olarak saklanmaya devam edecek.

Zafer Partisi Başkanı Ümit Özdağ’ın bu “sır”lardan belki de en küçüğünü deşifre etmesi, ortalığı karıştırmaya yetti. Özdağ, Kılıçdaroğlu’nu destekleme koşulu olarak, partisine MİT Başkanlığı kendisine İçişleri Bakanlığı olmak üzere iki bakanlık teklif edildiğini açıkladı. Oysa

oluyorlar; “sandıkları göz bebeğimiz gibi koruyacağız, bu kez hileye izin veremeyeceğiz” diyenler, her seçim daha fazla ayyuka çıkan hilelere, açıktan işlenen suçlara neden ses çıkarmıyorlar; “mutlaka kazanacağız” derken, yenilgiyi neden hemen kabulleniyor ve hiçbir açıklama yapmadan AKP’yi kutlayıp kenara çekiliyorlar?

Daha pek çok soru havada asılı duruyor. **Bütün bu suçları birlikte işledikleri için, birbirlerinin pisliğini örtüyor, gerçeklerin açığa çıkmasını olabildiğince engelliyor, öteliyorlar.**

Fakat seçim sonrası ortaya çıkan tablo ve bazı deşifrasyonlar bile, “seçim” diye yapılan şeyin, halkı kandırmak amacıyla düzenlenen bir oyun olduğunu; hükü-

gireceğini bile, siyasi partilere çöreklenmiş bürokratlar belirler. Kanunlar ise zaten parlamentoda değil, kapalı kapılar ardında hazırlanmaktadır. Parlamenterlere düşen, el kaldırıp indirmektir; bir de kürsüden “lak lak” etmek...

“Ortaçağa kıyasla muazzam bir tarihsel ilerleme anlamına gelen burjuva demokrasisi; her zaman dar, sınırlı, sahte, ikiyüzlü, zenginler için bir cennet, sömürülenler, yoksullar için bir tuzak, bir aldatmacadır ve kapitalizm altında böyle olmak zorundadır.” (Lenin, Dönek Ka-utsky, inter yay. sf 27)

Seçimlere ve parlamentoya dair bu temel gerçekler, son yıllarda unutuldu, unutturuldu. Hem de seçimlerin ve parlamentonun eskisine göre çok daha göstermelik bir hal aldığı günümüz ortamında...

Bunda en önemli başarı, tabi ki **muhalefete aittir.** Sosyalizmin etki gücünün azaldığı, komünist ve devrimcilerin güç kaybettiği koşullarda, reformist partiler seçimleri ve parlamentoyu tek kurtuluş yolu olarak gösterdiler. Her seçim, “köprüden önceki son çıkış”, “en kritik seçim”, “referandum gibi” sıfatlarla abartıldı, kitlelerin daha fazla sandığa bağlanması, adeta ona mahkum olması sağlandı. AKP karşıtlığı üzerinden düzenin payandası haline getirildiler. AKP’ye en büyük meşruiyet zemini de bu şekilde oluşturuldu.

Hep söyledik, bir kez daha yineleyelim: **AKP’nin yıllardır işbaşında kalması, onun değil muhalefetin başarısıdır.** Sadece kitleleri sandığa çekmekle kalmadılar; göz göre göre yapılan seçim hilelerine, entrikalara, yasa-dışı uygulamalara boyun eğdiler; AKP sanki seçimleri hakkıyla kazanmış gibi kutladılar ve onca falsosuna rağmen ayakta kalmasını sağladılar. Dolayısıyla -bilinçli veya bilinçsiz- AKP’nin “suç ortağı” oldular.

Muhalefetin sefaleti

Kapitalist sistemde her zaman “majestelerin muhalefeti”ne ihtiyaç duyulur. Türkiye’de bunu uzun yıllar CHP yapıyor. Son seçimlerde yine CHP’nin başını çektiği “millet ittifakı” ve ona dışardan eklenen bir muhalefet bloku oluştu. Bu kez muhalefetin kazanacağına öylesine umut bağlanmıştı ki, CHP ve Kılıçdaroğlu etrafında kümeleşmek doğal göründü.

CHP ve Kılıçdaroğlu da aldığı rüzgarla geric, faşist partilere bol keseden bakanlık dağıttı, milletvekilliği ikram etti. Deva, Gelecek, Saadet gibi partilerin seçim barajını aşmaları mümkün değilken, şimdi 10’ar milletvekili ile mecliste temsil ediliyorlar. Keza

Seçim sonrası ortaya dökülenlerle SEÇİM GERÇEĞİ

kamuoyuna sundukları “protokol”de bu maddeler yoktu!

Ardından Kılıçdaroğlu, bu tekliflerin “iki kişinin namusuna emanet” olduğunu söyleyerek, Özdağ’ı “sırları”nı deşifre etmekle suçladı. Bir partinin desteğini alabilmek için “rüşvet” olarak bakanlık teklif etmek normalmiş de, onu açıklamak suçmuş gibi... Üstelik “millet ittifakı” içinde yeralan partiler, Özdağ’a verilen bakanlıklardan habersiz olduklarını, Kılıçdaroğlu’nun kendilerine söylemediğini belirttiler. Yani “ortakları”ndan bile gizlenen bir anlaşma sözkonusuydu!

İttifak ortaklarının haberi var mıydı, yok muydu bilinmez. Çünkü onlar da tabanlarından tepki almamak için suçu Kılıçdaroğlu’nun üstüne atabilirler. Fakat bizi asıl ilgilendiren, halkın bu anlaşmadan habersiz olmasıdır. CHP’ye ve Kılıçdaroğlu’na oy veren milyonlarca kişinin, şoven-faşist Özdağ’a İçişleri (diğer bakanlıklardan birinin de Milli Eğitim olduğu söylendi) gibi çok önemli üç bakanlığın sunulduğunu bilmemesidir.

Halkın bilmediği daha kaç “gizli protokol” yapıldı acaba? Ne rüşvetler, sözler verildi, ne tehditler, şantajlar yapıldı, ne karşılığında nelere boyun eğildi?

Seçim öncesi mangalda kül bırakmayanlar, seçim sonrası neden sus-pus

metlerin seçim sandığından çıkan oylarla değil, kapalı kapılar ardındaki pazarlıklarla belirlendiğini görmemize yetiyor.

Demokrasi yalanı

Kapitalist sistemde seçimler, halkın kendi iradesiyle iktidarın oluştuğu yanılsamasını yaratan bir aldatmacadan ibarettir. Bırakalım varolan sömürüyü-eşitsizliği kaldırmayı, en küçük demokratik hakkın kazanılması bile seçimlerle mümkün olmaz.

Egemen sınıflar halkın nabzını ölçmek, ona göre hangi klığın ne şekilde yöneteceğine karar vermek ve sözde demokrasinin işletildiği yanılsamasını yaratarak kitlelerin öfkelerini boşaltmak için seçimlere başvururlar. Oldukça faydalı bir araçtır çünkü. Faşizmle yönetilen ülkelerde bile seçimlerin yapılması bu yüzdendir. Yönetimin meşruiyetini sağlamak (halkın desteğini aldığı görüntüsü vermek) bu sayede başarılı. Seçim ve referandumun en çok AKP döneminde yapılması boşuna değildir.

Halk seçimlerde temsilcilerini seçtiğini, o temsilcilerden oluşan meclisin (parlamentonun) ülkeyi yönettiğini sanır. Oysa ne temsilciler “halkın oyları” ile belirlenmektedir, ne de parlamento ülkeyi yönetmektedir. Parlamentoya kimlerin

Seçimler sonrasında ortaya dökülenler, kapalı kapılar ardında ne işler çevrildiğini gözler önüne serdi. Halkın bilmediği daha kaç “gizli protokol” yapıldı acaba? Ne sözler verildi, nelere boyun eğildi? Bazı deşifrasyonlar bile, “seçim” diye yapılan şeyin, halkı kandırmak amacıyla düzenlenen bir oyun olduğunu; hükümetlerin seçim sandığından çıkan oylarla değil, kapalı kapılar ardındaki pazarlıklarla belirlendiğini görmemize yetiyor.

AKP'den devşirme gerici danışmanları işe almakta, onlara paralar akıtmakta bir beis görmediler.

Seçim yenilgisiyle birlikte şimdi bunlar ayaklarına dolanıyor. **Ortaya dökülen her "kirli çamaşır" hem parti içinde, hem diğer partilerle kavgayı büyütüyor.** Seçimlerin hem ardından "millet ittifakı" çatırdamıştı, şimdi tam bir kopuş yaşıyor. Her parti, yerel seçimlere kendi adayı ile gireceğini açıklıyor.

Koşulsuz biçimde ve yaptığı tüm yanlışlara rağmen Kılıçdaroğlu'nu dışardan destekleyen reformist partiler ise, yaşadıkları şoku atlatabilmiş değiller. Ne "Emek ve Özgürlük İttifakı" ne de "Sosyalist Güç Birliği"nden seçim yenilgisine dair bir açıklama, bir analiz geldi. Kendi içinde toplanıp bir değerlendirmeyi yapmayı bile başaramadılar.

Kısacası burjuva muhalefeti de, reformist partiler de hem kendi içlerinde hem birbirleriyle sorunlu ve parçalı haldeler. Kendi içinde demokrasiyi işletemeyen, halktan kopmuş partiler olarak büyük bir prestij kaybı yaşıyorlar. Bütün çabaları yerel seçimlere kadar kendilerini toparlayıp yeniden halka güven verebilmek...

Fakat en başta ana muhalefet partisi CHP'de sular durulmuyor. Kurultay sonrası Kılıçdaroğlu'nun kalıp kalmayacağı halen belirsiz. İmamoğlu seçeneği ortadan kalksa da, "değişim" isteği sürüyor. Kılıçdaroğlu'nun "veliahtı" durumundaki Özgür Özel ile ne kadar "değişim" yaşanacağı şüpheli. İmamoğlu ya da Özel ismi, bırakalım kitleleri CHP tabanında bile heyecan yaratmıyor. Diğer yandan Kılıçdaroğlu ile devam etmenin, CHP'deki erimeyi, güven erozyonunu arttıracığından kaygı duyuluyor.

Düzenin bekası için muhalefetin düzelmesi gerekiyor. Kitlelerin muhalefete artan güvensizliği, egemenler için en ciddi tehdit unsuru. Muhalefetten ve seçimlerden umudunu kesen kitleler, düzen-dışı arayışlara girerse ve kendi davaları için dövüşmeye başlarsa, işte o an egemenlerin ölüm çanları çalmaya başlar. En büyük korkuları budur.

Ama sadece CHP değil, bir bütün olarak muhalefet tam bir sefalet içinde. Yıllar yılı "sefaletin muhalefeti"ni yaparak oy toplamaya kalktılar; halkın bizzat yaşadığı ve hepsinden iyi bildiği sefalet koşullarını anlatıp, yakınmak dışında hiç bir şey yapmadılar. Geldikleri nokta budur.

Şimdilerde muhalefeti de AKP ve yandaşları yapıyor; hayat pahalılığından, işçilerin, emeklilerin durumundan en çok onlar yakınıyorlar! *"Durumun farkındayız", "işçiyi, emekliyi enflasyona ezdirmeyiz"* sıkça kurdukları cümle olmuştur. Erdoğan *"böyle muhalefeti ben de yaparım"* diyor yani...

Yerel seçimlere giderken...

Seçim sonrası AKP-MHP yönetiminin ekonomik-siyasi saldırıları tam gaz sürüyor. Bir yanda hayat pahalılığı, zorbalığın sıradanlaşması, sokak ortasında işlenen cinayetlerdeki artış, can ve mal güvenliğinin kalmayışı halkı bunaltıyor; diğer yanda en küçük bir itirazın polis zoruyla bastırılması, basın açıklamasının dahi yapılamaz hale gelmesi, siyasi tutukluların sürekli artması, tecrit koşullarının ağırlaşması ve bütün bunlara güçlü bir karşı koyuşun yaşanmaması, çaresizliği ve teslimiyeti büyütüyor.

Sadece burjuva muhalefet değil, reformist partiler, sol güçler de kitlelere umut vermiyor. Ve bu koşullarda yerel seçimlere gidiliyor...

Başta CHP olmak üzere muhalif partiler, bu kez "kazanılan belediyeleri kaybetmeyelim" diyerek halktan oy isteyecekler. Ama önceki seçimlerdeki gibi birlikte hareket etmeleri de zor görünüyor. Üstelik muhalif belediyeler öyle başarılı bir grafik çizmediler. Özellikle çok şişirilen İmamoğlu, ne AKP'nin yolsuzluklarını ortaya serdi, ne de İstanbul'da ciddi bir değişim yarattı.

HDP ise iki dönemdir kazandığı belediyelere "kayyum" atanmasını önleyemedi, büyük bir direniş gerçekleştiremedi. Bu dönem farklı olacağının emaresi de görülüyor. Öte yandan halk seçim yorgunu... Her defasında umutlanıp hayal kırıklığı yaşamaktan bitap düşmüş durumda.

Bu koşullarda hiçbir şey olmamış gibi halkı yeniden sandığa çağırmanın bir anlamı var

İbrahim Seyitcemaloğlu babamızı kaybettik

PDD temsilcisi Gülümser Seyitcemaloğlu'nun babası **İbrahim Seyitcemaloğlu'nu, 10 Eylül günü akşam saatlerinde kaybettik.** İbrahim Seyitcemaloğlu, 8 Eylül'den bu yana hastanede yoğun bakımda tedavi görüyordu.

Onun bütün ömrü mücadele ile, direnişle geçti. 1927'de Tunceli'nin Pülümür ilçesi, Kırmızı Köprü'ye bağlı Aşgirik (Kocatepe) köyünde doğdu. **Köye gelen jandarmadan ilk dayacağını yediğinde 6 yaşındaydı. 1938 Dersim Katliamı sırasında ise 11 yaşında...** En görkemli direnişlere de, en vahşi katliama da tanıklık edecek bir yaştı bu. Hepsini hafızasına kazıdı.

Ailesinden sağ kalanlar Isparta-Eğirdir'e sürgün edildi. Bir yıl içinde annesini, dedesini, babaannesini, iki yıl sonra da babasını kaybetti. 3 küçük kardeşiyle yaşam mücadelesini sürdürdü. Çobanlıktan tarım işçiliğine kadar her işi yaptı.

Isparta-Gönen'de Köy Enstitüsü'nde okurken, Erzurum'a sürgün edildi. **Erzurum-Pulur Köy Enstitüsünden mezun oldu.** Önce Erzincan köylerinde, katliam bölgesine dönüş izni çıktıktan sonra da **kendi köyünde öğretmenlik yaptı.** Okulu, 1959 yılında köy çocuklarıyla beraber inşa etti. **Köydeki çocukların, özellikle de kız çocuklarının okuması için çok büyük mücadele verdi, kendi kuzenleri başta olmak üzere, köydeki kız çocuklarını okuttu.**

Bu süre boyunca sadece öğretmen olarak değil, Derviş Cemal ocağından bir Alevi Pir'i olarak da çevresine, ailesine, köylülerine sahip çıktı.

Kendi kızlarını da direngen ve güçlü kadınlar olarak yetiştirdi. Her fırsatta hepsiyle gurur duyduğunu açıkça ifade etti.

12 Eylül döneminde gözaltına alındı, köylüsü olan devrimci gençler hakkında sorgulandı, ifade vermedi. 12 Eylül yıllarında, çevresinde gözaltına alınan tutuklanan gençler için, dışarıda aile mücadelesinin bir parçası oldu. O dönemde aynı zamanda fotoğrafçılık yapıyor, İzmit Ulus, Hürriyet ve Milliyet gazetelerinin yerel muhabirliğini gerçekleştiriyor, öğretmen sendikaları ve derneklerinde görevler üstleniyordu.

mıdır? Eskisinden farklı bir şey yapılmayacaksa, "tekrarın tekrarı" trajedinin komediye dönüşmesi döngüsü kırılmaz.

Bu döngünü kırılması ancak ve ancak devrimci bir çıkışla mümkündür. En başta "kayyum sistemi"ne karşı ciddi bir mücadele başlatılmalı, "kayyum"lara son verilmeden seçimlere katılmayacağı ilan edilmelidir. **Demokratik bir seçimin asgari koşulları sağlanmadan bundan sonraki seçimlere katılmama kararı, en azından AKP'ye meşruiyet sağlama pozisyonundan kurtarır.**

Bu yerel seçim *"koşullu seçim"* olmalıdır. Devrimci-demokrat güçler, yönetime ve muhalefete seçimlere katılma koşullarını belirlemeli ve o koşullar yerine getirilmeden katılmayı reddetmelidir. **"Aynı yolu izleyerek farklı sonuçlar elde etmeyi umma ahmaklığı"ndan kurtulmak isteniyorsa, farklı bir yol bulunmalı ve farklı bir tavır ortaya konulmalıdır.** Belediyeler kazanılmasa bile, halkı kazanmanın yolu, bu farkı yaratmaktan geçmektedir.

2000'lerin başından itibaren İzmit'te İHD'nin kurucusu ve başkanı olarak uzun yıllar görev yaptı. Bu süre içinde hakkında 80'e yakın dava açıldı.

Yaşı 90'a yaklaşırken, gözleri ve kulakları zayıfladığı için bu görevleri eskisi gibi yapamıyacağını düşünerek İHD başkanlığı görevini bıraktı. **Ama ömrünün son gününe kadar, basını takip etmeyi, büyüteçle de olsa gazete okumayı, günlük yürüyüşlerini ihmal etmedi. Dergimizin de sadık bir okuyucusu ve iyi bir eleştirmeniydi.**

97 yaşında, yaşından beklenmeyecek bir dinçlik içindeyken, daha önce birkaç krizi atlattığı, en son pil takılmış olan kalbine yenik düştü.

Cenazesi 11 Eylül 2023 günü, İzmit-Derince-Esentepe İmam Hüseyin Cemevi'nden kaldırıldı. Cenazede kızı Gülümser Seyitcemaloğlu'nun yaptığı konuşma, duygusal anlar yaşattı. Hafta içi olmasına rağmen kalabalık bir kitleyle Çınarlı Mezarlığı'na defnedildi. HDP ve CHP'nin il, ilçe yetkilileri, bazı milletvekilleri de Cemevi'ne gelerek taziyelerini ilettiler. Kocaeli, İzmit Belediye Başkanları, KESK çelenk gönderdiler.

Bir asırlık çınarı kaybettik. Son anına kadar bilincini ve vücudunu sağlam tutan, teknoloji dahil yeniliklere açık, siyasi gelişmeleri sürekli takip eden, hep üreten ve etrafına hep ışık saçan bir büyük ve bilge insanı, babamızı kaybettik.

'90'lı yıllardan itibaren sadece çocuklarının değil, devrimci tutsakların da babası oldu. Onları hapishanelerde, direnişlerde, ölüm oruçlarında hiç yalnız bırakmadı.

Acımız derin... **Onu unutmayacağız!**

Karma eğitim; kız ve erkek öğrencilerin aynı çatı altında, aynı sınıflarda eşit şekilde öğrenim görebildikleri eğitim sistemidir. Kadına da erkeğe de aynı anda ve aynı yerde; okuma, yazma, araştırma, beraber öğrenme imkanı sunar. Çocuklarımızın toplumsal yaşama hazırlanmalarında kolaylık sağlar. İletişim becerisini okulda beraberce kazanan çocuklar, hayatlarının daha sonraki evrelerinde ortak yaşam noktasında daha az sorunla karşılaşır.

Karma eğitim sistemi ile kız ve erkek öğrencilerde oluşabilecek özgüven problemleri ortadan kaldırılır. Karşı cinsle sağlıklı diyalog kurmayı öğrenirler. Kız ve erkek öğrenciler birlik içerisinde başarı yakalayabileceklerini kavrar.

Yapılan araştırmalar gösteriyor ki karma eğitim gören çocuklar, cinsiyetçi eğitim gören akranlarına göre daha başarılı oluyorlar. Karma eğitim laik, bilimsel, çağdaş, demokratik eğitimin temelidir.

Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Karma Eğitim

Osmanlı Devleti'nde kadınlar, Tanzimat'a kadar sadece sıbyan mekteplerinde (ilkokul) eğitim görebilmişlerdir. 1869 yılında sıbyan mektepleri zorunlu hale getirilmiştir, eğer aynı mahallede iki sıbyan mektebi varsa erkeklerden ayrı, yoksa yeni bir mektep açılana kadar, erkeklerle aynı sınıfa oturmamak şartıyla ilkökula devam edebilmişlerdir.

1859 yılından itibaren kız rüştiyeleri açılmaya başlamış ve kadınlar ortaokul düzeyinde de eğitim görmeye başlamışlardır. 1880 yılında açılan ilk kız idadisi ile kadınların eğitimi, ortaöğretim düzeyinde devam etmiştir.

1914 yılında kadınlar için açılan ilk yükseköğretim

“Karma eğitim”den vazgeçilemez!

kurumu olan İnas Darülfünunu, 1918-19 öğretim yılında İstanbul Darülfünunu binasına taşınmıştır ve kız öğrenciler erkek öğrencilerle aynı binada ders almaya başlamışlardır. Karma eğitime geçişin ilk adımı bu olmuştur.

16 Eylül 1921'de Darülfünunun fen ve edebiyat şubelerinde karma eğitime geçilmiştir. 1921 yılında hukuk, 1923 yılında tıp fakülteleri de kız öğrenci almaya başlamıştır.

1924 yılında kabul edilen Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile ilköğretimde, 1926 yılında ise ortaöğretimde karma eğitime geçilmiştir.

1973 yılında kabul edilen 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu ile karma eğitim, milli eğitimin temel ilkelerinden biri olarak benimsenmiş ve yasada şu şekilde yer almıştır: “Okullarda kız ve erkek karma eğitim yapılması esastır. Ancak eğitimin türüne, imkân ve zorunluluklara göre bazı okullar yalnızca kız veya yalnızca erkek öğrencilere ayrılabilir.”

2000-2001 öğretim yılında karma eğitim, tüm okullarda zorunlu hale getirilmiştir. Ancak uygulamada kız meslek liseleri, kız Anadolu imam hatip ve genel liseleri, kız ve erkekler için ayrı ayrı teknik liseler tek cinsiyete dayalı eğitim vermeye devam etmektedir.

AKP ve karma eğitim

12 Eylül'ün ardından eğitim adım adım dincileştirildi. Zorunlu din dersleri ilk olarak 1982 Anayasası'nda yer buldu. Devrimci-demokrat eğitimciler sürgün edildi, katledildi, işlerine son verildi ve bugünlere kadar ulaşan yol açıldı.

Gençliğin devrimci potansiyelini sindirebilmenin başlıca yollarından biri de eğitim alanından geçiyor. Bu sebeple eğitimi dinci-gerici bir karaktere sokma saldırıları her geçen gün artarak devam ediyor.

AKP de iş başına getirildiği günden bu yana, gençliği gerici fikirleriyle esir alarak mevcut düzenin devamını sağlamaya çalışıyor.

AKP'nin eğitim alanında özellikle vurgu yaptığı noktalardan biri de karma eğitim. Laik, bilimsel, demokratik eğitimin temeli olan karma eğitimi kaldırma çabaları iş başına getirildikleri günden beri devam ediyor.

Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, geçtiğimiz aylarda verdiği bir röportajda “*gerekirse kız okulları açabilme- liyiz” dedi. Bunu da, “kız çocuklarını okula gönderme- yen aileler çocuklarını okula göndersin diye” istediğini belirtti. Biliyoruz ki Yusuf Tekin, bu cümleleri sar- federken kız çocuklarının eğitimini düşünmüyor! Onun ve temsil ettiği zihniyetin tek düşüncesi, kadınların toplumsal hayattan silinmesini sağla- maktır. Bugün kız okullarının açılması demek, yarın kadın hastanelerinin, kadın otobüslerinin uygulan- maya başlanması demektir; kadınların eve kapatıl- ması demektir.*

Yusuf Tekin, bundan 10 yıl önce, Milli Eğitim Ba- kanlığı müsteşarıyken de karma eğitimin bir zorunluluk olmadığını söylüyordu. 2018-2021 yılları arasında Milli Eğitim Bakanlığı yapan Ziya Selçuk'un da benzer açıklamaları olmuştu.

Eğitim-Bir Sen adlı yandaş sendika da ‘*Eğitime Bakış*’ adlı yayın organının Ocak-Şubat 2012 tarihli 22. Sayısında; “*karma eğitimde öğrencilerin ders içinde ve okulda karşı cinse eğilimi artarken, karma eğitimin uygulanmadığı ortamlarda ise öğrencilerin derse daha fazla odaklanarak dersin gereğine göre hareket ettik- leri çeşitli araştırmalardan anlaşılmaktadır*” gibi gerici ifadelerle yer veriyordu.

Sonuç olarak; AKP-MHP gibi gerici-faşist bir yö- netimden laik, bilimsel, demokratik bir eğitim beklen- meyeceğini biliyoruz. **Bize düşen, çocuklarımızı bu amansız saldırılara karşı korumaktır. Çocuklarımızı korumak ve hayatı yeniden örebilmek için de, bu düzenden ve bu düzeni devam ettirmek isteyenler- den kurtulmak zorundayız. Bunun yolu da, kadın- erkek hep birlikte mücadeleden geçiyor.**

Özel Öğretmenler Sendikası'nın eylemine polis saldırısı

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası'nın, 30 Ağustos günü taleplerini dile getirmek için TÖZOK (Türkiye Özel Okullar Derneği) önünde yapmak istediği eyleme polis saldırdı.

30'a yakın öğretmen gözaltına alındı.

İstanbul-Beyoğlu'nda İstiklal Caddesi'nde toplanan öğretmenler, TÖZOK'un önüne yürümek istediler. Ancak görevi patronları korumak olan devlet, bu yürüyüşe engel oldu. Çünkü devlet, işçi ve emekçilerin, ezilen kitlelerin değil, patronların, sermaye sahiplerinin devletiydi. Bu nedenle, açık sınırında ücret alan, 11 aylık sözleşmelerle kıdem tazminatları gaspedilen, taban maaş isteyen öğretmenler, polisin saldırısına maruz kaldı. Tıpkı Hatay'da

hukuksuz kamulaştırmalara, Akbelen'de doğayı talen edenlere, ülkenin dört bir yanın- da maden ocaklarının açılmasına direnenler gibi...

“*Öğretmene değil*

patronlara barikat” sloganı atan 30 kadar öğretmen, polis tarafından darp edilerek, ters kelepçe takılarak gözaltına alındı.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, sosyal medya hesabından gözaltı görünümlerini paylaşarak, “*Öğretmenler ters kelepçe ile gözaltına alınmaya başlandı! Yaşasın haklı mücadelemiz! Yaşasın meslek onurumuz! Mücadele dersini öğretmenler verecek!*” açıklamasını yaptı.

Gözaltına alınan öğretmenler, gece saatlerinde serbest bırakıldı.

FEDAŞ direnişi sürüyor

Dersim'de Fedaş işçileri ağır çalışma koşullarında düşük ücretle çalıştırılmasına karşı direnişlerini sürdürüyorlar. 9

Ağustos'ta başlattıkları direniş bir ayı geride bıraktı.

AKSA Holding'e bağlı Fırat Akso Dağıtım Şirketi'nde (FEDAŞ) çalışan Enerji-sen üyesi işçiler, insanca yaşamaya yetecek ücret ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi, işçi sağlığı ve güvenliği, idari baskıların son bulması için iş yavaşlatma eylemi başlattılar. İşçilerin taleplerini kulaklarını tıkayan FEDAŞ yöneticileri toplam 32 işçiyi işten attı. İşten atılan işçiler Dersim FEDAŞ Genel Merkezi önüne direnişlerini sürdürürken, çalışan işçiler de iş yavaşlatma eylemiyle destek veriyor. İşçiler ayrıca her Cuma günü Dersim halkıyla buluşma için Sanat Sokağı'nda eylem yapıyorlar. İşçiler İstanbul'da bulunan holdingin genel merkezi önünde de eylem yaptı.

İşçilerin direnişi ve eylemi karşısında sıkışan FEDAŞ yöneticileri, bölge illerinden işçi getirerek direnişi kırma çabası boşa düştü. Direnişçi işçilerin haklı mücadelelerini anlatma ve ikna çabaları başarılı oldu. Gelen işçiler çalışmayı kabul etmeyerek geri döndüler. İşçilerin direnişi karallıkla sürüyor.

Tecavüzcüye, katillere af!

Muhaliflere ağır hapis, tecrit, işkence...

AKP yönetimi, genel olarak adalet sistemi, özel olarak da hapisanelere dönük uygulamalarıyla, kendi "toplum mühendisliği"ne devam ediyor. Yeni yasa ve uygulamalar, daha mafyatik, daha saldırgan, daha şeriatçı ve her tür muhalefetin yokedildiği bir toplum ve insan biçimini oluşturma çabasının ifadesi.

Tecavüzcüler, katiller serbest; şiddet meşru

Temmuz ayında AKP yönetiminin yaptığı **yeni infaz düzenlemesi, tecavüzcüler ve katiller için yeni bir "örtülü af" niteliği taşıyor.** Mesela "kasten öldürme" suçundan 20 yıl hapis cezası alan bir katil, 3,5 yılda tahliye olacak; "kasten öldürme" suçundan 15 yıl hapis cezası alan ise sadece 1 ay hapis yatacak!

Cinsel suçlardan 9 yıl hapis cezası alan bir sapık, sadece 1 ay kapalı cezaevinde kalacak! "Eşine karşı kasten yaralama" suçundan 10 yıl hapis cezası alan bir erkek, 9 ay hapis yatacak; aynı suçtan 9 yıl hapis cezası alan ise, sadece 1 ay hapis yatacak! Sonrasında açık cezaevine geçerek tahliye edilecekler...

15 Temmuz günü Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe giren bu infaz düzenlemesinden, insan öldürme, yaralama, cinsel saldırı, çocukların cinsel istismarı, dolandırıcılık, hırsızlık, yağma, rüşvet ve uyuşturucu suçlarından hüküm giyenler başta olmak üzere, onlarca suçtan mahkum olanlar yararlanıyorlar.

2020 yılında AKP yönetimi benzer bir "örtülü af" çıkarmıştı. O dönem, daha taslak halindeyken yoğun bir kitle baskısı olunca, tecavüzcüler bu affın kapsamı dışında bırakılmıştı. Ve bu af ile, başta Alaattin Çakıcı olmak üzere çeteler serbest bırakılmıştı. "Koronavirüs affı" diye gerekçelendirilen bu infaz düzenlemesinde, yaklaşık 110 bin katil, hırsız, uyuşturucu kaçakçısı ve çeteci tahliye olmuştu.

İşlenen suçların cezasız kalması, suçun teşvi-ki ve yaygınlaştırılması amacını taşır. Boşanmak isteyen kadını öldüren erkek ceza almadığında, kadın öldürmek normalleşir. Sağlıklıya şiddet uygulayan bunun cezasını çekmediğinde, "biz artık doktor dövüyoruz" diye övünür. Uyuşturucu kaçakçısı serbest kalınca, aynı işe, üstelik daha rahat biçimde devam eder. Bugün yaşanan da budur. **Ülkede suç oranının bu kadar artmasının, zorbalığın yaşamın her alanına nüfuz etmesinin sebebi budur.**

Bu türden infaz düzenlemeleri sözkonusu olduğunda, tepkiler şu noktada odaklanmaktadır: **Devlet kendisine dönük suçları affedebilir, bireylere dönük suçları affetmek devletin işi değildir!**

Ama ne oluyor? Özellikle AKP döneminde

siyasi tutsaklar her tür affın, infaz düzenlemesinin dışında bırakılıyor. Öyle ki, uyuşturucu kaçakçılığı yapan bir çete lideri, kadına-çocuğa tecavüz edip öldüren bir sapık serbest bırakılırken, twit atan biri ya da bir gazeteci yıllarca hapis yatıyor. Üstelik de giderek daha ağırlaştırılan hapisane koşullarında...

Muhaliflere tecrit, işkence, ölüm...

Adli suçlar açıkça ödüllendirilirken, siyasi suçlarda cezalar katmerli hale getiriliyor. Ağır tecrit koşulları ve infaz yakma yöntemleri bunların en başta gelenleri.

2000'lerin başında F Tipi Hapishaneler gündeme getirildiğinde, büyük direnişler yaşanmıştı. Bu hapishaneler açıkça muhalifleri tecrit etmek, ağır tecrit koşulları altında benliklerini ve bilinçlerini yoketmek için kurulmuştu.

Verilen mücadeleye rağmen F Tipleri açıldı ve kullanılmaya başlandı. Geçen süre içinde, tecrit saldırısının şiddeti de arttı. Ancak bu sıradan bir saldırganlık değildi. Gençlerin "kindar nesil" yetiştirmesini isteyen AKP yönetiminin, muhaliflere dönük kinini bütün öfkesiyle kustuğu; herhangi bir tecriti değil doğrudan imhayı hedeflediği bir saldırganlıktı.

Son birkaç yılda Yüksek Güvenlikli, S Tipi, Y Tipi gibi isimler altında, tecritin daha ağır, saldırıların daha yoğun, yaşam ortamlarının insanlıkdışı olduğu yeni hapishaneler kuruldu. Üstelik F Tipleri kurulurkenki büyük direnişlere ve devletin F Tiplerini övme çabasına kıyasla, bu hapishaneler sessiz-sedasız yaygınlaştırıldı. Devlet bu hapishaneler hakkında hiçbir açıklama yapmıyor. Ne tür mimari yapıya sahip olduğu, hangi mahkumların buraya sevkedildiği, burada kalanların maruz bırakıldığı uygulamalar, nasıl bir infaz-yönetim sisteminin uygulandığı gibi sorular cevapsız kalıyor. Sadece buraya sevkedilenlerin verdikleri bilgiler, yaptıkları protestolar üzerinden, ancak onların görebildikleri kadarıyla, "körün fili tarifi" misali parça parça öğrenilebiliyor. Genel duruma ilişkin sorular ise, bu tecrit hapishanelerinin karanlık dehlizlerinde kayboluyor; ve oraya gönderilen tutsaklar, devletin pervasız saldırıları ile bireysel olarak mücadele etmekle karşı karşıya kalıyor. **Kimisi Garibe Gezer gibi işkenceyle katlediliyor, kimisi ağır tecrit ve saldırıların etkisiyle akıl-beden sağlığını kaybediyor.**

Avrupa Konseyi'nin açıkladığı Ceza İstatistikleri'ne göre, Türkiye'de 31 Ocak 2021 tarihi

itibariyle, "terör" nedeniyle hüküm giyen 30 bin 555 kişi vardır. Aynı tarihte, Türkiye'deki yüksek güvenlikli tecrit hapishanelerinin kapasitesi 26 bin 742'dir. Geçen yaklaşık 1,5 yıllık süre içinde yeni hapishanelerin açıldığı, yeni hapishanelerin de açılmasının planlandığı bilinmektedir. Böyle bakınca, **tecrit hapishanelerinin, devrimci hareketlerin gerilediği bir dönemde, sadece devrimcileri değil bir bütün olarak "AKP'ye muhalif" kesimler için açıldığını; AKP'nin kendisine karşı çıkan tüm kesimleri susturmayı, yoketmeyi planladığını görebiliriz.**

Son açılan cezaevleri, tecridi ve imhayı daha da büyötmeyi hedefliyor. Öyle ki, hapishanelerin ismi bile yok! Tutuklu Avukat Barkın Timtik'in yazdığı mektuba göre, **bu hapishanelerde havalandırma yok, güneş yok, gökyüzünü görmek yok, ikinci bir insan yüzünü görmek yok!** Tek kişilik tecrit hücreleri, kameralar, pencerelerde kum eleği sıklığında demir teller var. 3 katlı, kuyu biçiminde tasarlanmış, her katta kuyuya bakan (ama birbirini görmeyi engelleyen) tecrit hücrelerinin bulunduğu bir yapılanma. Havalandırma, hücrelerin bir parçası değil. Böyle olunca çöp kutusu koymak, birkaç adım atmak, çamaşırları kurutmak gibi ihtiyaçları karşılamak için bir beton zemin bile fazla görülmüş. Günde 1-2 saatliğine başka bir kuyu dibine "havalandırma"ya götürülüyor tutsaklar; idarenin istediği anda gaspedebileceği bir hak olarak.

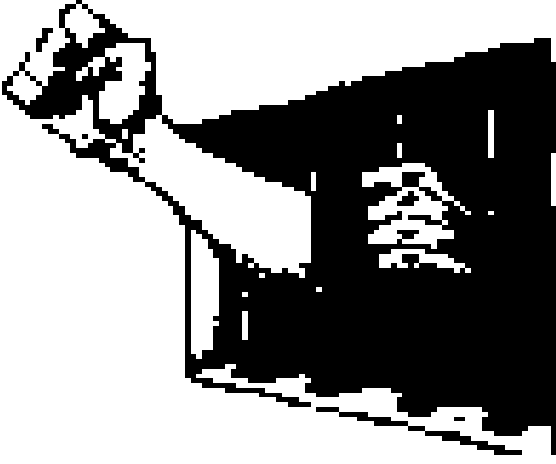
TAYAD'lı ailelerin "kuyu tipi hapishaneler"e karşı 4 Eylül günü başlatmak istediği İstanbul-Ankara yürüyüşü, polisin saldırısına maruz kaldı. Ayrıca Sincan Yüksek Güvenlikli Cezaevi'nde **Nedim Öztürk 24 Nisan'da, Erzurum-Dumlu 1 nolu Yüksek Güvenlikli Hapishane'de Nurettin Kaya 2 Mayıs'ta süresiz açlık grevine başladılar.** Tecrit koşullarını protesto etmek için açlık grevini sürdürüyorlar.

Hak gasplarının en büyüğü ise, "infaz yakma" politikası. 2020 yılında yürürlüğe giren bir yönetmelik, cezaevlerinde "İdare ve Gözlem Kurulu" oluşturulmasını öngörüyor. Bu kurul, infazı tamamlanmış tutukluların "iyi halli" olup olmadıklarına karar veriyor ve bu karar göre infazlarını erteliyor. Mahkeme tarafından verilmiş olan ceza bitmiş olsa bile, kurul kararı nedeniyle tutuklular tahliye edilmiyor; tamamen keyfi bir biçimde, "kurul kararı" yasaların, mahkemelerin üzerine çıkıyor. **Özellikle 30 yılını tamamlamış olan siyasiler ile ağır hasta olan tutuklular arasında**

infazın yakılması çok yaygın. Kurul özellikle adli tutukluların açık cezaevlerine geçişlerine kolaylık sağlarken, siyasilerin "ölünceye kadar" hapse kalmasını sağlamaya çalışıyor.

İHD'nin raporuna göre, 2021 yılı başından bu yana, cezasını tamamlamış 313 hükümlü, okudukları kitap sayısı, aile görüşmelerinin içeriği, idarenin "emir ve taleplerine uyulmaması", hukuka aykırı biçimde sorulan "pişman mısın" sorularına verilen cevaplar gibi son derece keyfi gerekçelerle serbest bırakılmıyor.

Hapishanelerden tabutla çıkanlar...

Uyuşturucu tacirlerine, tecavüzcülere af çıkartılıyor, Madımak katliamının katilleri cumhurbaşkanı özel affıyla serbest bırakılıyor; ancak ağır hasta tutsaklar, tedavileri engellenmeye ve hapiste ölmeye devam ediyor.

Son olarak Erzincan L Tipi Hapishanesi'nde kalan 70 yaşındaki hasta tutsak Şakir Turan 30 Ağustos'ta Erzincan Araştırma Hastanesi'nde yaşamını yitirdi. Örgüte yardım iddiasıyla 6 yıl hükümlü olan kanser hastası Şakir Turan yapılan tüm başvurulara rağmen serbest bırakılmadı.

Alanya L Tipi Hapishanesi'nde ise K.S isimli adli tutuklu, 11 Haziran'da koğuşunda ölü bulundu. Hastalığı olmasına rağmen hastaneye sevk edilmediği öğrenilen K.S'nin ölüm nedeni de açıklanmadı.

İHD raporlarına göre, 2022 yılında 651'i ağır olmak üzere 1517 hasta tutuklu hapishanelerde kalıyordu. Aynı rapor, 2022 yılında 78, 2023'ün ilk 5 ayında ise 15 tutuklu ya da hükümlünün hapishanelerde yaşamını yitirdiğini belirtiyor. **TİHV raporları ise, 2022 yılında hapishanelerde 83 kişinin öldüğünü belirtiyor.** YSP Milletvekili Ömer Faruk Gergerlioğlu'nun 3 Temmuz'da yaptığı açıklamaya göre, **2023'ün ilk altı ayında en az 26 kişi hapishanelerde yaşamını yitirdi.** Ölümünün büyük bölümünün "intihar" olarak açıklandığına dikkat çeken Gergerlioğlu, kameralarla izledikleri halde ölümlere müdahale edilmediğini vurguladı.

Hasta tutsakların tedavilerinin engellenmesi, sürgün sevkler, hapishaneye giriş ve çıkışlarda yaşanan işkence olayları, hapishanelerdeki sorunları giderek büyütüyor. İHD her hafta yaptığı F Tipi Oturma Eylemleri'nde, hasta tutsakların derhal tahliye edilmesini istiyor.

Dışarıda yoksulluk ve açlık içinde kıvranan kitler, içerde muhaliflere neler yapıldığını bilmiyor, duymuyor; duysa bile kendi dışında görüyor. Oysa dışarıda yaşanan bütün zorluklar, muhalif tutsakların her geçen gün çoğalmasıyla, cezaevlerinde işkence ve tecridin artmasıyla doğrudan ilişkilidir. Ülkenin kendisinin yarı-açık cezaevine dönüştüğü, "ölüm sınırı"nda, bıçak kemikte yaşandığı koşullarda, içeri-dışarı birlikteliğini ve mücadelesini yükseltmeden bu "kuyu"dan çıkmak mümkün değildir.

"Katillere değil, politik tutsaklara özgürlük" talebi yükseltilmeli; cezaevlerindeki tecride ve işkenceye son verilmesi için daha aktif bir mücadele hattı örülmelidir.

Celalettin Can'a işkenceli tutuklama

78'liler Vakfı'nın kurucusu, gazeteci yazar Celalettin Can, 1 Eylül'de tutuklandı. Tutuklama tarihini bile "barış günü"ne denk getirdiler ve her aşamada "özel" uygulamaya tabi tuttular.

Celalettin Can, savcılığa kendisi gittiği halde elleri kelepçelendi; doktora bile kelepçeli vaziyette ve polis nezaretinde götürüldü, saatlerce hücrede bekletildi. Ardından götürüldüğü Metris'te iki gün boyunca yemek ve su verilmedi. Can, ilaç alması gerektiğini belirtip su istemesine rağmen verilmediğini, o yüzden ilaçlarını alamadığını söyledi. Kantinden talep ettiklerini de gardiyanların "unuttuk" diyerek vermediğini bildirdi.

Sonra Silivri (Marmara) Cezaevi'ne nakledildi. Can Atalay'ın hücresinde kalma isteği reddedildi. Tanıdığı başka bir ismi söylediğinde ise, "o taraflı" yanıtını aldı. Silivri Cezaevi'nde "taraflı-tarafsız" şeklinde hücrelerin ayrıldığını böylece öğrenmiş olduk. "Taraflı" dedikleri, "denetimli serbestlik" hakkından yararlanması engellenen tutsaklardı!

Özgür Gündem gazetesiyle dayanışmak amacıyla bir gün yayın yönetmenliğini yaptığı için, Celalettin Can'a 1 yıl 3 ay hapis cezası verildi. Cezanın infaz süresi 11 ay 25 gündü. Bir yıldan az cezalar için denetimli serbestlik hakkı bulunduğu halde, Can'ın bu talebi karşılanmadı.

Celalettin Can, görüşüne gelenlere, Silivri'deki "taraflı-tarafsız" hücre ayrımını, bundaki maksadı

anlattı. "Taraflı" denilen hücrelerde tutsaklara baskı kurulduğunu söyledi. Kendisinin tarafının bilindiğini belirtip tek kişilik hücrede kalmak istediğini söylemesine rağmen "taraflı" hücreye götürüldüğünü, bu keyfi uygulamaya son verilmesini istedi. *"Derhal özgürlüğümü talep ediyorum, tüm mahkumlar için de denetimli serbestlik yasasının işletilmesini istiyorum"* dedi.

Can'ın sadece aldığı hükümden dolayı değil, yaş haddi ve sağlık sorunlarından dolayı da yasalar gereği tahliye edilmesi gerekiyor. Fakat yasalar uzun süredir tek yanlı işliyor! Örneğin Madımak katilleri yaş veya hastalık bahanesiyle tahliye edilirken, devrimci-demokrat tutsaklardan ölümcül olanlar bile bırakılmıyor, cezaevlerinden tabutla çıkabiliyorlar.

AKP-MHP yönetiminin kişiye göre keyfi tutumunun son örneği Celalettin Can oldu. Kaldı ki, Can, yine AKP döneminde başlatılan "çözüm süreci"nde "akıl adamlar"ın içinde yer almıştı. O dönem taltif ettiklerini, şimdi cezalandırıyorlar!

Faşizm tavize doymaz! Ona karşı her zaman ve her koşulda kararlı-istikrarlı bir mücadele yürütülmelidir. Celalettin Can dahil siyasi tutsaklar üzerindeki keyfi uygulamalara karşı çıkmak, faşist katillerin değil, "özgürlük mahkumları"nın derhal salıverilmesini istemek, günümüzün acil taleplerinden biridir. "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" şiarı yeniden yükseltilmelidir.

Gültan Kışanak'a cenaze izni de işkenceye dönüştü

Ablasının cenazesine katılmak için Elazığ'a götürülen HDP'nin eski eşbaşkanı Gültan Kışanak'ın, cenazeden dönerken özel olarak baskı ve işkenceye maruz bırakıldığı öğrenildi. EMEP Milletvekili Seveda Karaca, Gültan Kışanak'la yüzyüze yaptığı görüşmeden şunları aktarıyor:

Kışanak, 9 Ağustos günü Kandıra Cezaevi'nden çıkartılarak Elazığ'a götürüldü. Ablası Zeynep Özer henüz defnedilmişken, yasını tutmasına bile izin verilmeden, mezar başından apar topar alındı. Yol masrafları önceden ödendiği için, Elazığ Havaalanı'nda uçağa bineceğini düşünürken, kendisine hiçbir bilgi verilmeden Elazığ Cezaevi'ne götürülmüş. Nedenini sorduğunda doğru düzgün bir açıklama yapılmamış, keza bu değişiklikle ilgili ailesi ve avukatları da bilgilendirilmemiş. Yanında ilaçları olmadan cezaevine konulmuş. Elazığ'da arkadaşlarıyla birlikte kalmak talebi dikkate alınmamış, depo gibi, oldukça kirli bir alanda geceyi geçirmek zorunda kalmış. Sabah da saatlerce kimseyle görüşmemiş. Nöbetçi müdüre "Siz insan mı kaçıırıyorsunuz, aileme bile haber vermeme izin vermeden buraya getirdiniz, telefon hakkımı kullanacağım, avukatla görüşmek istiyorum" ısrarı karşısında, ailesine Elazığ Cezaevi'nde olduğu bilgisi telefonla iletilmiş. Ailesinin yönlendirmesiyle cezaevine gelen avukatlar, çeşitli bahanelerle 1,5 saat bekletilmiş. Avukatlarla görüşmesi başlar başlamaz da jandarma gelip kendisini almış, yola çıkarken

eline bir poşet tutuşturulup "akşam yemeği verilmiştir" içerikli bir belgeye imza atması istenmiş. Ardından yine havaalanına değil, ring aracıyla Sivas'a kadar 7 saatlik eziyetli bir yolculuğun ardından, gece saat 3.00'da ancak Kandıra Cezaevi'ne geri dönebilmiş.

Cezaevindeki siyasi tutsaklar için, en yakınlarının cenazesine katılmak bile bir işkenceye dönüştürülüyor. Gültan Kışanak için, bu daha da katmerli hale getirilmiş. Zaten yakınına kaybetmiş olmanın acısını yaşarken, bu acıya saygısızlık yapılıyor. Üstelik cenaze acısı içinde olan Kışanak'a da ailesine de bir de "kaybedilme" endişesi yaşıtılıyor. Kolayca yapılması gereken bir uçak yolculuğu, iki güne ulaşan baskı ve zorbalık dolu bir yolculuğa dönüştürülüyor.

Cezaevlerindeki tutsaklar, keyfi biçimde tahliye ertelemeler ve çok yönlü hak gaspları ile karşı karşıya. İçerisi-dışarıyla mücadeleyi yükseltmek gerekiyor.

Sınıf mücadelesinin önemli kesitlerinden “TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ” SÜRECİ

Toplu iş sözleşmesi (TİS) sürecinin yaşandığı günlerindemiz. Bir yandan özel sektörde kilit öneme sahip metal işkolunda 150 bin işçiyi kapsayan TİS süreci devam ediyor, diğer yandan 6 milyon kamu emekçisi ve kamu emeklisini kapsayan “toplu pazarlık” oyununda sona gelinmiş bulunuyor.

Kamu emekçilerinin toplu pazarlık süreci hükümetle yürütüldüğü için, kısmen haber konusu oldu, fakat metal işçilerinin TİS dönemi yeterince dikkat çekmedi. Oysa sanayinin kilit sektörü, ağır sanayi kapsamına giren bir işkoludur metal. Fakat metal işçilerinin bile önemli bir kesimi TİS sürecinden bihaber...

Elbette bunun en önemli nedeni, varolan sendikaların TİS süreçlerine bırakalım tüm işçileri, kendi üyelerini bile katmaması, TİS taslaklarının üyelerin dışında hazırlanması, görüşmelerin kapalı kapılar ardında yapılmasıdır. Oysa TİS süreçleri mücadeleyi yükseltme zemini oluşturur. İşçiler kendilerini doğrudan ilgilendiren bu süreçte daha duyarlı olurlar. Ama mafyatik faşist Türk Metal, ya da işbirlikçi yandaş Özçelik-İş sendikaları değil sadece, Birleşik Metal-İş bile, bu süreci üyeleri için bir eğitim aracı haline getirmiyor.

Üstelik Birleşik Metal’in bağlı olduğu DiSK, tam da bu süreçte Meral Akşener gibi faşist bir partinin genel başkanıyla görüşebiliyor, Cumhurbaşkanlığı yardımcısının “Orta Vadeli Program” (OVP) için çağrısına icabet ediyor, bu tür toplantıların süreklileştirilmesini isteyebiliyor. Tabanın katılımıyla bir TİS dosyası hazırlayıp bu doğrultuda işçi toplantıları yaparak TİS’i gündemleştirmek yerine, devlet kurumlarına veya faşist parti liderlerine dosya sunmayı tercih ediyor.

TİS nedir, nasıl ele alınmalıdır?

TİS iki sınıfın karşılıklı irade savaşıdır. Bu savaşın sonucunda varılan bir anlaşmadır. İşçi sınıfı adına TİS sürecini yürüten sendikalar, üyesi işçilerin taleplerini taslak haline getirip, patron tarafıyla görüşmeler yürütürler. Anlaşmaya varılırsa TİS imzalanır, işçilerin talepleri yazılı güvence altına alınır. Anlaşmaya varılmazsa, Türkiye’deki toplu iş sözleşmesi kanununa göre “arabulucu” süreci başlar; orada da çözülmezse, işçiler grev hakkını kullanırlar. Fakat grevi boşa düşürmek için, yine kanunen patronlara lokavt hakkı da verilmiştir.

TİS ekonomik, sosyal, idari olmak üzere genellikle üç başlık altında yürütülür. Ekonomik bölümü, ücretler kısmını ilgilendirirken; idari bölümü, çalışma koşullarını kapsar. Sosyal kısmı, ise sosyal ve siyasi hakları içine alır.

TİS süreçleri dünyanın her yerinde benzerlikler taşısa da, her ülkenin durumuna göre farklılıklar arz eder. Özellikle işçi sınıfının örgütlülük ve

Toplu iş sözleşmesi, ücretler de dahil olmak üzere çalışma koşullarını, sosyal-siyasal hakları kapsayan bir bütündür. Çalışma koşulları çok kötüyse, uzun saatler çalışılıyor veya meslek hastalıkları, iş cinayetleri artıyorsa, ücret artışının ne anlamı olur? Yaşam koşullarının düzelmesinin özgürlüklerin genişlemesiyle olacağı bilinciyle, işçilerin hak ve özgürlüklerini genişleten TİS’ler imzalanmalıdır.

bilinç düzeyi, mücadele geleneği belirleyici olur.

Ülkemizde uzun yıllardır TİS süreçlerinde en çok ücretler konuşuluyor. Sanki TİS sadece ücretlerden ibaretmiş gibi! Oysa bu bir yanılgıdır. Tabi ki, işçi sınıfının patronlarla ilk kavgası, ücretler üzerinden olmuştur. Diğer yandan son yıllarda ücretler çok düşük olduğundan, ön plana geçmesi anlaşılır bir durumdur.

Fakat TİS -ücretler de dahil olmak üzere- çalışma koşullarını, sosyal-siyasal hakları kapsayan bir bütündür. Örneğin çalışma koşulları çok kötüyse, uzun saatler çalışılıyor veya meslek hastalıkları, iş cinayetleri artıyorsa, ücret artışının ne anlamı olur ki?

İşçilerin çoğunun TİS’i ücret artışından ibaret görmesi, sarı-işbirlikçi olan sendika yöneticilerinin işine gelir. En fazla “ücret sendikacılığı” yaparlar. Son yıllarda onu bile yapmıyorlar, fakat sendikacılığı “ücret sendikacılığı” ile sınırlamak, işbirlikçi sendikacılığın temel özelliğidir.

İşbirlikçi sendikalar, işçilerin bilinçlerini bulandırırken, burjuvazi ve onun devleti de TİS hakkına saldırmaya devam ediyor. Bazı patronlar TİS hakkının içini boşatmak için “protokol sözleşmesi” dayatıyorlar. İşkolu-işyeri barajını aşamayan bazı sendikacılar da “protokol”, “takım sözleşmesi” yaparak TİS’in önemini zayıflatıyorlar.

İster doğrudan protokol sözleşmesi olsun, isterse yetki kılıcını aşmak yerine protokol, takım sözleşmesi yapılsın, **TİS’in protokol ve takım sözleşmesiyle yer değiştirmesi işçileri böldüğü gibi, TİS hakkının da içinin boşaltılması, yok sayılması anlamına gelir.**

Nasıl bir süreçte TİS’e giriyoruz?

Burjuvazinin yoğun bir şekilde saldırılarını arttığı bir süreçten geçiyoruz. Yaşanan ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere yüklemeye çalışıyorlar. Temel ihtiyaç ürünlerine her gün zam gelirken, ücretlere yapılan kısmi zamlar kısa sürede eriyor. Bir ailede bir kişinin çalışması kiraya dahi yetmiyor. Ancak üç kişi çalışırsa, “açlık sınırı”nda yaşayabiliyor.

Her yerde işçilere uzun ve ağır çalışma koşulları dayatılıyor. Taşeron sisteminin girmediği işyeri yok gibi. Kayıt-dışı çalıştırma yaygınlaşıyor. Göçmen işçiler asgari ücretin yarı fiyatına çalıştırılıyor. Sendikalarda örgütlenen işçiler hemen işten atılıyor. Türkiye işçi sınıfı, tarihinin en düşük sendikalı dönemini yaşıyor. TİS süreçlerinde uzlaşma olmayınca, greve giden işçilerin grev hakkı keyfi bir şekilde yasaklanıyor, greve gitmeyen işçilerin kaderi “Yüksek Hakem Kurulu”na bırakılıyor.

Bütün bu saldırılara ve kötü koşullara rağmen işçi ve emekçilerin eylemleri durmuyor. Son dönemde artan hayat pahalılığı ve eriyen ücretler karşısında “ek ücret” talepli eylemler yükselmeye başladı. Sendikalı olsun olmasın, hemen her işkolunda ek ücret eylemleri yaşandı, yaşanıyor. Ayrıca sendikalar bu denli gerilemişken bile, işçi sınıfı sendikalarda örgütlenmekten vazgeçmiyor.

Seçimlerin yarattığı hayal kırıklığına rağmen, işçilerin eylemleri yükseltmesi ve eylemleriyle verilmeyen ücretlerini alması önemli bir gelişmedir. Keza hak gasplarına karşı direndikleri, sendikalaştıkları için işten atılmaları tepkisiz kalmaması, direnişe geçmesi, umut vericidir.

TİS’te neler olmalı?

En başta “insanca çalışma koşulları ve insanca bir yaşam”, TİS’in öncelikleri arasında olmalıdır.

Çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve sosyal yaşamın örülmesi için, **uzun çalışma saatleri, zorunlu mesailer kaldırılmalıdır mutlaka. Tatil yapma, dinlenme, sosyal-sanatsal aktivitelerde bulunma, işçilerin en doğal hakkıdır; dahası yaşamın gereğidir.** Fakat ekonomik sıkıntılardan dolayı işçiler tatil yapamıyor, kültürel faaliyetlerde bulunamıyor. Tatil, eğitim sağlık, sosyal-kültürel faaliyetler, barınma ödenekleri TİS’te yer almalıdır.

Ne var ki, toplu sözleşme yapılan işyerlerinde bu haklar ya hiç yok, ya da kısmen yer alıyor. Bazı patronlar, bu sosyal hakları ücretin içinde göstererek hem hakları gaspediyorlar, hem de ücreti yüksek vermiş gibi davranıyorlar. Sosyal hakların ücret içerisinde verilmesine karşı çıkılmalı; ücret ayrı, sosyal haklar ayrı hesaplanmalıdır.

Ayrıca **ücret artışları, “enflasyon oranında artış” maskaralığından artık kurtarılmalıdır.** Neredeyse bütün TİS’ler, “ücretler ikinci dönem enflasyon oranında artacak” şeklinde bağtlanıyor. Üstelik “enflasyon oranında artış” TÜİK’in rakamları baz alınarak yapılıyor. Oysa çarşı-pazarın enflasyonu ile TÜİK enflasyonu arasında uçurum olduğunu herkes biliyor. Sonuçta “enflasyon oranında artış” patronlara kazandırıyor, işçiye kaybettiriyor.

TİS kapsamındaki fabrika ve işyerlerinin çoğunda ana firmaya bağlı taşeron şirketlerde çalışanlar da

bulunmaktadır. **Taşeron çalışanlar TİS kapsamına alınmalı, TİS haklarından yararlanmalıdır. Keza taşeron çalıştırmanın yasaklanması, sözleşmenin maddeleri içinde olmalıdır.**

Devletin gücünü kendi çıkarları için kullanan patronlar, TİS kurlarına uymuyor, sözleşmeyi ihlal ediyorlar. Sözleşmeyi güvence altına alacak maddelere ihtiyaç vardır. Sözleşmeyi ihlal eden patronlara cezai yaptırımlar, sözleşme maddelerinin içinde olmalıdır mutlaka. Patronların sözleşme ihlaline veya bir hak gaspına karşı 1980 öncesi işçi sınıfının mücadelesi sonucu anayasal hak olan **“hak grevi”de sözleşmeye girmelidir.**

Özcesi; **TİS mücadelesini ücret pazarlığından, yüzdelik oranlardan çıkarmak gerekir. Elbette içinde bulunduğumuz koşullarda ücret artışı hayati bir önem taşımaktadır. Fakat ücretlerin birkaç ay içinde erimesine olanak tanımayacak maddeler olmalıdır. Daha önemlisi, yaşam koşullarının düzelmesinin özgürlüklerin genişlemesiyle olacağı bilinciyle, işçilerin hak ve özgürlüklerini genişleten TİS'ler imzalanmalıdır.**

Tabanda birleşik mücadele kazandırır

Kazanmanın yolu, taban komiteleri oluşturarak birleşik mücadeleyi yükseltmekten geçer.

Esasında süreç başlamadan TİS komiteleri oluşturulmalıydı. Oysa -Birleşik Metal'in sınırlı oluşumları dışında- bu komiteler mevcut değil.

Geç de olsa her fabrika ve işyerinde TİS komiteleri kurulabilir. Yani sıra bu komiteler, fabrikalar arası koordinasyon sağlayacak biçimler bulmalıdır.

Diğer yandan TİS konulu toplantılar ve eylemler içe dönük olmayı aşmalı, üç sendikanın üyelerini kapsayacak şekilde yapılmalıdır. Birleşik Metal-İş'in her TİS döneminde arabulucu aşamasına denk gelen fabrika içi “uyarı eylemleri” yeterli değildir. **“Uyarı eylemleri” bugünden başlamalı ve diğer sendikaların üyelerini de içine çekmelidir.**

Bugünden yapılacak toplantılar, paneller, uyarı eylemleri, TİS sürecini kamuoyunun gündemine taşır. Bu etkinlikler, grev yasağı düşüncesinde olan AKP-MHP yönetiminde caydırıcı bir rol oynayabilir. Bütün bunlara rağmen **talepler kabul edilmez ve grev kaçınılmaz olursa, grev yasağı tanınmamalı, fiili grev devreye sokulmalıdır. Taleplerin kazanılması ve grev yasağının kaldırılması, ancak ve ancak fiili ve militan grevlerle mümkün olacaktır.**

Metal işçileri kendi deneyimlerinden de biliyor ki, inisiyatifli işbirlikçi sendikacılara bıraktıklarında, TİS'ler satılıyor, kaybeden işçiler oluyor. Dolayısıyla sürecin her aşamasında varsa TİS komiteleri, yoksa öncü işçiler inisiyatifli ele almalıdır. Aksi takdirde yine bir gece yarısı TİS satılmış veya çok geri bir anlaşmayla sonuçlanmış olabilir.

Elbette sınıf mücadelesi TİS'le sınırlı değildir. Fakat **TİS süreci, bu mücadelenin önemli bir kesitidir ve onu layıkıyla yürütmek gerekir. TİS'i kazanmak, işçi ve emekçilerin sadece maddi koşullarını değil, morallerini de yükseltecektir.**

Metalde sendikalar taleplerini açıkladı.

Metal işkolunda 2023-2025 dönemini kapsayan grup toplu iş sözleşmesine dönük yetkili işçi sendikaları taleplerini açıkladılar.

Birleşik Metal-İş sendikası tarafından yapılan açıklamaya göre, en düşük ücret alan metal işçisinin saat ücretinin 65 liraya çıkarılması isteniyor. Her kıdem yılı için de saat ücretine 2,50 lira, ayrıca tüm işçilerin saat ücretine seyyanen 77 lira ücret zammı talep ettikleri belirtiliyor. Bu kalemlerden oluşan ücret zammının oransal olarak ilk 6 aylık dönem için yüzde 140,5, sonraki 6 aylar için enflasyon artışı 8 puan istediklerini bildirdiler.

Türk Metal-İş sendikası ise, ilk 6 için toplamda yüzde 119,05'e varan zam talep ediyor. Diğer 6 aylık dönemler için enflasyon oranına artışı 5 puan artış isteniyor.

Öz Çelik-İş sendikası bugüne dek TİS dönemlerinde hiçbir zaman taleplerini açıklamadı. Türk Metal sendikasının imzaladığı TİS'i kabul edip imzayı attı. Yine aynısını yapacak görünüyor.

Patronlar sendikası MESS ise suskunluğunu koruyor.

Şireci Tekstil işçileri kazandı

Gaziantep'te Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan Şireci Tekstil'de patronun verdiği zamma karşı direnmeye başlayan işçilerin talepleri kabul edildi.

Patronun yüzde 34 zam vermesine karşı, yüzde 40 zam isteyen işçiler, 8 Ağustos günü iş bırakarak direnişe geçti. Direnişin 2. gününde

patronlar işçileri tehdit etmeye başladı. Ardından 2 bin işçi, cep telefonlarına gönderilen mesajlarla işten atıldı. Bunun üzerine binden fazla işçi, Başpınar'daki OSB önünde toplanarak kent merkezine yürümek istedi. Her zaman patronların çıkarlarını koruyan polis, TOMA'larla işçilerin karşısına dikildi ve yürüyüşü engelledi. Bu eylem sonrasında, BİRTEK-SEN (Birleşik Tekstil Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası) Genel Başkanı Mehmet Türkmen, fabrikanın önünde işçilerle konuşurken, patronun şikayeti üzerine gözaltına alındı. Türkmen tepkilerin yükselmesi üzerine serbest bırakıldı.

14 Ağustos günü, AKP'li Antep Büyükşehir Belediye Başkanı Fatma Şahin, fabrikaya giderek işçilerle görüşmek istedi. Şahin, işçilerin bulunduğu alanda yüksek bir yere çıkarak yaptığı konuşmasında, patronu öve öve bitiremedi. Şireci Tekstil sahibi Ahmet Şireci'nin çok yardımsever bir insan olduğunu, her ihtiyaçta yardımlarına koştuğunu, okul ve cami yaptığını anlattı. Patronların bu tür yardımları çok hayırsever olduklarından değil, vergiden kaçmak için yaptıkları bilinmiyormuş gibi... Ardından “işçi ile işveren baba-oğul olduğu sürece bir sorun olmaz” dedi. Patron ile işçi arasındaki sömürü ilişkisini gözlerden gizlemek için büyük çaba harcayan, işçilerin açıklıkla karşı karşıya kaldığı koşullarda patronların lüks yaşamını unutturmaya çalışan Şahin, “*Bu yaşananların nedeni ne sizsiniz, ne de Şireci. Bunun nedeni yüksek enflasyon*” dedi ve yüksek enflasyonu da Erdoğan'ın çözeceğini belirterek, Erdoğan propagandası yaparak konuşmasını bitirdi. Tabi son söz olarak “*Azıcık sabır*” oldu.

İşçilerin tepki gösterdiği Şahin, patronun yanında olduğunu göstermişti. Ancak onun bu ziyareti ve konuşması, gerçekte ne kadar büyük bir panik içinde olduklarını, işçilerin direnmesinden ne kadar korktuklarını ortaya koydu.

CHP Gaziantep Milletvekili Melih Meriç de aynı gün Şireci patronuyla görüşenlerdendi ve işçilerin de fedakarlık yapması gerektiğini söyleyerek, patronların korosuna katıldı. İşçi direnişini bastırma konusunda AKP ve CHP'nin birlikte hareket etmesi bu kez çok açık görüldü. Henüz CHP'den de bu konuda bir açıklama yapılmadı.

EMEP Gaziantep Milletvekili Sevda Karaca Demir ise, işçilerin direnişine destek verdi. Aynı gün, yapılan görüşmelerde işçilerin talepleri kabul edildi. İşçiler “Direne direne kazandık” sloganıyla zaferlerini kutladılar.

Plasmek'te işçi direnişi

Sancaktepe Plasmek Makina'da işten atılan TOMİS üyesi iki işçi, 15 Ağustos günü direnişe başladı. Düşük zam oranını kabul etmeyerek direndiği için işten atılan işçiler, işten atmalara, kölece çalışma koşullarına, düşük ücrete, baskıya, mobbinge ve sendikal hakların gasbına karşı fabrika önünde başlattıkları direnişi, sonraki günlerde fabrika önünden çıkarak farklı biçimlerle sürdürüleceklerini söylediler.

İşçilerin talepleri şöyle:

- İnsanca yaşamaya yetecek ücret!
- Baskı ve mobbinge son!
- İşten atılan işçiler geri alınsın!
- Sendikal faaliyete yönelik saldırılar son bulsun!

“Devrimci” sendikacı faşist parti başkanıyla ne konuşur

Fotoğraf ve haber, 28 Ağustos günü DİSK'in (Devrimci İşçi Sendikaları Federasyonu) sosyal medya hesabında paylaşıldı. **DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ve Genel Başkan Yardımcısı Remzi Çalışkan, İyi Parti Genel Başkanı Meral Akşener'i, İyi Parti Genel Merkezi'nde ziyaret etmişti.** Ziyaret sebebi *“işçilerin, emekçilerin, emeklilerin üzerindeki vergi yükünün azaltılmasına ve vergi adaletinin sağlanmasına dair görüş ve önerilerimizi içeren dosyayı paylaşmak”* olarak açıklandı.

Basında haber, *“Kemal Türkler'in kemikleri sızladı”* olarak yorumlandı ve geniş bir kesim tarafından kınandı. Zira **DİSK'in kurucusu Kemal Türkler, 22 Temmuz 1980'de evinin önünde uğradığı silahlı saldırıda öldürülmüş; Ünal Osmanağaoğlu bu cinayetin katili olarak yargılanmıştı.** AKP'nin çetelere, katillere ve tecavüzcülere sıkça çıkardığı “örtülü af”lardan biriyle tahliye olan **Osmanağaoğlu 2014'te öldüğünde, Meral Akşener (dönemin TBMM başkanı-vekili ve MHP İstanbul milletvekili olarak) Osmanağaoğlu'nun cenaze törenine katılmıştı.**

Şimdi **DİSK Genel Başkanı, herhangi bir faşistin bile değil, DİSK'in kurucusunun katili olan Osmanağaoğlu'nun arkadaşının ayağına gidiyor, bu faşistle birlikte gülümseyerek fotoğraflar çektiriyor.**

DİSK'in İyi Parti'ye ilk ziyareti de değildi bu. 16 Kasım 2022 günü yine bir DİSK heyeti İyi Parti'ye gitmiş, *“ILO 190 sayılı Şiddet ve Taciz Sözleşmesi'nin onaylanması”* için görüşme yaptıklarını açıklamıştı.

Aslında konu, görünenden daha derin bir ideolojik kayışın, tasfiyeciliğin ve teslimiyetin getirdiği son noktadır.

Faşistlerle hangi ara bu kadar yakınlaştık?

Devrimci-demokrat, reformist kesimlerin ezici çoğunluğu ve Kürt hareketi son yıllardaki seçim süreçlerinde CHP'nin peşine takılmış durumda. CHP en gerici, en sağcı ittifakları kuruyor, cılız hoşnutsuzluk ifadelerinin ötesine geçilmiyor. CHP açık faşist bir parti olan İyi Parti ile “mükemmel ikili”yi oynuyor, itiraz edilmiyor. Ümit Özdağ ile “kayyumlar” konusunu resmileştiren protokol imzalıyor, gözler kapatılıp görmezden geliniyor. En gerici, en sağcı parlamento, CHP eliyle ve solcu-laik kitlelerin,

devrimci-demokrat kesimlerin, Kürt halkının oylarıyla oluşturuluyor.

“Yeter ki AKP gitsin” cümlesi sanki bilinçleri kilitlemiş, ideolojileri sıfırlamış, siyasal bakış körleştirmiş adeta... İmamoğlu gibi özde gerici-sağcı isimlerle birlikte hareket ediliyor. “92 Konsepti” adıyla bilinen ve 1990'ların ilk yarısında hem devrimcilere hem de Kürt hareketine dönük vahşi saldırganlığın uygulayıcılarından Akşener'in CHP ile yanyana gelmesi alkışlanıyor, destekleniyor. Selahattin Demirtaş “bağrımıza taş basacağız...” diye başlayan cümlelerle, gerici-sağcı bu ittifaklara oy vermeye çağırıyor.

Üstelik bütün bunlar öylesine silik, öylesine etkisiz, öylesine pasif bir biçimde yapılıyor ki, yüzde 1'in altında oyu olan partilere bakanlık, cumhurbaşkanı yardımcılığı bol keseden dağıtılırken, mesela Kürt hareketine “çantada keklik”, hatta “kapının önündeki köle” muamelesi yapılıyor.

Yaklaşık 10 yıldır seçimlerde bu tablo derinleşiyor, kanıksanıyor, olması gereken buymuş gibi davranılıyor; devrimci-demokratların bu korkunç tabloya yedeklenmesi normalleştiriliyor. Seçimler böyle olunca, “sol”un diğer kesimlerinin, mesela DİSK'in İyi Parti ile “barış-uzlaşma” tablosu oluşturması şaşırtıcı olmuyor.

Faşizm ve dinci gericilik, sınıf mücadelesinin öncelikli düşmanları arasındadır. Onlar egemen sınıfların tetikçileri, uygulayıcıları, koruyucularıdır. Kitleleri uyutmak, etkisizleştirmek, mücadele gücünü yoketmek için bazen birinin, bazen diğerinin örgütlenmesi güçlendirilir. Devrimci hareketin her yükselişinde bazen biri, bazen diğeri öne çıkartılır ve doğrudan savaş gücü olarak kullanılır. **Resmi faşizme karşı mücadele, her dönem sivil faşizme karşı mücadeleyle birlikte ve içiçe yürütülmek zorundadır.**

Ancak yenilgi ve tasfiyeciliğin ağır havası kitlelerin ve devrimci hareketin üzerine öylesine ağır biçimde çöktü ki, bu en temel gerçekler unutuldu.

Sendikacının görevi egemenlerin (ya da onların sözcülerinin) ayağına gitmek değildir

Son on yıl içinde giderek meşrulaşan ve normalleşen bir şey de sendikal örgütlenmelerin çeşitli raporlar, dosyalar hazırlayarak parlamentodaki partileri gezmeleri, bu dosyaları

onlara sunmaları oldu.

Sendikaların, işçi ve emekçi kitlelerin sözlerini söyleyecekleri yer, parti binaları değil, eylemleridir. Oysa DİSK ve KESK başta olmak üzere işçi ve memur sendikaları, son yıllarda her geçen gün güç kaybettiler, giderek etkisizleştiler. Öyle ki, işçi ve emekçi kitlelerin ağır bir ekonomik kriz altında boğulduğu, artık hayatta kalma mücadelesi verdiği, müthiş bir yoksullaşma, işsizlik ve ağır çalışma koşullarının cenderesinde boğulduğu son yıllarda, DİSK ve KESK'in hangi etkili, ses getirici eylemi örgütlediğini gördük? **1 Mayıs gibi, işçi sınıfının en önemli mücadele gününü, icazetli Maltepe meydanına sıkıştırıp, kürsüden “seneye Taksim'deyiz” cümlesini kurabildiler; işçi ve emekçilerin kaderlerini CHP'ye ve parlamentodaki partilere teslim ettiler.**

Dışarıda işçilerin direnişini sürüyorken sendikacıların patronlara masaya oturup pazarlık yapması, “hak mücadelesi”dir; işçiler tam bir eylemsizliğe terk edilmişken sendikacıların partilerle görüşmeler yapmalarının adı ise “ricacılık”tır.

İşçilerin eylem gücü öylesine etkili olur ki, patronlar (ya da onların sözcüleri) sendikaların ayağına gelir, gelmek zorunda kalır. Ve sormak zorunda kalırlar “talepleriniz nedir, eylemi bırakmak için ne istiyorsunuz?” diye. **İşçiler, sendika ağalarının uzlaşmacı sohbetleriyle değil, üretimden gelen güçlerini kullanarak kazanım elde ederler.** Kendilerini mağdur göstererek, acındırarak değil; talep ederek, bu talep için mücadele ederek, taleplerini alma konusunda kararlı olduklarını pratikte göstererek yaşam koşullarını iyileştirebilirler.

Bunun adı “sınıf mücadelesi”dir.

Burjuvaziyle de, onların sözcüsü düzen partileriyle de, onların tetikçisi faşizmle de, dinci gericilikle de, uzlaşmacı-teslimiyetçi sarı sendikacılıkla da uzlaşmayacağız.

Tüm taleplerimizi eylem gücümüzle alanlarda, üretimden gelen gücümüzle üretim alanlarımızda haykıracağız.

“Sınıfa karşı sınıf” bilinciyle mücadele edecek, yaşam hakkımızı direnişimizle kazanacağız!

Maden işçileri yeraltından sesleniyor: **SESİMİZİ DUYAN VAR MI?**

Eskişehir'deki Doruk Madencilik işçileri, haklarını alamadıkları için, 1 Eylül günü kendilerini maden ocağına kapatarak açlık grevine başladılar.

SSS Yıldızlar Holding'e bağlı Doruk Madencilik'e ait Yunus Emre Termik Santrali olarak çalışan kömür maden ocağında çalışan işçiler, haklarını alamadıkları için direnişe geçtiler. Önce 5 gün boyunca vardiya sonrasında oturma eylemi yaptılar. Bu eylemde sonuç alamayınca, bu defa maden ocağının içinde direnişlerine devam etmeye karar verdiler. Direnişin 2. günü 2 maden işçisi rahatsızlanınca dışarı çıkartıldı. 163 madenci ise direnişi sürdürüyor.

Türkiye Maden İşçileri Sendikası Orta Anadolu Şubesi Sekreteri Selim Arslan, yaşadıkları süreci ve işçilerin taleplerini şöyle anlattı.

"12 Aralık 2022'de bu işletme TMSF'den Yıldızlar Es Holding'e devredildi. Bu süreçte 250 işçiyi süresiz izne ayırdılar. Bu arkadaşlardan 240'ı başka işler bularak gitti. Gidenlerin tazminatlarının 3-4 ay içinde ödeneceği söylenmişti, ancak aradan geçen 9 ay içinde hiç ödeme yapılmadı. Ayrıca, çalışma sürerken çalışan arkadaşlarımızdan kesilen paralar, hesaplarına aktarılmadı. İcra kesintileri hesaplarına aktarılmadı. Yeraltında çalışan 165 işçi, Temmuz ayı itibarıyla habersiz bir şekilde ve tebliğ yapılmadan yerüstüne çıkarıldı. Bu da bardağı taşıran son damla oldu."

Bu durumda işçiler 28 Temmuz günü oturma eylemine başladılar. 4. günün sonunda işçiler yeraltına indiler. İşçilerin madene girmesinin ardından müdürler gelerek bazı tekliflerde bulundular, ancak işçiler kabul etmedi.

İşçiler ayrılmaya zorlanan işçilerin kıdem tazminatlarının verilmesi, aylardır düzensiz ve zamanında ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi, 7. ve 8. aylarda yerüstü çalışanlarına göre yapılan ücret ve sigorta ödemelerinin yeraltına göre düzeltilmesini istiyorlar. İşçiler yeraltından çekip yayınladıkları videolarla da bu taleplerini tekrarlıyor ve kazanıncaya kadar direnişe devam edeceklerini belirtiyorlar.

7 işçi açlıktan dolayı fenalaşıp hastaneye kaldırılınca, eylemin 5. günü Türk-İş Başkanı Ergün Atalay madene inip işçilerle görüştü. Ardından patronlar işçilerin kıdem tazminatı ve maaşlarla ilgili mağduriyetlerini giderme sözü verdiklerini açıkladılar.

Bunun üzerine işçiler açlık grevini bitireceklerini fakat eylemlerine devam edeceklerini bildirdi. Eşleri ve çocuklarıyla birlikte maden ocağının önünde yeniden oturma eylemine başladılar.

Madenci aileleri de hem Eskişehir hem Ankara'da maden şirketinin sahibi Yıldızlar Holding binasının önünde eylem yaptı. Aileler bakkalların madenci eşlerine veresiye vermediklerini, çocuklarıyla perişan olduklarını söyledi.

Eylemlerle madencilerin sesini duyurması üzerine patronlar bazı sözler vermek zorunda kaldı. Maden-İş Sendikası, şirketin 2 ay daha madencilere yeraltı maaşı ödeyeceğini, 2 ay içerisinde ruhsat sorunu çözülürse işçilerin işe döneceğini söylüyor. Ayrıca madenden ayrılanların kıdem tazminatları 3 taksitte yatırılacak. Verilen sözler de bunlar!

İşçiler, bu sözlerin tutulması ve diğer taleplerinin karşılanması için eylemlerine yer üstünde devam ediyorlar. Toplu sözleşmeden doğan hakları için Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'yla (TMSF) görüşmeler yapacaklar.

"Madenlerin ruhsatsız" olduğuna dair şirketin yaptığı açıklama, madencilerin ve ailelerinin büyük tepkisini çekti. Şirket adına yapılan açıklamada şunlar söylendi: "Maden işçilerinin eylem yaptığı ruhsatlar şirketimize ait değildir. Bu ruhsatlar KİAŞ (Kömür İşletmeleri A.Ş.) ye aittir. İhalesi yapılan ve tarafımızca kazanılan Adularya Enerji Üretimi Ticari ve İktisadi Bütünlüğü kapsamındaki kömür ruhsatlarının tarafımıza devrinin gerçekleşmesi durumunda işçilerimiz tekrar iş başı yapabileceklerdir."

Madenci aileleri de haklı olarak şu soruyu soruyor: "**Madenciler ruhsatsız bir maden sahasında nasıl 8 ay çalıştırıldı?**"

Patronlar işçileri ruhsatsız-kayıtsız bir şekilde, her tür güvenceden yoksun köle gibi çalıştırıyorlar. Çalıştırırken bunları sorun etmeyenler, işçiler direnişe geçince, ortaya sürüp sorumluluktan kaçmaya çalışıyorlar. Her şeyin çok pahalı olduğu bu sistemde, sadece işçilerin canı çok ucuz!

Zonguldak'ta bir göçük daha Eskişehir'de madenci eylemi sürerken, Zonguldak-Ereğli'de TTK'ye bağlı Armutçuk maden ocağı çökme yaşandı ve Ramazan Yıldırım adında bir işçi hayatını kaybetti, 6 işçi yaralandı. Aynı madende daha önce de göçük meydana gelmişti. İşçi kapasitesi 1500 iken 700 işçi çalıştırdıkları öğrenildi. İki işçinin yapacağı işi, bir işçiye yıkan patronlar ve onlara bu fırsatı veren devlet, madencilerin gerçek katilleridir.

Madenciler seslerini ancak ölümüne direndiklerinde duyurabiliyor. Sadece patronlar değil, işbirlikçi sendika ağaları da ancak o zaman işçilerin yanına geliyor, taleplerini dinliyorlar.

Eskişehir madencileri, aileleriyle birlikte büyük bir direniş sergiledi. Haklarını alıncaya kadar eylemlerine devam edeceklerini açıklamaları, verilen sözlerle güvenmediklerini ve kararlılıklarını gösteriyor. Zafer direnen işçilerin olacaktır.

İEB zamlara karşı mücadeleye çağırdı

İşçi Emekçi Birliği (İEB) 2 Ağustos'ta İstanbul'da yaptığı eylemle, zamları, vergi artışlarını protesto etti.

19.30'da Mecidiyeköy Cevahir AVM önünde toplanan kitle, "Zam, talan, vergi düzenine karşı çözüm örgütlü mücadele" pankartını açtı. "Zam, talan, vergi düzenine son", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "Asgari değil insanca yaşam", "Zamlar geri alınsın", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı.

İşçi Emekçi Birliği adına okunan basın açıklamasında Erdoğan yönetiminin, seçimlerin hemen ardından patronların isteklerini yerine getirmek için canhıraş çaba içinde olduğu söylendi. Patronlar karlarını her gün büyötmeye devam ederken, işçilerin ve emekçilerin yoksullaştığına vurgu yapıldı. Devletin ise hakkını arayanlara saldırdığı, gözaltına aldığı açıklanırken, tek çarenin örgütlenmek ve mücadele etmek, bu düzeni alaşağı etmek olduğu belirtildi.

Eylem sonunda Proleter Devrimci Duruş temsilcisi Zeynel Sarar'ın Dersim'de gözaltına alınması protesto edildi. Eylem atılan sloganların ardından bitirildi.

Sputnik grevi sürüyor

İstanbul Şişli Süzer Plaza'da bulunan Rusya haber kanalı Sputnik basın emekçilerinin grevi sürüyor.

8 Eylül'de eylemin 23. günü İşçi Emekçi Birliği olarak grev alanına gittik. "Sputnik Emekçileri yalnız değildir, Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla grevcilerle buluştuk. İEB adına yapılan konuşmada grevin haklılığına ve önemine vurgu yapıldı, grevci emekçilerle dayanışma içinde olunacağı söylendi. Basın emekçileri, Türkiye Gazeteciler Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atıldıklarını, sendikalaştıktan sonra Sputnik yöneticileriyle Toplu İş Sözleşmesi için görüşmeler yürüttüklerini söylediler. Ücret dışında bütün maddelerle anlaşma sağladıklarını, ücretlerde yüzde 37'ye düşmelerine rağmen anlaşamadıklarını, bundan dolayı greve çıktıklarını belirttiler. Greve çıktıktan sonra 24 kişi işten atılmış. Greve çıkmayan kişi sayısı ise, sadece 10. Bunların da işin yarısını bile yetiştiremediklerini söylüyorlar. O yüzden radyo yayını tamamen durmuş, İnternet yayını ise, yarım yamalak devam ediyormuş. Greve çıkan basın emekçileri, sendikalı olarak işe geri dönene kadar direnişe devam edeceklerini söylediler.

Ayrıca kendi imkanlarıyla youtube üzerinden her gün yayın yaptıklarını belirttiler. Grev isminde tv kanalı yayın hayatına devam ediyor.

Son bir yıldır Erdoğan'dan ve bakanlardan emeklilerin durumuyla ilgili sıkça açıklamalar duyuyoruz. Emeklilerin yaşadığı zorluklardan dolayı patlama noktasına geldiğini bildiklerinden, sürekli beklentiye sokacak sözler sarfediyorlar: "Emeklilerin durumunu düzeltceğiz", "Uğraşıyoruz", "Meclis açıldığında", "Olmadı Ocak ayında"...

Bu oyalamalarla aylar, yıllar geçiyor. Hem de zamlarla hayatı zindan ettikleri koşullarda...

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhan, "Erdoğan'ın talimatı ile en düşük emekli aylığına net artış sağlayacaklarını, Türkiye Büyük Millet Meclisi (TBMM) yeni yasama dönemine başlar başlamaz, zam konusunu Meclis'e getireceklerini" belirtti. Emeklilere böylece 1 Ekim'i beklemelerini söylemiş oldu.

Daha önce de Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, basına ve televizyona verdiği demeçte, statüsü 4a, 4b, 4c, Bağ-Kur ya da Emekli Sandığı dahil tüm emekli maaşlarında iyileştirmeler yapacaklarını söylemişti. Açıklaması şöyle: "Zor bir dönemden geçiyoruz. Memurlarla müzakereler yapıldı, işçilerimizle de yılın başında anlaşma sağlandı. Emeklilerimizi enflasyona ezdirmeme konusunda bir prensibimiz var. En düşük emekli maaşı alanların durumunu iyileştirmek için Cumhurbaşkanımızın talimatı doğrultusunda çalışmalar yapıyoruz. Bu konuda çok netiz. Çalışanlarımızın ve emeklilerimizin değeri büyük. Ancak ülkenin ekonomik olanakları çerçevesinde hareket etmemiz gerekiyor."

Şimşek bize şunu söylemek istedi: "Ekonomik durum kötü, işçiye memura ne verdiğimiz size de onu vereceğiz"... "Ülkenin olanakları çerçevesi" elverdiği ölçüde...

Bu koşullarda daha ne kadar bekleyebilir emekli? Bugüne dek bekledi de ne oldu? **Biliyoruz ki "ülkenin olanakları çerçevesi" her zaman emeklileri (ezilen ve sömürülen herkesi) kapsamı dışında tutuyor. Bugüne kadar hep aynı şekilde "çerçeve" dışında tutulduk zaten.** Aylık artış hesaplarının altı ayda bir enflasyon oranına bağlanması, emekliler için yapılan en büyük haksızlık olmuştu. Buna ek olarak yapılan her haksızlık, durumumuzu felakete çevirdi. Bütün sorunların kaynağı adına "reform" dedikleri aslında tam bir kölelik yasası olan "sosyal güvenlik yasası"dır.

IMF ve DB gibi kuruluşlar, '90'lı yıllarda, uluslararası tekeller ve onların yerli işbirlikçilerinin servetine servet katmak için emeklilik primlerinin tek havuzda toplanmasını ve bunun borsaya yatırılmasını şart koşular ve buna uygun yasa çıkarılmasını istediler. **Sosyal Güvenlik Reformu** adı altında sosyal güvenlik hakkını gasp eden yasa, ancak AKP hükümet olduktan sonra yürürlüğe girdi ve emeklilik yaşını ve prim ödeme gününü artırıp aylık bağlama oranını düşürdü. Ardından 1 Ekim 2008'de yasaya son şeklini verdiler. Her şey bundan sonra daha kötüye gitti. Elbette öncesinde de emeklilerin durumu çok iyi değildi. Ama emekli olduğu vakit en azından başını sokacağı bir ev alabiliyor, asgari ücretin üzerindeki maaşla aç kalmayacak şekilde geçinebiliyordu. Fakat kazanılmış haklar gasp edilince, **enflasyon oranı, taban aylığı, seyyanen zam, refah payı** gibi söylemler girdi hayatımıza. Emekliler başka bir şey konuşamaz hale geldi. Tam bir "kara düzen" işliyor artık.

Bu düzen emeklinin eğitim düzeyini, çalıştığı süreyi, emeğini, yatırdığı prim miktarını ortadan kaldırdı. Her kazanımı silip, toplumu en kötude eşitleyerek emekliyi asgari ücretin çok altında açığa terk etti. Bizim boğazımızdan çaldıklarıyla zengini daha zengin yapıyor ve bunun adına da "zor bir

Emekliler daha ne kadar bekleyebilir?!

dönemden geçiyoruz" diyorlar. Bunun gerçek anlamı; krizi fırsata çevirip sermayedarları ihya etmek, faturayı işçi ve emekçilere ödetmek... İşçi sınıfının bir parçası olan, çalışırken ödediği primlerle ülkenin biriktirdiği bütün zenginliklere zenginlik katan, ama yok ve yük sayılan emeklileri ise açığa terk etmek...

Ekim ayının ilk haftasında Meclis'e getirilmesi planlanan yasa değişikliği de cabası oldu. Bununla en düşük emekli maaşının 10 bin TL'ye sabitleneceği söyleniyor ve emeklileri daha kara günlerin beklediği görülüyor.

Yeniden soralım: Emekliler bugünden beten kara günlerin gelmesini daha ne kadar bekleyebilir?

Emekliler ne istiyor?

Türkiye'de emeklilik sisteminde hakkaniyet yoktur. Kimse ödediği prime, çalıştığı süreye ve kat sayısına göre maaş alamamaktadır. Eşitlikten söz edenler bizi en kötü koşullara ve en düşük maaşa göre eşitlemeye kalkışıyorlar. **Bu kara düzenden vazgeçilmelidir!**

Sosyal güvenlik hakkı evrensel hukuk kuralları çerçevesinde güvenceye alınmıştır ve buna Türkiye de dahildir. **Emeklilerin hakları geriye dönük olarak gasp edilmemelidir!**

Yaşlılık kuruş değil, hastalık değil, engelli olmak değildir. Yaşamımızın bir evresi, hem de değerli bir evresidir. Kuşaklar arası bir köprüdür. **Emekliler ve yaşlılar bütçeye yük değil, aksine yaratılan bütün değerlerde emekleri olan insanlardır. Hak ettikleri değer verilmelidir!**

Emekliler yatırdığı primlerin, yarattığı değer ve yılların karşılığını istiyor. Öncekileri de saklı tutarak **2000 yılından bu yana el konan ekonomik haklarının karşılığı hemen ödenmelidir.** Hiç kimse emeklilere açlık sınırında yaşayın diyemez!

Sosyal Güvenlik Reformu adı altında sosyal güvenlik hakkını gaspeden 4447 sayılı yasa 1999 yılında gündeme gelmişti, ancak AKP hükümet olduktan sonra 5510 sayılı yasa ile emeklilik yaşını ve prim ödeme gününü artırıp aylık bağlama oranını düşürdü. Emeklilerin bugün yaşadığı olumsuzlukların kaynağı buradadır. Bu nedenle **sosyal güvenlik yasası emekliler lehine yeniden düzenlenmelidir!**

Kamu emekliliği sistemini özelleştiren **Bireysel Emeklilik Sigortası (BES) sistemi kaldırılmalıdır.**

2014 yılında, Avrupa uyum yasaları çerçevesinde TBMM'de Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı yasa ve yönetmeliği olarak yürürlüğe giren, **65 yaş ve üstü insanlarımızın belediyelere ait kent içi**

toplu taşıma araçlarında seyahat etmeleri hakkımızın gasp edileceğine dair çıkan yazı ve konuşmalar, bilinçli olarak yaygınlaştırılıyor. **Önceden alınmış haklı kazanımlara asla dokunulmamalıdır!**

1800'lü yılların sonunda bazı ülkelerde yaşlılık sigortası hakkı yasal güvenceye alınmış ve bu hak geçen yüzyılda evrensel bir hak haline gelmiştir. **Emeklilerin tarihsel kazanımları gasp edilemez!**

Ülke servetini ödediği primlerle yaratan işçi ve emekçilerin yaşlılıkta devlet güvencesine alınması, onların alınteri ile kazandıkları bir haktır, bu nedenle yük ve yok sayılamazlar. Emekliler ödedikleri primlerin ve vergilerin karşılığını istiyorlar sadaka değil! **Emekli aylıklarına yapılacak artışlar, prim gün hesabı temelinde yapılmalıdır.**

Taban aylık uygulaması seyyanen zam refah payı gibi **esnek kurlsız ayarsız uygulamalardan vazgeçilmelidir.**

Aylık bağlama oranları yükseltilmeli, milli gelirden, bütçeden pay verilerek **emekli aylıkları güncellenmeli, alım gücü yükseltilmelidir.**

Kısıtlayıcı ve tercihli uygulamalara son verilerek **kadınların dul ve yetimlerin emeklilik hak sahipliği teslim edilmelidir.**

Bayram ikramiyeleri yılda dört kez kendi aylıkları kadar ödenmelidir.

EYT'nin emeklilik işlemleri işe başladıkları kurallar dikkate alınarak yapılmalı, bütün hakları teslim edilmelidir.

Tüm emeklilik işlemlerinde norm ve standart sağlanmalı, eşitsizlikler giderilmelidir.

İşçi Emekçi Birliği (İEB) Adana bileşenleri, 18 Ağustos 2023 günü bildiri dağıtarak faaliyetlerini sürdürdü. Artan zamları, ağırlaşan yaşam koşullarını konu alan bildiriye, işçiler ilgiyle okudu, yer yer işçilerle sohbet edildi.

Dostluk Ve Kültür Derneği(DKDER), Kaldıraç, Proleter Devrimci Duruş(PDD), Yeni Dünya İçin Çağrı'dan oluşan İşçi Emekçi Birliği Adana Bileşenleri, 16 Haziran 2023 günü Fatih Öktülmüş Kültür Evi'nde (FÖKEV), bir araya gelerek İşçi Emekçi Birliği'nin Adana'da kurulduğunu "İşçi Emekçi Birliği Adana Yola Çıkıyor" şiarıyla bildirmişlerdi.

Basını da davet ettikleri kuruluş toplantısında, "Bizler Adana'da bulunan devrimci ve sosyalistler olarak, temel sorunların çözümü için; işçi sınıfının örgütlenme araçlarının işçi ve emekçilerle güç kazanması, onların siyasi taleplerinin gündeme gelmesi ve devrimci dayanışmanın gerekliliği şartlarında buluşuyoruz" demişlerdi. Aynı zamanda, İşçi Emekçi Birliği'nin ilkelerini deklare ederek, bu ilkeler doğrultusunda mücadeleye katkı sunacak herkese çağrı yapmışlardı.

İlk olarak "53. yılında 15-16 Haziran Büyük Direnişini anıyoruz" bildirisini İnönü Parkı civarında ve işçi bölgelerinde dağıttılar. Adana Heykel Park'ta yapılan ortak basın açıklamasına İşçi Emekçi Birliği önlükleriyle katıldılar. Ardından "Asgari Değil İnsanca Yaşamak İstiyoruz" stikır ve bildirileri hazırlayarak işçilerin işe gittikleri yerlere yapıştırdılar. Son olarak zamlara karşı bildiği dağıtımı gerçekleştirdi.

Adana'da emekliler haklarından vazgeçmiyor

Adana'da halk arasında "Mavi" ya da "Turuncu Can"lar olarak bilinen özel halk otobüslerinde, 65 yaş üstü emeklilerin kullandığı otobüs kartları ile ilgili çok uzun süredir sorunlar yaşanıyordu. Özel Halk otobüslerinde şoför olarak çalışan veya kendi otobüsünde şoför yapanlar, 65 yaş üstü kart kullanan insanları aşağılıyor, horluyorlar. Ak saçlı birini görür görmez otobüse almıyorlar, ya da kazara aldıklarını ineceği yerde indirmiyor, ani fren yaparak düşürmeye çalışıyorlar. Kimi zaman da ücret ödemeye zorluyorlar. Daha kötüsü, onlara asalak muamelesi yaparak hakaret ediyorlar.

Birçok serbest kartlının korkudan kartı kullanmayıp, para ödemek zorunda kalmasına yol açan bu davranışlar, mazota yapılan zamlardan sonra tacize kadar vardı; hatta şiddet kullanan şoförler oldu. Üstelik bunların bir kısmı uyuşturucu da kullandığı için, durum son derece vahim hale geldi.

Bu sorun için daha önceki başvurulara, belediyeden sorunun Temmuz ayında çözüleceği yanıtı alınmış, Kent Konseyi, sendika ve dernekler, bir basın açıklaması ile bunu kamuoyuna duyurmuştu. Fakat sorun hem çözülmedi hem de daha fazla derinleşti.

Son olarak, emekli öğretmen Ülkü Şengül'ün başına gelenler bardağı taşıran son damla oldu. Ülkü öğretmen, Turgut Özal bulvarında bindiği 8 A otobüsünde 65 yaş üstü bir kadından şoförün para vermesi için uyardığını duydu. Kadın ineceği durağa geldiğinde, şoförün her iki kapıyı kapatarak kadının inmesine izin vermediğine ve kadına bağırarak tanık oldu. Ülkü öğretmen ve otobüsteki bazı yolcular, bu haksız uygulamaya karşı çıktılar. Uyarmalarına rağmen şoför durmadı. Sonraki durakta durmak zorunda kalınca, şoföre itiraz eden yolcular plaka okumak için aşağı indiler, ama şoför bu sefer de kapıları kapatıp onları otobüse almadı. Olayı tespit için Ülkü Öğretmen'in fotoğraf çektiğini gören şoför, pişkince "senin resmini internette paylaşacağım" diyerek tehditler savurdu. İnmesi gereken Sular durağında durmadığı gibi, ani fren yaparak Ülkü Öğretmen'i düşürdü. Ülkü Öğretmen, polisini aradığında karakola başvurması gerektiği söylendi.

Karakola giden Ülkü Öğretmen, şoförün açık görüntülerine rağmen plaka istemiyle karşılaştı. Keza Belediye'ye yaptığı şikayete de "işlem yapmamız için plaka gerek" yanıtını aldı. Bunun üzerine durumu kitle örgütlerine ve sendikalara anlattı.

Durumu öğrenen kitle örgütleri ve emekli sendikaları, Adana Kent Konseyi İleri Yaş ve Emekliler Meclisi'nde bir araya geldiler. Emekliler Dayanışma Sendikası Adana Temsilciliği, Tüm Emeklilerin Sendikası Adana Temsilciliği, İnsan Hakları Derneği Yaşlı Hakları Komisyonu, Emekli Subaylar Derneği, Çukurova Engelliler Derneği, Kent Konseyi ve TİP, Ülkü öğretmen ile birlikte 8 Eylül 2023 tarihinde toplanıp çözüm önerilerini konuştular.

Büyükşehir Belediyesi Ulaşım Daire Başkanı Hüseyin Kara, sözkonusu sürücünün arabasının 15 gün bağlandığını bildirdi. Arabayı bulmak için olayın olduğu yer, saat ve hangi hat olduğunu bildirmenin yeterli olduğunu, Kent Konseyi'nden aldıkları bilgi ile arabayı bulduklarını belirtti. Ayrıca Özel Halk Otobüsleri'ne belediyenin verdiği ödeneği artırma yönünde kararları olduğunu açıkladı. (Bu otobüslere hem belediyeden hem de Aile ve Sosyal İşler Başkanlığı bütçesinden ödenek ayrılıyor.)

Emekliler Dayanışma Sendikası Adana Temsilciliği, Özel Halk Otobüsleri'nde eğitici anonslar yapılması ve afişler asılması önerisinde bulundu. Ayrıca Emekliler Dayanışma Sendikası Yönetim Kurulu bir açıklama yaparak konuyu kamuoyuna duyurdu, çözüm önerileri sundu.

"Yasaların askıya alınarak hakkın kullanılmasının engellenmesi suçtur. Sorumluları göreve davet ediyoruz. Münferit bir olay değildir. Sürekli insanlar bu şekilde rahatsız edilmektedir. Yaşlı dostu, toplum yaşlı dostu kent olmak zorundayız. Hem yasal anlamda, hem kültürel anlamda böyle bir sorumluluğumuz var. Ulaşım araçlarına uyarı yazıları asılmalıdır. Şoförler bu konuda eğitilmeli, uyarılmalıdır. Yetkilileri göreve davet ediyoruz!"

Adana'da haksız uygulamalara karşı artan bu duyarlılık, Emekliler Dayanışma Sendikası başta olmak üzere, emekli sendikaları ve Kent Konseyi'nde yer alan kitle örgütleri tarafından ileriye taşınacaktır.

Adana PDD

Kamuda "toplu görüşme" sonuçlandı

Kamu emekçileri ve emeklilerini ilgilendiren 7. dönem toplu görüşmesi Ağustos ayında başlamıştı. Eylül başında Kamu Güvenliği Hakem Kurulu tarafından bağtlandı. Kurul, kamu emekçisi ve emeklisinin aylıklarına 2024 için yüzde 15+10, 2025 için yüzde 6+5 zam yapılmasını kararlaştırdı. Sözleşme zammına ek olarak 6 ayda bir enflasyon zammı alacaklar.

Yani sefaletin sefaleti! Böyle bir toplu görüşme sisteminde farklı bir şey beklemek olası değil zaten.

İki yılda bir yapılan toplu görüşme mevzuatına göre, zam artışlarından kamu emeklileri de faydalaniyor. Dolayısıyla sözleşme, 3 milyon 820 bini kamu görevlisi, 2 milyon 440 bini kamu emeklisi olmak üzere 6 milyon 260 bin kamu emekçisini ve ailesini kapsıyor. Böylece asgari ücretten sonra Türkiye'nin en büyük toplu görüşmesi oluyor.

Toplu sözleşme değil, "toplu görüşme"! **Kamu emekçilerinin sendikaları var, fakat toplu sözleşme hakları yok! Toplu sözleşmesi olmayınca, grev hakkı da olmuyor haliyle. Grev silahını kullanmasınlar diye "toplu görüşme" adı altında bir biçim uyduruldu!** Üstelik, adı "toplu görüşme" ama aslında o da yok! Zam pazarlığı ile sınırlı bir görüşme yapılıyor; üstelik bu pazarlıkta taraflar da yok!

Zam pazarlığına hükümet adına Kamu İşveren Heyeti, kamu emekçileri adına Kamu Görevlileri Sendikaları heyeti katılıyor. **Kamunun İşveren Heyeti, Erdoğan'ın belirlediği bakanlıklar ile kamu kurum ve kuruluşların temsilcilerinden oluşuyor.** Yine Erdoğan'ın atadığı bakanlardan biri, heyete başkanlık ediyor.

Kamu emekçileri heyeti ise, her bir hizmet kolunda en fazla üyeye sahip kamu emekçileri sendikalarının birer temsilcisinden oluşuyor. 15 üyeli heyetin başkanlığını, toplam üye sayısı itibarıyla en fazla üyesi bulunan konfederasyon başkanı yapıyor. **15 kişilik heyetin 13'ü yandaş sendika Memur-Sen'e ait. Zaten heyetin bir yetkisi de yok!** Mevzuata göre anlaşmaya varıldığında sözleşmeyi imzalayacak tek yetkili, Memur-sen genel başkanı. Anlaşmaya varılmadığında, "Kamu Görevlileri Hakem Kurulu"na başvurma yetkisi de Memur-sen başkanında. Diğerleri göstermelik olarak yanında bulunuyor.

Bu görüşmelerde çoğunlukla "uyuşmazlık zaptı" tutuluyor. Toplu sözleşmelerde de böyle cereyan ediyor. Fark şu ki, **uyuşmazlık olduğunda işçilere grev hakkı doğuyor ve greve çıkıyorlar. Kamu emekçileri bundan da mahrum olduğu için, hiçbir yaptırım gücüne sahip olamıyorlar.**

AKP hükümeti tarafından 2012 yılında yapılan anayasa değişikliğine göre, uyuşmazlık halinde taraflar Kamu Görevlileri Hakem Kurulu'na (KGHK) başvurabiliyorlar. KGHK kararları, toplu sözleşme hükmünde, kesin karar oluyor. Buna da zorunlu tahkim (aslında grev yasağı) deniyor. Yani **kamu emekçilerin kaderi KGHK'nın elinde!** KGHK da 11 kişiden oluşuyor, 7 üyesi Erdoğan tarafından atanıyor. Geri kalan 4 kişiden ikisini Memur-sen, diğer iki kişiyi KESK ve Kamu-sen görevlendiriyor.

Kısacası **"toplu görüşme" adı altında yıllardır bir tiyatro oynanıyor. Masanın bir tarafında AKP, diğerinde AKP yandaşı Memur-Sen! Sözde tarafsız olan KGHK'nın neredeyse hepsi hükümet yanlısı!** Grev silahından yoksun, yani hükümet üzerinde yaptırım gücü olmayan bir "toplu görüşme" oyunu daha bildik şekilde sonlandı.

Kamu emekçilerinin iradesini yok sayan bu sistemi buruşturup çöpe atmak gerekir. Kamu emekçileri artık bu oyunda yer almamalı. Grev ve toplu sözleşme hakkını elde etme mücadelesini yükseltmelidir.

“Orman Kanunu” ile yaşamak...

Yaşam karşısında kendimizi “güvende” hissetmemizi sağlayan alanlar vardır. Bunlar bir biçimde kazanmış olduğumuz haklar, oluşturulmuş statüler, belirlenmiş kurallardır. Gerek ikili ilişkilerde gerekse toplumla kurduğumuz bağlarda (iş, eğitim, kamusal mekanlar vb.) bu kuralları çiğnemediğimizde, statüleri bozmadığımızda, haklarımızı kullandığımızda bir sorun çıkmayacağını biliriz.

Bize “güvenlik” duygusunu veren asıl unsur, ne yaptığımızda neyle karşılaşacağımızı bilmektir. Ancak son yıllarda giderek artan bir biçimde, bu duyguyu kaybediyoruz. Ve yaşam karşısında giderek daha fazla, kendimizi “savunmasız” hissediyoruz. Çünkü kuralların, alışkanlıkların, yasaların, hakların yerini zorbalık alıyor; yaşam alanlarımız pek çok biçimde zorbalar tarafından gaspediliyor.

Günlük yaşamın içinde herhangi bir alanda bireysel zorbalıkla karşı karşıya kalmak son derece olağanlaştı. Mesela trafik kurallarına uymayanları uyardığında yol ortasında öldürülebiliyor insanlar. Bir erkeği reddetmek, kadınlar için “olağan” bir ölüm sebebi artık. Tarikat yurtlarına-kurslarına giden çocukların neredeyse tamamı şiddetle ya da tecavüzle karşılaşiyorlar. Sokakta öpüşen bir çift, bu görüntüden “nevri dönen” bir türbanlının hakaretlerle dolu haykırışına maruz kalıyor. Kiracılar ev sahiplerinin, ev sahipleri kiracıların zorbalıkları altında yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor.

Yaşam içinde kurallar bozulduğunda, haksızlıklar arttığında, bireysel çözümler oluşturulamadığında, devletin devreye girmesi, yasaların mağdurları koruması beklenir. Devlet, ortaya çıktığı dönemlerde otoritesine kitlelere böyle kabul ettirmiştir çünkü. “*Bu bir sözleşme*” der liberal aydınlar, “*devlet halkı*

koruma sözü vermiştir. Kurallar ve yasalar yaşamı düzenler, uymayanı cezalandırmak devletin görevidir. Devletin silahlı güçleri halkı zorbalardan koruyacağı için, halkın silahlanmasına gerek kalmamıştır.”

Biz ise, devletin egemen sınıfların halk üzerindeki “baskı ve tahakküm aracı” olduğunu biliriz. Biliriz de; yüzyıllar süren sınıf mücadeleleri içinde kazanılmış hakların, oluşturulmuş yasaların neredeyse tamamen hükümsüz kaldığı, işe yaramaz olduğu bir dönemden geçtiğimiz de ayrı bir gerçektir. Yaşadığımız dönem, zorbalığın artık devlet eliyle açıktan meşrulaştırıldığı bir dönemdir.

Mesela bireysel olarak maruz kaldığımız zorbalıkların tamamı, “cezasızlık politikası” ile meşrulaştırılmakta ve yaygınlaştırılmaktadır. Çocuklara tarikatlarda tecavüz edilmesi örtbas edilmektedir. Kadının canının karşılığı sadece birkaç ay hapis yatmaktır. Trafikte, yolda saldırıya uğrayan tutuklanmaz. Türbanlı bir kadın “*biz artık doktor dövüyoruz*” diye övünür. Bir başkası, “*15 Temmuz’da fırsatı kaçırdık. Yeni bir fırsat olursa benim oturduğum sitede birileri var, halledeceğiz onları*” diye televizyon kanalından ölüm tehdidi savurur, sonrasında “*yanlış anlama*” diye geçiştirilir; Rabia Naz’ı trafik kazasında katleden AKP’linin haberini yapmak suç sayılır; özelleştirme nedeniyle yaşanan Çorlu tren kazasında ölenlerin davaları, aileler için işkenceye dönüştürülür...

Devletin zorbalığı, sadece görmezden gelmekle sınırlı değil. Sınıf mücadelesi veren işçi ve emekçilere uyguladığı açık zorbalık için

Zorbalık!

bir yanıdır. Bu yazıda anlatmaya çalıştığımız, doğrudan hak gaspı aracı olarak devletin kullanılmasıdır.

“Tapulu mülk”ler ya da kolektif yaşam alanları, doğrudan devlet tarafından gaspedilmektedir mesela... Hatay’da köylülerin yüzlerce yıldır üzerinde üretim yaptığı toprakların, deprem konutları inşa etme bahanesiyle kamulaştırılması; Akbelen Ormanı’nın ya da Kaz Dağları’nın ya da Artvin-Cerattepe’nin parsel parsel maden şirketlerine açılıp yağmalanması; yanan ormanlık alanlara hemen otel izni verilmesi; halka açık-ücretsiz olması gereken sahillerin şirketlere kiralanması vb. sayısız örnek verebiliriz buna.

Devlet doğrudan çeteleri meşrulaştırmaktadır mesela... Uyuşturucu kaçakçılarının eski İçişleri Bakanı Soylu ile, mafya reislerinin Bahçeli ile resimlerinin yayınlanması; dünya uyuşturucu ticaretinde, Türkiye’nin artık merkez üsse dönüşmesi; mafyalaşmanın yaşamın her alanına yayılması, hatta 16-17 yaşındaki çocukların çeteleşip silahlı çatışmaya girmesi, emekçi mahallelerin çeteler için savaş-iktidar alanı olması gibi örnekler olağanlaşmıştır.

Neden bu kadar arttı?

Aslında zorbalık, şiddet, mafyalaşma ve devletin mafyalaşması dünya genelinde yükseliyor. Bunun **2000’lerin başlarından itibaren Ortadoğu başta olmak üzere dünyanın pek çok bölgesinin doğrudan savaş alanına dönüşmesi; artan savaş ile birlikte her tür şiddet unsurunun meşrulaşıp yaygınlaşması gibi genel bir nedeni var.**

Türkiye özelinde ise, zorbalığın artışı hızlandıran iki unsur; devletin yaygınlaştırdığı iki yöntem daha bulunuyor.

Birincisi, doğrudan devletin politikaları nedeniyle derinleşen toplumsal sorunlara, devletin dışında hedefler gösteriliyor. Böylece devletin sorumluluğu ortadan kalkıyor, taraflar karşı karşıya bırakılıyor. Ve daha fazla zorbalaşan kazanıyor. Mesela gerçek enflasyon rakamları yüzde 100’ün üzerine çıkmışken, Erdoğan kira artışını yüzde 25’e sabitlediğini açıklayarak ev sahipleri ile kiracıları karşı

karşıya bırakıyor, onları birbirine düşmanlaştırıyor. Enflasyon ve kira artışı sorunu devletin ekonomi politikaları içinde toplumsal olarak çözülmeyince, ev sahibi ile kiracı arasında bireysel olarak çözülüyor; böylece kim daha kavgacıysa, kim daha zorbaysa, kim daha tehditkar davranıyorsa, o kazanıyor.

Mesela, sağlık sisteminin çökertilmesi nedeniyle doktorlar hastaya yeterince zaman ayıramayınca, MR, röntgen gibi önemli teşhis malzemeleri hastanelerde yetersiz olunca, ameliyat malzemesi bile bulamayınca, sağlıkçılar ağır çalışma koşulları altında hastaya yetiştiremeyince, hasta yakınları bunun sorumlusu olarak o anda karşılarındaki doktora, hemşireye saldırıyor; dövüyor, öldürüyor. Sonrasında ceza almayacağını da biliyor.

Pazarda patates-soğan yoksa toptancı suçlu ilan edilip, “stokçu” suçlamasıyla depolar basılıyor, böylece tarım üretimindeki yıkım gözlerden gizleniyor. Markette fiyatlar yüksekse bir-iki market basılıp ceza kesiliyor, böylece enflasyon unutturulup bazı marketler hedef gösteriliyor.

Kendisinden daha güçlü olanın zorbalığına boyun eğen, kendisinden daha güçsüz gördüğüne ise pervasızca zorbalık yapan bir insan-toplum tipi hızla yaygınlaşıyor.

İnsanlar birbirine düşüyor, sorunlar için yanışındaki kişileri suçlu ilan ediyor. Yanındaki kişiyle en bireysel, en zorba, en kurlsız yöntemlerle kavga ederken, devletin sorumluluğunu göremez hale geliyor.

İkincisi, zorbalık her aşamada katlanarak yeniden üretiliyor, bu orman kanununa en uzak kesimler bile az ya da çok bunun bir parçası haline geliyor. Önceden her türden şiddet yöntemine karşı çıkanlar bile, bireysel silahlanma çabasına giriyorlar. Zorbanın karşısında kendi haklarını savunma güdüsü, ondan daha zorba yöntemleri kullanmayı zorunlu kılıyor. Bireysel olarak “güvensizlik” duygusu arttıkça, kendini savunma ihtiyacı da artıyor.

Üstelik “orman kanunu”nun hüküm sürdüğü koşullarda hayatta kalmak için en güçlü zorbanın yanında, egemen zorbanın yanında, AKP’nin yanında saf tutmak teşvik ediliyor. Daha popüler bir deyimle AKP’nin seçimleri kazanmasına, yönetmesine “rıza üretiliyor”. En AKP karşıtları bile, bir işe girebilmek için, bir işini halledebilmek için, çocuğunun güvende olmasını sağlamak için, AKP’ye boyun eğmeye, AKP ile uyumlu kalmaya zorunlu hissediyor kendisini.

Nasıl hayatta kalacağız?

Akıntıya karşı kürek çekmek kolay değildir. Hem de bugün içine savrulduğumuz böyle sine güçlü ve bataklığa dönüşmüş akıntıya

kapılmadan karşı durabilmek hiç kolay değildir.

Bu bir yaşam mücadelesidir. Sadece kendimizin değil, sevdiklerimizin yaşamda kalabilmesi mücadelesidir. **Ayakta kalma, yıkılmama mücadelesidir. Ama onurumuzu, değerlerimizi koruyarak... Kendimiz olmaktan çıkmayarak... Sürü psikolojisine kapılmadan, temel doğrularımızı yitirmeden...**

Zorbalığı yayararak, asıl olarak düşünme yetisini yitirmemiz, kendimize, değerlerimize yabancılaşmamız hedeflenmektedir çünkü.

“Şiddet genellikle bedene uygulanır, ama bedeni çokça ilgilendirmez. Şiddetin bedene yönelişi dolaylıdır, amaç ruhu zedelemektir. Ruhun etkilenmediği durumda, beden sonuna kadar dayanıklıdır... Şiddeti şiddet yapan, ruhta yaratacağı çözülmedir. Şiddet bilinci dağıtır, bulandırır, bilincin inanç dizgesini bozar, giderek bilincin gerçeklikle olan bağı zorlar ve koparmaya çalışır. O durumda bilinç birdenbire kendi kendini tartışan mutsuz bir bilince dönüşebilir. (Afşar Timuçin -Felsefe Bir Sevinçtir sf. 24)

Şiddetin yaygınlığı genel olarak kitlelerde bezginlik, bıkmışlık, ruhsal çöküntü yaratır. Üstelik ne zaman, nerede, başına ne geleceğini bilememe, hakkının arayamama, hukuk, adalet gibi kavramların ve kurumların içinin boşalması, insanı büyük bir güvensizliğe ve boşluğa itmektedir. Günümüzde psikolojik hastalıkların, intiharların bu kadar artması, anti-depresan ilaçların peynir-ekmek gibi satılması, bu koşulların bir sonucudur.

Ne ile karşı karşıya olduğumuzu bilmezsek, ona karşı savaşamayız. Daha önemlisi doğru silahlarla kuşanabilmeyi ve onu yenmeyi başaramayız.

Bu noktada bireysel çözümler kurtarıcı değildir. Sorun toplumsal ise, çözüm de toplumsal olmalıdır. Kuşkusuz bireysel olarak da kendimizi donatmak zorundayız. Bu hem manevi hem maddi donanımdır. Devletin, devlet destekli sivil faşistlerin, mafyatik çetelerin silahlandığı bir ortamda “bireysel silahlanmaya karşı” kampanyalar düzenlemek, liberallerin, reformistlerin işidir. “Meşru savunma” bir haktır. Fakat aslolan kolektif örgütlenme, kolektif savunmadır. Bunu başaramazsak, kişisel olarak “Allame i cihan” olsak, karşımızdaki devasa gücü yenmemiz asla mümkün değildir.

Egemenlerin başansı, halkı örgütsüz

birarmaktan ve birbirine düşürmekten geliyor. Bunun tek panzehiri de, bulunduğumuz her yerde örgütlenmekten geçiyor. İşyeri, fabrika, okul, mahalle, üretim ve yaşam alanlarımızda bir araya gelmenin, örgütlenmenin yolları mutlaka vardır. En kötü örgütlülük bile örgütsüzlükten yeğdir. Sorunumuz varolan örgütleri doğru biçimde çalıştırmak olsun!

Saldırıların yoğunluğu ve boyutu düşünüldüğünde, küçük ve sıkıntılı da olsa varolan örgütleri korumak ve harekete geçirmek büyük önem taşıyor. Atıl durumda birçok dernek, sendika bulunuyor, kişisel yakınmalardan kurtulup buraları canlandırmak mümkündür. Klasik biçimler dışında kendiliğinden doğan örgüt biçimlerini geliştirmek, bunların hiçbirini yoksa kendi çabamızla örgütlenmenin yollarını bulmak, hak alma mücadelesinin de ötesinde yaşamda kalma meselesidir artık. Ruhsal ve bedensel sağlığımızı koruyabilmek için bile bu örgütlere ihtiyacımız var.

Son yıllarda en çok körüklenen ve “toplumsal kontrol aracı”, “yönetim yöntemi” olarak başarıyla uygulanan politika; evsahibi-kiracı, esnaf-müşteri, doktor-hasta, öğretmen-veli vb. biçimlerde halkı karşı karşıya getirme, birbirini suçlayıp düşman belletmedir. Bu silahı boşa çıkarmanın tek yolu, ezilen-sömürülen kesimler olarak birleşmek, örgütlü hareket etmektir. Ancak o zaman dost-düşman kavramı yerli yerine oturacak ve gerçek düşmana karşı hep birlikte savaşılabaktır.

Toplumu esir alan zorbalığın arkasında egemen sınıfların ve onun devletinin durduğunu bilerek hareket etmek ve karşısına kolektif bir güç olarak çıkmak, her tür sorunu çözecek olan tek anatahıdır. **Zorbalığa karşı mücadele, düzene karşı mücadeledir.** Bir bütün olarak kapitalist sömürü sisteminin hedefe çıkmadan, ne zorbalığa ne de toplumsal bozulmaya karşı mücadele edilemez.

Sömürüye ve zorbalığa karşı mücadelenin kendisi, eğitici ve arındırıcıdır. Zorbalığa teslim olmamanın yolu böyle bir mücadeleden geçiyor.

Trendyol işçileri direnişte!

Esenyurt'ta bulunan Trendyol depo işçileri, PTT-SEN ve DGD-SEN'de örgütlendikleri için işten atıldılar. İşten atılan işçiler işe geri dönmek için depo önünde, 28 Ağustos günü direnişe geçtiler.

arayan, mücadele eden işçilerle dayanışma içinde olunacağı söylendi. İşçiler de direnişleri hakkında konuşma yaptılar. Kazanana kadar direnişlerini sürdüreceklerini be-

lirttiler. Yapılan konuşmalardan sonra işçilerle sohbetler başladı.

DGD-SEN Genel başkanı Neslihan Acar, direnişlerinin 5. gününde olduklarını, iletişim işkolu üzerinden PTT-SEN'in örgütlü olduğunu, DGD-SEN ile dayanışma içinde beraber direnişi sürdürdüklerini belirtti. Ayrıca Depo'da 600 civarında çalışan olduğunu, 50'in üzerinde işçinin işten atıldığını, bunların 11'nin sendikalı olduğunu ve sendikalı işçilerin direnişte olduğunu söyledi.

İşçiler yaklaşık bir yıl önce, düşük ücret, zorunlu mesai dayatması, mobbing, alınmayan İSİG önlemleri ve depo içindeki hukuksuz uygulamalara karşı sendikal örgütlenme çalışmalarına başladı. Sendikal örgütlenmeyi farkedenden Trendyol depo yönetimi ise, işçiler üzerindeki baskıyı artırdı. Ardından 16 Ağustos günü sendika temsilcisi Emre Özdek'i, 25/2'den yani "iyi niyet ve ahlak kurallarına uymamaktan" işten attı. Bunun üzerine iki sendika, depo önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamanın ardından, depo yönetimi 6 aydan fazla çalışan işçileri başka depoya sevketmeye çalıştı, kabul etmeyen onlarca işçi işten çıkarıldı. Aylık belirli süreli iş sözleşmesi ile çalışan onlarca işçi de, sözleşme süresi bitmeden işten çıkarıldı. 28 Ağustos günü bu hak gasplarına ve işten çıkarmalara karşı direniş başlatıldı.

İşçi Emekçi Birliği olarak, 1 Eylül günü direniş alanında işçilerle buluştuk. "Trendyol İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları eşliğinde kısa bir yürüyüşle direniş alanına girdik. İşçilerde sloganlarımıza eşlik ettiler. İEB adına yapılan konuşmada sermayenin saldırıları teşhir edildi, haklarını

İlk işten atılanlardan biri olan Emre ise, işe ilk başladıklarında çalışma koşullarının ücretlerinin çok kötü olmadığını, ama son aylarda adeta bir yarış atı muamelesi gördüklerini, ücretlerin düşük olduğunu, aylık puan sistemiyle işçilerin birbirleriyle yarışmaya zorlandığını, belirlenen puana ulaşan işçilerin hak ettikleri paranın "masken yamuk takılmış" gibi uyduruk gerekçelerle verilmediğini söyledi. Çalışma koşullarının ağır, ücretlerin düşük olduğunu belirten Emre, patronun tazminatlarını verdiğini, bunu kabul etmediklerini, işe geri dönmek için direnişte olduklarını ve işe geri dönene kadar direnişlerini sürdüreceklerini belirtti.

İzmir Dikili'de bulunan Bayburt Grup'a bağlı Agrobay Sera işçileri, ücretlerinin geç ve düzensiz yatırılması, artan ağır çalışma koşulları ve ücretsiz izin dayatmalarına karşı Tarım İşçileri Sendikası'nda (Tarım-Sen) örgütlendiler.

Dünyanın en büyük domates serasına sahip olduğu söylenen Agrobay patronu, 2'si mühendis 39 Tarım-Sen'li işçiyi "işverenin güvenini kötüye kullanmak, hırsızlık yapmak, işverenin meslek sırlarını ortaya atmak gibi doğruluk ve bağlılığa uymayan davranışlarda bulunmak" gerekçelerini içeren "Kod 46" ile işten çıkardı. Üstelik işten atılan işçilerin kıdem ve ihbar tazminatları da verilmedi.

Bunun üzerine işçiler, işçi kıyımına son verilmesi ve tazminat haklarının eksiksiz yatırılması için sera önünde eyleme başladı.

Direnişçi işçilere patronun ve devlet baskısı artarak devam ediyor. Direnişlerinin 25. gününde Jandarmanın sert müdahalesi ile sendika yöneticileriyle beraber göz altına alındılar. Bir süre direnişe ara verdikten sonra, 15 Eylül'de sera önüne gelen işçilere jandarma yeniden müdahale etti. Aralarında sendika yöneticileri, avukatlar, ve gazetecilerin de bulunduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Türkiye Gazeteciler Sendikası, işçilere destek verdi ve gazetecilerin gözaltına alınmasına tepki gösterdi. "Gazeteci Zeynep Kuray ve foto muhabiri Berkcan Zengin gözaltına alındı. Süreci takip ediyoruz. Agrobay işçisi de gazeteciler de hakkını alacak!" denildi.

Agrobay sera işçileri, sendikalı oldukları için atıldıkları yetmezmiş gibi, sürekli saldırıya uğruyorlar. Öyle ki, direnişçileri taşıyan minübüs şoförüne bile 20 binSpot TL ceza kestiler. Buna rağmen direniş sürüyor.

Hatay'da topraklar gaspediliyor

6 Şubat depreminin ardından Hatay'da yeni rant projelerinin peşine düşen devlet, en verimli tarım arazilerini TOKİ eliyle gaspetmeye çalışıyor. Hazine arazileri üzerine yeni konut inşa etmesi mümkün olduğu halde, köylülerin tapulu tarım arazilerini, zeytinliklerini gaspederek burada inşaat faaliyeti yürütmek istiyor. Üstelik de bunu, "depremzedeye konut vereceğiz" gibi süslü bir söylemle kabullen-dirmeye çalışıyor. Bu doğrultuda, tarım alanları ile zeytinliklerin imara açılmasını öngören düzenleme 14 Temmuz günü Meclis'te kabul edildi.

Antakya'daki Dikmece köyü bu saldırıya karşı başlattıkları direniş ve nöbet eyleminin 3. gününde, 31 Temmuz günü jandarma saldırısına maruz kaldı. "Kamulaştırma" adı altında el konulan tapulu arazilere, 31 Temmuz günü iş makineleri girdi. İş makineleri jandarmanın, polisin, TOMA'ların koruması altındaydı. Depremde enkaz altında kalanlara yardım etmek gerektiğinde ortada görünmeyen kolluk gücü, şimdi sermayenin ve devletin çıkarlarını korumak

için, depremzede köylülere zor kullanmak için oradaydı. Kendi arazilerine girmek isteyen köylüler, jandarmanın coplu, kalkanlı ve biber gazlı saldırısı ile karşılaştı. 7 kişi saldırıda gözaltına alınırken, kafa travması nedeniyle hastaneye kaldırılanlar oldu.

Saldırının ardından arazinin bir bölümünde toplanan kitle, "ya arkadaşlarımızı da bırakacaklar ya hepimizi alacaklar. Biz bu zeytinlikleri vermeyeceğiz" diye açıklama yaptı. Köylüler bu toprakların atalarından kaldığını, hiçbir yere gitmemeye kararlı olduklarını belirttiler.

Direnen Dikmece köylüleriyle dayanışmak için İstanbul, İzmir, Adana, Mersin ve Denizli'de eş zamanlı eylemler yapıldı. Doğayı talan eden şirketlere ve onların yolunu açan devlete, saldırıları durdurma çağrısı yapıldı. Dikmece köylülerine, desteklerin devam edeceği vurgulandı.

İstanbul'da yapılan eylemde, "Sermaye Dikmece'den elini çek" pankartı açıldı. Basın açıklamasında, halkı ölüme terk eden devletin, daha insanlar enkaz altındayken ihale açtığı ve bölgelerin şirketlere paylaştırıldığı söylendi. Cudi'ye, Akbelen'e nasıl destek verildiyse, Dikmece'deki direnişin de sesinin her tarafa taşınacağı belirtildi.

Eyleme, Proleter Devrimci Duruş, Toplumsal Özgürlük Partisi, Devrimci Hareket, Emekçi Hareket Partisi, Halkların Demokratik Partisi, Validebağ Savunması, Gazhane Çevre Gönüllüleri, Kuzey Ormanları Savunması, Yeryüzü Ekoloji Kolektifi, Mor Dayanışma, Doğa'nın Çocukları dövizleriyle katıldı.

Nijer'de darbe

Nijer'de 26 Temmuz'da bir askeri darbe gerçekleşti. General Ömer Çiyani, bir Geçiş Hükümeti kurduğunu duyurdu. Orta-Batı Afrika ülkesi olan Nijer'deki bu darbe ile Fransa, Afrika'daki bir sömürgesini daha kaybetti. Ve darbe, hem Afrika'da büyük çıkarları olan Batılı emperyalistleri, hem de bu emperyalistlerin politikaları doğrultusunda hareket eden Afrika ülkelerini karıştırdı.

İlk tepki, ECOWAS'tan (Batı Afrika Devletleri Ekonomik Topluluğu) geldi. ECOWAS, devrilen Cumhurbaşkanı Muhammed Bazum'a açıkça arka çıkarak, cuntaya 7 gün süre tanıdığını duyurdu. Ancak süre dolmasına rağmen şimdilik bir adım atmış değil. 15 üye ülkeye sahip olan ECOWAS, bu konuda görüş birliğine sahip değil. Daha önce Gambiya'da 2016 sonundaki seçimleri kaybeden devlet başkanı, OHAL ilan ettiğinde "askeri müdahale" seçeneğini kullanmış, Senegal ordusu Ocak 2017'de Gambiya'yı işgal etmişti. Mali'de Ağustos 2020'de, Burkina Faso'da 2022'de darbe yapıldığında ise, tehditler ile darbeciler üzerinde baskı kurmaya, "demokratik geçiş" sözü almaya çalışmışlardı.

Ancak Nijer, Gambiya değil. Gambiya, üç taraftan Senegal'e komşu olan, daha doğru bir ifadeyle Senegal'in içine sıkışmış olan küçük bir ülke. Nijer ise, nüfusu, toprak büyüklüğü, komşu ülkelerin yapısı, ülkenin kendi iç dinamikleri vb. ile, Gambiya ile karşılaştırılmayacak niteliklere sahip. Zaten emperyalistleri ve ECOWAS ülkelerini (Liberya, Nijerya, Senegal, Sierra-Leone, Togo, Fildişi Körfezi, Yeşil Burun, Gine Bisau, Benin, Gambiya, Nijer, Gana ile birlikte, üyeliği askıya alınmış olan Burkina Faso, Gine ve Mali) tedirgin eden de onun bu durumu. Bu nedenle askeri müdahale ihtimali çok kolay görünmüyor. ECOWAS'a

üye en büyük ülke olan Nijerya, Nijer'in elektriğini keserek ilk tepkisini gösterdi. Nijerya, Senegal, Fildişi Sahilleri ve Benin, askeri müdahale konusunda hazır olduklarını açıkladılar. Diğer taraftan, Nijer'in komşusu Çad bu çatışmanın dışında kala-

cağını açıklarken, Cezayir müdahaleye kesinlikle karşı olduğunu, Libya ve Suriye'de yaşananların Nijer'de yaşanmaması gerektiğini belirtti. Mali ve Burkina Faso gibi ülkeler de Nijer'e müdahaleyi kendileri için savaş ilanı sayacaklarını belirttiler.

Nijer'deki darbe karşısında, şimdilik "tehdit" yöntemlerini kullanmayı tercih ettikleri görülüyor. "Wagner saldırganlığı", "Ukrayna'ya benzemek" vb. Rusya'yı hedefe çakan açıklamaların yanı sıra, ülkenin dış yardımlarının kesileceği söyleniyor ve en büyük tehdit olarak, şeriatçı-terörist örgütlerin Nijer'de güç kazanması ihtimali öne çıkartılıyor. Oysa Batılı emperyalistlerin, özellikle Fransa'nın sömürgesi olan Nijer'de uzun zamandır şeriatçı örgütleri palazlandıkları biliniyor. Buna karşın Mali'yi kaybettikten sonra oradaki askeri gücünü Nijer'e kaydıran Fransa, Nijer'deki varlığını "bu şeriatçı çetelere karşı mücadele" ile açıklıyor; ama şeriatçı çeteler bir türlü yokedilemiyor! Keza Nijer'de asker bulunduran ABD de bu "mücadele"de başarılı değil! Tıpkı Suriye'de bir taraftan IŞİD'i besleyip-palazlandırırken, diğer taraftan IŞİD'e karşı mücadele ediyor görünmeleri gibi...

Batılı emperyalistleri durduran bir başka unsur ise, genel olarak Afrika'da, özel olarak da Nijer'de kitlelerin Fransa ve ABD'ye karşı büyüyen öfkesi. Nijer'e dönük tehditler savrulmaya başladığı anda "darbe yanlısı" binlerce kişinin gösteri yapması önemli bir faktördü mesela. Eylemciler Rusya bayrakları taşıdılar ve Fransa karşıtı sloganlar attılar.

Nijer'in nüfusu 24,4 milyon ve her beş kişiden ikisi aşırı yoksulluk içinde yaşıyor. Nijer'in zenginlikleri ise, Fransa başta olmak üzere emperyalistler tarafından

yağmalanıyor. Nijer halkı günde günde 2,15 dolardan az parayla yaşarken, zengin uranyum madenlerine bütün emperyalistlerin gözünü dikmiş durumda. Keza Nijerya doğalgazını Nijer-Cezayir üzerinden doğrudan Akdeniz'e ve Avrupa'ya ulaştırmak için inşa edilecek boru hattının kritik noktasında bulunuyor.

Diğer taraftan, Ukrayna savaşı başladığından bu yana Rusya'nın Afrika ülkelerine ağırlık verdiği ve bazı Afrika ülkeleri üzerinden kendi petrol-doğalgaz kaynaklarını diğer ülkelere sattığı biliniyor. Rusya ile Afrika kıtası arasındaki işlenmiş petrol ticareti, Ukrayna savaşı öncesinde günlük 33 bin varilken, Mart 2023'te bu rakam 1,9 milyon varile çıktı. Aynı dönemde Rusya'nın Afrika ülkeleri ile askeri ilişkileri, silah satışları da arttı. Wagner adlı paramiliter örgütün, Mali'de Sudan'da, Nijer'de faaliyet gösterdiği, bu ülkelerde kimi zaman cihatçı çetelere, kimi zaman da (Sudan'da olduğu gibi) halka karşı saldırılar gerçekleştirdiği söyleniyor.

Emperyalistler Afrika'nın yeraltı ve yerüstü kaynaklarını sömürmek için büyük bir rekabet içindeler. Onların bu sömürü politikaları kitlelerin büyük öfkesini çekiyor. Öyle ki kimi zaman bir emperyalistin sömürsünü sonlandıracağını vaadeden askeri darbelere bile destek verebilecek hale geliyorlar.

Akbelen köylüleri maden şirketlerine direniyor

Akbelen Ormanı'nda kurulmak istenen kömür madenine karşı, İkizdere'de köylüler, günlerce nöbet tuttu, büyük bir direniş sergiledi. 24 Temmuz günü sabahın erken saatlerinde TOMA'larla ormana giren jandarma, ağaçları rahatça kesmek için köylülere saldırdı, çoğunu gözaltına aldı.

Muğla'nın Milas ilçesindeki Akbelen ormanı, uzun zamandır Limak ve İÇTAŞ ortaklığındaki YK Enerji adlı şirketinin hedefindeydi. Şirket, termik santrallere linyit sağlayan açık maden ocağı büyütmek için, ormanın 740 dönümlük bölgesini talan etmek istiyordu. Şirketin yıllardır tüm girişimleri köylülerin direnişe karşı.

Son saldırıda köylüler ağaçlara sarılarak yıkım ekiplerinin önüne geçti. Gözaltılara rağmen tekrar tekrar ormana geri dönerek direnişi sürdürdüler. Direniş, her geçen gün kitleleşti. Akbelen Ormanı'nı korumanın ötesine geçerek emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin her tür talanına karşı mücadele dönüştü.

Direnişe rağmen şirket, ağaçları büyük oranda kesti. İkizköylülerin başvurusu üzerine, "bölgede santral yapılması hukuka aykırıdır" kararı çıkmasına rağmen talan devam ediyor. Kendi hukuklarını bile tanımayan açgözlü kapitalistleri durduracak tek güç, halkın örgütlü gücüdür! Daha örgütlü, kararlı, istikrarlı ve militan direnişlerle bu saldırılar mutlaka püskürtülecektir.

Munzur Kültür ve Doğa Festivali, bu yıl 3-6 Ağustos tarihleri arasında yapıldı. Festivalin 21. yılı “Madencilik yağmasına karşı doğayı ve yaşamı savunuyoruz” şiarıyla başladı. Esasında festival 1999 yılında başlamıştı, normalde 25. yılı yapılacaktı. Fakat 4 yıl kimi yasaklardan dolayı yapılamadı.

Bu yıl da festival yasaklarla başladı. **Festivalde yeralacak Grup Yorum, Grup İsyan Ateşi ve Veradardz Folk grubu, gözaltı ve yasaklarla karşılaştı.** Tunceli Valiliği, bu grupların sahne almasını “uygun bulmadığını” açıklayarak yasakladı. Ardından 31 Temmuz’da Seyit Rıza Meydanı’nda yapılan (aralarında Grup İsyan Ateşi üyelerinin de bulunduğu) protesto eylemi, polis tarafından kuşatıldı ve katılanlar gözaltına alındı. Gözaltı gerekçesi olarak “Grup İsyan Ateşi üyelerinin Dersim’e girişinin yasaklandığı” bildirildi. Ayrıca festival programı dışında her tür eylem ve etkinliğin 15 gün boyunca yasaklandığı valilik tarafından duyuruldu.

Kısacası **festival yine yasaklarla, gözaltılarla, “Dersim’e sokmama” cezalarıyla başlamış oldu.** Geçen yıl da bu grupların yasaklanmasından dolayı festival iptal edilmişti. Bu yıl ise yasaklara rağmen festivalin yapılması yönünde karar alındı. Açılış konuşmasını yapan Dersim Belediye Başkanı Fatih Maçoğlu başta olmak üzere tüm etkinliklerde konuşmacılar, yasakları kınayan konuşmalar yaptılar. Ne var ki, **yasaklara karşı protestonun sadece kınama konuşmalarıyla sınırlı kalması eksikti.** Birçok yere yasakları protesto eden pankartlar, afişler asılabilir, sokak eylemleri yapılabilirdi.

Dahası, **polisin “güvenlik önlemleri” öylesine abartılıydı ki, konser, panel vb. her etkinlik yeri polis barikatıyla çevrilmişti.** Etkinliğe katılmak isteyen herkesin üstü, çantası polisler tarafından aranıyor. Sadece şehir merkezi değil, ilçelerdeki etkinlikler bile polis ablukası altındaydı. Geçen yıllara kıyasla oldukça artan bu polis ablukasına karşı tepkisiz kalındı.

Festivalin yasaklara, engellere rağmen yapılması doğrudur. Ancak bu, yapılanlara tepkisiz kalmak veya asgari tepkiyle geçiştirmek biçiminde olmamalıdır. Aksi halde gerek yasaklar, gerekse polis ablukası normalleşir, kanıksanır.

Festivalde bir diğer eksiklik ise, organizasyonda görüldü. Bu yıl -önceki yıllardan farklı olarak- ilçelerde de festivaller üç gün boyunca sürdü. Böyle olunca, Dersim festivaline gelen kurumlar ve kişiler, hepsine birden katılma olanağını kaybetti; bir seçim yapmak zorunda kaldılar.

Her ilçe kendi bağımsız festivalini düzenleyince, (belediye başkanlarının farklı partilerden olması bunda rol oynamış olabilir) festivalin merkezi organizasyonu da bozulmuş oldu. Ulaşım özel araçlarla veya ticari minibüslerle gerçekleşti; astronomik zamlar düşünüldüğünde, ilçelere ulaşımın ekonomik zorluğu bile katılımı düşürdü.

Asıl olarak **“barınma sorunu”, festivale dışardan gelenlerin en büyük sorunu olmaya devam ediyor.** Bilindiği gibi festival döneminde Türkiye’nin, -hatta dünyanın- dört bir yanından insanlar Dersim’e akıyorlar. Ama nerede kalacaklar, ne yiyip içecekler, etkinliklere nasıl ulaşacaklar; herkes kendi çözümüne terk edilmiş durumda. Oteller özellikle festival

Munzur Festivali’nden notlar

döneminde çok pahalı ve kısa sürede doluyor; keza öğretmenleri gibi kamuya ait mekanlarda yer bulmak imkansız halde. Böyle olunca yüzlerce, binlerce insan, gece nerede yatacağını bilemeden sürekli yer arıyor, çoğu dışarda yatmak zorunda kalıyor.

Festival tertip komitesi, daha önce öğrenci yurtlarının verildiğini, fakat son yıllarda buna da yasak getirildiği için “barınma sorunu”nun katmerlendiğini söylüyor. Bu açıklama yeterli değil kuşkusuz. **Devletin engellerine rağmen festival organize ediliyorsa, barınma başta olmak üzere gelenlerin ihtiyaçlarına çözümler üretilmeli. Belediye kendisine ait yurtları inşa eder, bazı şirketlerle anlaşma mı yapar; cüzi fiyatlarla da olsa barınma sorununu mutlaka çözmelidir.**

Belediyeye ait “halk mutfağı” en azından devrimci kurumlar adına gelenlerin yemek sorununu kısmen çözdü. Fakat bu olanaktan yararlanmak bile zaman aldı ve belediyeden bir ilişkiyi gerektirdi. Elbette belediye, festivale gelen herkesin yemek ve barınma sorununu çözemez. Ancak ihtiyacı olanların tespit edilmesi mümkündür. Ve bunları “bedava” olarak değil, sembolik bir fiyatla sunarsa, belediyeye katkı da sağlanır. Aksi durumda ziyaretçiler, festival döneminde özellikle şişirilen fahiş fiyatlara ve açgözlü bir satış anlayışına mahkum ediliyor.

Dersim Belediyesi, devrimci-halkçı bir belediyeçilik anlayışıyla yönetildiği için bu eleştirileri ve önerileri sunuyoruz. Özellikle festival döneminin çok iyi organize edilmesi gerekiyor. Çünkü tüm ülkenin, hatta dünyanın gözü-kulağı Dersim’de oluyor. Festival dönük dostça eleştiriler dikkate alınarak eksikler giderilerek her yıl daha iyi bir organizasyonla festivali daha iyi geçirmek mümkündür ve bu yapılmalıdır.

PDD olarak festivale Yediveren Yayınları adına kitap standı açmak için başvurduk. Önceki yıllarda da festivale bu şekilde katılmıştık. Başvuruyu bir ay öncesinden yapmış olmamıza rağmen ilk anda “stant yeri” sorunuyla karşı karşıya kaldık. Bize verildiği söylenen stant yerinde SMF (Sosyalist Meclisler Federasyonu) stant açmıştı. Standı önce SMF’ye vermişler, sonra da bize stant ayırmadıklarını, sorunu aramızda çözmelerini istemişler. Neyse ki, arkadaşların iyi niyetli yaklaşımıyla sorun kısa sürede çözüldü.

Ancak **bu yıl kitap sergisi için tahsis edilen yer, son derece isabetsizdi. Adeta genel olarak**

kitaplar, özelde devrimci yayınlar festivalden, dolayısıyla kitleden “tecrit” edilmiş durumdaydı. Depreme dayanıksız olduğundan dolayı boşaltılan Tunceli Belediye binasının avlusu, kitap stantlarına ayrılmıştı.

Yani herhangi bir sarsıntı yaşansa, kitaplar ve stantta bekleyenler yıkımın altında kalacaktı! Ama daha önemlisi, konserlerin yapıldığı Seyit Rıza Meydanı’ndan, panellerin yapıldığı Sanat Sokağı’ndan ve sergilerin yapıldığı Yeraltı Çarşı Meydanı’ndan kopuk, bir caddenin iç kısmında yeralmasıydı.

Daha ilk günden kitap stantları için verilen yerin yanlışlığı görüldü. Çünkü stantları ziyaret edenler, zaten doğrudan kitap almak için o alana gelen, parmakla sayılacak kadar az kişilerdi. Bunun üzerine yayınevleri olarak belediye ile görüşmeler yapıldı. “Kültür komisyonu” başta olmak

üzere görüşülen belediye yetkililerine, kitlenin asıl olarak Seyit Rıza Meydanı’nda toplandığı, stantların da oraya yakın olması gerektiği bildirildi. Bir ekip oluşturularak belediye yetkilileriyle bölge dolaşıldı, bazı yerler belirlendi. Fakat Emniyet, “polisiye önlemleri belediyenin verdiği adreslere göre aldıkları için, hiç bir değişimi kabul etmeyeceklerini” bildirmiş. Elbette polis teşkilatı, aralarında devrimci kurumların olduğu kitap stantlarının kitlenin yoğun olduğu bölgeye kurulmasını istemez. Asıl sorun belediyenin veya ona bağlı “kültür komisyonu”nun kitap stantları için neden böylesine sapa ve “görünmez” bir yeri belirlediğidir.

Sonuçta kitap stantları festivalin sürdüğü dört gün boyunca aynı yerde kaldı. Kitap ve dergi satışları da oldukça sınırlı oldu. Belediyenin ses aracı ile duyurusu, stant alanında müzik çalarak dikkat çekme gibi çabalar da yetersiz kaldı.

Bizim açımızdan organizasyon bozukluğu daha ilk anda gözümüze çarpan bir konu oldu. İstanbul’dan Dersim’e Erzincan üzerinden gidiliyor. Mutu Köprüsü’nden geçilerek “Tunceli” yazan yere giriliyor. Köprü başı surla çevrilmiş, arabalar kale kapısı gibi bir yerden giriyorlar. Girer girmez de bir jandarma arama noktası kurulmuş, gelen geçen arabaları durduruyorlar.

Daha girer girmez “artık farklı bir yerdesiniz” duygusunu vermek amacıyla düzenlenmiş herşey. Öyle bir duyguya kapılıyorsunuz da. Ortaçağ dönemine ait “şehir devletler” gibi apayrı bir dönem ve ülkedesiniz sanki... “Girişi var çıkışı yok” misali, girdiğiniz anda kimlik kontrolleri, yoklamalar başlıyor.

Dersim Dernekleri Federasyonu’na (DEDEF) ait bir arabanın içindeyiz. Yüzleri maskeli jandarmalar, DEDEF yöneticilerinden arabada bulunanların listesini aldı. (Ki bu liste, daha yoldayken isim ve kimlik numaraları yazılarak oluşturulmuştu.) Bununla yetinmediler, herkesin kimliğini toplamalarını istediler. Kimlikler toplanıp jandarmaya teslim edildi. Otobüstekiler biraz nefes alabilmek için inip etrafı dolaşmaya başladı. Fakat kimlikler bir türlü dönmedi. Bir süre sonra diğer arabalar da geldi, onlara da aynı işlemler yapıldı. Bizden sonra gelenler gönderildiği halde, bizim araba bekletildi.

PDD’nin temsilcisini ismini okudular (Zeynel Sarar) onun dışında herkesin kimliklerini verdiler.

Yaklaşık bir saat orada bekletildik. (...)

Yoldaşı önce jandarma karakoluna, sonra Pülümür Adliyesi'ne götürmüşler. Neyse ki, savcı saat 9 civarında gelmiş. İstanbul'da Enerji işçilerinin direnişini ziyareti sırasında yaşanan polis saldırısı ve gözaltının ardından hakkında dava açıldığını, duruşmaya katılmadığı için ifadesinin alınmadığını, o yüzden aranır görüldüğünü söylemiş. Sonuçta savcılıktan bırakıldı. Fakat bu süre boyunca herhangi bir avukat yanına gidip de müdahil olamadı.

Her festival döneminde gözaltı, tutuklama, **Dersim'e giriş yasağı gibi keyfi uygulamalar yaşanıyor. Dersim Barosu'nun bütün bunlara önceden hazır olması ve bu işle görevli bir ekip kurması gerekiyor. Aksi halde her kurum kendisi uğraşmak zorunda kalıyor; özellikle Dersim dışından gelenler zor anlar yaşıyor.** Festival Komitesi'nin Baro ile birlikte bu soruna el atması, festivale dönük polis ablukasını kırmak açısından da yararlı bir girişim olacaktır.

Munzur festivali, Dersim halkının kültürüne, doğasına, geleneklerine sahip çıkması açısından olduğu kadar, politik mesajlarıyla da önemli bir festivaldir. Dersim'de 30 bölgenin maden şirketlerine satıldığı, birçok yerde barajların yapıldığı, bunun sonucu doğasının bozulma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığı biliniyor. Üstelik bölgede yaşayanlar yerinden yurdundan ediliyor. Dersim en fazla göç veren illerin başında geliyor. Daha önce metropollere göç yaşanırken, şimdi-lerde Avrupa ve Kanada'ya gidiyorlar.

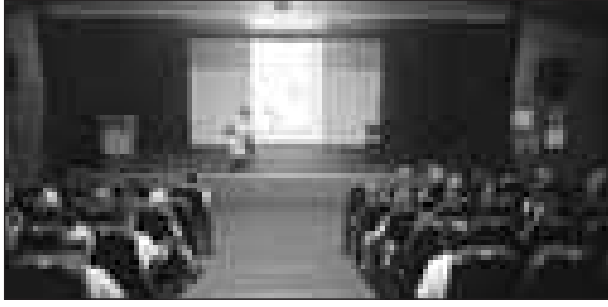
Dersim'in doğası kadar insanının da bozulmaması için bir şeyler yapmak gerektiği açıktır. Festival bunun araçlarından biri sadece. Fakat festivale katılanların önemli bir kesimi, dini yerlerle sınırlı turistik bir gezi gibi dolaşüyor. Onların diğer etkinliklere de katılımını sağlayacak yöntemler bulunmalı. Ayrıca festival döneminde her tür ihtiyaç maddesinin astronomik fiyatlara çıkmasına, içki ve uyuşturucunun artmasına karşı da politikalar geliştirmeli.

Özcesi, **festivalin her tür engele, yasağa rağmen yapılması kadar, ondan daha önemli olan festivalin içeriğidir; verdiği mesajlardır.** Bu yönde ciddi eksiklikleri olduğu görülüyor. **En başta devrimci yönünü geliştirmek gerektiğini belirtmek zorundayız.** Devrimci kurumları "görünmez" kılmak, kitleden yalıtmak; festivali daha geriye çeker sadece.

Daha iyi organize olmuş, eksiklerini gidermiş, net mesajlar veren festivallerde buluşma dileğiyle...

Rize-Fındıklı'da Remzi Basalak etkinliği

Rize-Fındıklı'da 23 Ağustos 2023 tarihinde "Devrim Kartalı Remzi Basalak" kitabının tanıtımı yapıldı.

Öncesinde ilçenin çeşitli yerlerine "söyleşi ve imza günü" başlıklı afişler asıldı. Ayrıca Yediveren Yayınları kitap standında duyurular yapıldı. Fındıklı Kültür Merkezi'nde gerçekleşen tanıtım etkinliğinde, Remzi Basalak ve Şaban Budak'ın posterleri, Adnan Yücel ve Jose Marti'nin dörtlükleri sahneye asıldı. Yediveren Yayınları standı açıldı.

Etkinlik Remzi ve Şaban şahsında devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Ardından kitabın editörü Zeynep Berktaş, Remzi Basalak'ın hayatını, tarihe mal olan işkencede direnişin ve "teşhir masası" uygulamasına son veren tekmesini anlattı. Remzi'nin temel özelliklerinden birinin, düşmanlarına karşı ne kadar öfke ve kin doluyorsa, dostlarına karşı o kadar sevgiyle saygıyla yaklaştığını söyledi. Ortak değerlerin büyütülmesine, birleşik mücadelenin önemine vurgu yaptı. Sözü, kitabı okuyanların değerlendirmelerine, soracağı sorulara bıraktı

Katılımcılardan, kitabı alır almaz bir gün içinde okuduğunu söyleyenler oldu. Sorularla söyleşi derinleşti. "Remzi'nin tekmesi"nin günümüzdeki anlamı üzerinde duruldu. Seçimlere endeksli mücadele anlayışı eleştirildi, her alanda örgütlenmenin önemi vurgulandı.

Söyleşi sonrası Murat Tokdemir "Remzi'nin türküsü" ve "Çav Bella" ile küçük bir müzik dinletisi sundu.

Kitabı yeni alanlar kitaplarını imzalattılar, önceden alanlar da standı getirip imzalatacaklarını söylediler. Sohbetler imza sırasında da devam etti.

Remzi Basalak'ı ve kitabını Karadeniz'e getirmiş ve Karadeniz halkıyla buluşturmuş olmanın ayrı bir mutluluk verdiği vurgulandı. İhtilalci Komünist hareketin kurucuları Osman Yaşar Yoldaşcan ve Mehmet Fatih Öktülmüş'ün Karadeniz kökenli olduğu, ayrıca 1996 ÖO şehidimiz Osman Akgün'ün Rizeli olduğu hatırlatılarak, Karadeniz'in yetiştirdiği devrimci önderler ve şehitler de anıldı.

Ayrıca Fındıklı Belediyesi tarafından 17-27 Ağustos tarihleri arasında düzenlenen Viçe Festivali ve Kitap Fuarı kapsamında, Yediveren Yayınları'nın kitap standı açıldı.

Deprem sonrası Hatay'da festival

Hatay'da Samandağ Evvel Temmuz Festivali, deprem sonrası büyük yıkıma rağmen yapıldı. Önceki

yıllara kıyasla kitle katılımı az olsa da, hayata tutunma, geleneklerini yaşatma açısından oldukça anlamlıydı.

"Gelin yaşamı yeniden yeşertelim" çağrısıyla 7-17 Temmuz tarihinde 22. gerçekleşti. Panellerin, konserlerin yanı sıra birçok parti, dernek, yayınevi, kooperatif stanlar açıp ürünlerini sergiledi. PDD standı da, 10 Temmuz'da Ekinci Mahallesi'nde gerçekleşen Ali İsmail Korkmaz etkinliğinin ardından, Samandağ'da da yerini aldı.

Hatay halkı standlara büyük ilgi gösterdi. Standımızdan kitap, broşür alanlar, "geçmişteki gibi" diyerek devrimci ortama özlemlerini ifade ettiler. Sohbetler siyasi konuların yanı sıra, yine depreme ve halen devam eden sorunlara odaklandı. Konuşmalarda ve konserlerde en çok ve coşkulu atılan slogan, Arapça ve Türkçe "Gitmiyoruz, Buradayız" oldu.

Gezi direnişi sırasında Eskişehir'de vahşice dövülerek öldürülen Ali İsmail Korkmaz'ın ölüm yıldönümünde, 10 Temmuz akşamı bir etkinlik düzenlendi. Evvel Temmuz Festivali kapsamında, Hatay-Antakya'da, Ali İsmail'in oturduğu mahalle olan Ekinci Mahallesi'nde

gerçekleşen etkinlik, Gezi şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Her birinin isimleri anons edilirken, alanda toplanan kitle "Burada" diye haykırdı. Ali İsmail'in annesi Emel Korkmaz, duygu yüklü kısa bir konuşma yaptı. Nal Gazzal müzik grubu ve Hüsnü Arıkan'ın şarkılarıyla kitle hem hüznü hem coştu.

Antakya halkı, Ali İsmail başta olmak üzere Gezi şehitlerini unutmadığını bir kez daha gösterdi. Ayrıca Gezi davasından halen tutuklu bulunanlara selam gönderildi. Hatay'dan milletvekili seçilen ancak hapisten tahliye edilmeyen Can Atalay da, posterleri ile alandaydı.

Etkinlikte Yediveren Yayınları olarak stand açtık. Son kitabımız "Devrim Kartalı Remzi Basalak" başta olmak üzere kitaplarımızı sergiledik. Standa ilgi yoğun oldu. Sahneden de stand açtığımız ve Remzi'nin kitabının editörü tarafından imzalanacağı duyurusu yapıldı.

Ali İsmail'in annesi, babası ve yiğenleri standımızı ziyaret ettiler. "Devrim Kartalı-Remzi Basalak" kitabı imzalanarak anne Emel Korkmaz'a hediye edildi.

Yasakçı tutumlar birleşik mücadeleye zarar verir

Sol Parti, 19 Ağustos Cumartesi günü Artvin-Şavşat'ta "zamlar ve hayat pahalılığı" temalı bir miting yapacağını duyurdu. PDD okurları olarak, partinin hem ileri gelenleri, hem de bizzat ilçe başkanı tarafından "hem bireysel, hem de kurumsal" ibareleri kullanılarak davet edildik. Biz de katılıp destek vereceğimizi bildirdik. "Şavşat'ın devrimci demokrat güçleri tarafından birlikte örgütlenseydi daha iyi olurdu" şeklinde görüşümüzü de ifade ettik.

Bölgedeki arkadaşlar, birlikte yapmanın tüm güçleri katma fikrinin doğru olduğunu, ancak bu mitingin kendileri açısından bölgesel bir mitinge dönüştüğünü bildirdiler. Önümüzdeki süreçte olabilecek eylem ve kampanyaları birlikte yapabileceğimizi söyleyerek davetlerini yinelediler. Ayrıca mitingte bildirmekte geç kaldıklarından dolayı özür dilediler.

Biz bu görüşme öncesinde de mitinge destek vermeyi düşünüyorduk, ilişkilerimizi bu yönde bilgilendirmiş ve mitinge katılım doğrultusunda çağrılar yapmıştık. Görüşme sonrasında ilişkilerimize mitinge davetli olduğumuzu söyleyerek çağrımızı yineledik. Miting günü de alanda olduğumuzu, desteğimizi ifade etmek için, platformun karşısına uygun gördüğümüz bir yere pankartımızı asmaya gittik.

Kitlenin büyük bir bölümü yürüyüşün başlayacağı farklı bir noktada toplanmıştı. Sol Parti yetkilileri de bu esnada önce kürsüden mikrofonla, sonra bizzat yanımıza gelerek pankart asmamıza müdahale ettiler. Biz kurumsal olarak mitinge davet edildiğimizi, desteğimizi ve katılımımızı ifade etmek için pankart astığımızı belirttik. Böyle bir müdahalenin "siyaset yasakçısı" bir tutum olduğunu, birleşik mücadeleye, devrimci dostluk ve dayanışmaya zarar vereceğini ifade ettik.

Yasakçılık yetmezmiş gibi bir de bizi "emek hırsızlığı" ile suçlamaya kalktılar. Biz bu mitinge insanları davet ettik, mitingin kitlesel ve coşkulu geçmesi için çaba harcadık. Gerçekte bizim sarfettiğimiz bu emeği yok saymak, bizim emeğimize saygısızlık sözkonusudur.

Tam o sırada alanda asılı olan Erdoğan'ın afişine gözümüze takıldı. "Şurada asılı olan afişten rahatsız olun, Devrimci Duruş'tan ne diye rahatsız oluyorsunuz?" diyerek tepkimizi ortaya koyduk.

Filen pankartı indirme yönünde girişimlerine karşı da kendilerini "kesinlikle dokunamazsınız" diye kararlı bir biçimde uyardık. Kendi pankartımızı ancak kendi irademizle biz indirirdik, herhangi bir siyasal yapının indirmesine izin vermemiz sözkonusu olmazdı. Sonra orada toplananlara, bu tavrı teşhir eden bir konuşma yaptık. Kendilerine devrimci, sosyalist diyen kesimlerin burjuva rekabetçi bir anlayışla hareket etmemesi gerektiğini, geçmişin "sol çocukluk" hastalığından kurtulmanın şart olduğunu, ortak

mücadeleyi büyütmenin siyasi kimliklerden soyunmak değil, aksine biraraya gelmekten geçtiğini anlattık. Ve son olarak, mitinge zarar verecek bir tartışmanın tarafı olarak algılanmamak için, pankartı asmaktan vazgeçtiğimizi, ama devrimci dostluk ve dayanışmaya, birleşik mücadeleye zarar veren bu tutumu kınadığımızı belirterek ayrıldık.

"Zamlar, hayat pahalılığı" gibi bir konu, tüm işçi ve emekçilerin yakıcı sorunudur. Böyle bir mitinge herkesin gelmesi istenir ve beklenir. Böyle düşündüğümüz için de tüm ilişkilerimizi, yakın çevremizi harekete geçirdik. Bunun için herhangi bir davet gelmesi gerekmiyordu zaten. Elbette tüm miting

ve gösterilerde olduğu gibi siyasi kimliğimizi ifade edecek pankart, döviz, flama vb. materyallerimizle katılacaktık. Bize baştan "Sol Parti" dışında hiçbir kurumun kendini ifade etmesine izin verilmeyeceği söylenecekti, bu tutumu eleştirir ve böyle bir mitinge katılmayacağımızı duyururduk. Oysa tam tersi, doğrudan kurumsal olarak davet edildik. Kaldı ki, siyasi bir kimliğe sahip kişilerin bireysel katılımı sözkonusu olamaz. Her halükarda kurumsal katılım gerçekleşir, onun da biçimleri bellidir.

Bir kez daha bu yasakçı tutumu kınadığımızı belirtelim. Sözde herkes "birlik"çi, birleşik mücadeleden yana! Ama "ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz!" "Birlik"ten sadece kendi bayrağı altında toplanılması anlaşılıyorsa, bu büyük bir yanılgıdır. Bir mitingte bile, kendi dışında hiçbir kurumun kendini ifade etmesine izin vermemek, birleşik mücadeleyi, devrimci dostluk ve dayanışmayı dinamitlemek olur sadece.

Türkiye devrimci hareketinin -geçmişte de çok zararını gördüğü- bu benmerkezci, dar grupçu tutumdan bir an evvel kurtulması gerekir.

Şavşat PDD

Suruç anmalarına polis saldırıları

20 Temmuz 2015'te Urfa-Suruç'ta Amara Kültür Merkezi önünde gerçekleşen bombalı saldırının yıldönümünde anmalar yapıldı. Rojava'ya yardım götürmek üzere Suruç'ta toplanan SGDF'li gençler, devlet destekli IŞİD'in canlı bomba saldırısına maruz kalmış, gençlerden 33'ü yaşamını yitirmişti. Saldırının yıldönümünde İstanbul, İzmir ve Ankara'da, gençlik örgütlerinin düzenlediği anmalara polis saldırdı. Adana, Dersim, Amed, Urfa Suruç, Mersin, Artvin'de anmalar yapılarak katliamın sorumlularından hesap sorulacağı vurgulandı.

İstanbul'da anmanın yapıldığı Kadıköy'de, kaymakamlık yasağının ardından sokaklar polis ablukasına alındı. Buna rağmen yüzlerce kişi Halitağa Caddesi'nde toplandı ve katledilen 33 devrimciyi andı. Polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

Bu eylemin ardından Gençlik Örgütleri Ayrılıkçılığı'ndan Kadıköy Rıhtım'a kadar sloganlarla yürüdü. "Suruç'u unutma, unutturma", "Suruç'un hesabı sorulacak" sloganlarının atıldığı eyleme, polis yeniden saldırdı ve öğrencileri gözaltına aldı. Akşamın ilerleyen saatlerine

kadar gençlik örgütleri Kadıköy sokaklarında parça parça eylemler yaptı.

Yaşanan polis saldırısında 167 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlara otobüslerde ve İstanbul Emniyet

Müdürlüğü'nde işkence yapıldı. Bu işkenceye tepki gösteren ve gözaltına alınanları savunmak için giden avukatlar da polis saldırısıyla bina dışına çıkarıldı.

Gözaltına alınanlardan 33'ü mahkemeye sevk edildi. Tutuklama istenen 4 gençten 2'si tutuklandı ve cezaevine gönderildi.

Ayrıca 18 Temmuz günü Suruç eylemine çağrı yapmak için Kadıköy'de bildiri dağıtım yapmak isteyen gençlik örgütlerine polis saldırdı ve 46 genç gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan 6'sı tutuklanarak cezaevine götürüldü.

Polisin yoğun tedbirlerine ve saldırılarına rağmen başta İstanbul olmak üzere birçok şehirde Suruç katliamının lanetlenmesi, Suruç'un unutulmadığını ve er-geç hesap sorulacağını gösterdi. Ailelerin, gençlerin, devrimci-demokrat kesimlerin Suruç'un yıldönümünde sokaklara çıkması ve polis saldırılarına direnmesi, umudu ve direnci büyütmesi bakımından önemliydi.

9 Ekim 1967- Che Guevara katledildi

Che'nin 1928'in 14 Haziranı'nda Arjantin'de başlayan yaşamı, 9 Ekim 1967'de Bolivya'da katledilene kadar, sürekli bir yükseliş içinde geçti. Başegmemenin, isyanın simgesi oldu.

Üniversiteyi bitirmeden 1951 yılında motorsikletle Latin Amerika turuna çıkarak, insanların durumunu gördü. Guatemala'ya gitti ve burada birçok ülkeden devrimciyle tanıştı. Guatemala'da solcu hükümete karşı yapılan darbeye direnişle karşılık verildi ve Che, bu direnişlerde yer aldı. Daha sonra Meksika'ya geçti. Emperyalizm konusundaki fikirleri netleşince, tüm benliğiyle devrimci mücadeleye atıldı. Küba devriminin lideri Fidel Castro ile tanıştı ve 26 Temmuz Hareketi'ne katıldı. Örgütün doktoru olarak başlayan görevi, elde silah dövüşen bir önder konumuna kadar yükseldi. Sierra Meastra dağlarında gerillaların eğitiminden planların çizilmesine kadar, her alanda görev aldı.

Devrim yapıldıktan sonra devletin çeşitli bakanlıklarında görev yaptı. Diğer ülke devrimlerine yardım etmek için, Kongo'ya gitti ve gerillaları eğitti, onlarla birlikte savaştı. Daha sonra Bolivya'ya geçti. Bolivya Ulusal Hareketi'nin teorik ve askeri yönde eğitilmesinde görev aldı. Che, bir muhbirin ihbarı sonucunda, gerilla birliğiyle birlikte kuşatıldı ve sağ yakalandı. 9 Ekim'de işkenceyle katledildi. O, dünya devrim tarihinin en çok tanınan enternasyonalist devrimcilerinden biri oldu.

☆ 1 Eylül 1939- Faşist Hitler Almanya'sının Polonya'ya girerek II. paylaşım savaşını başlattığı gün, BM tarafından "dünya barış günü" ilan edildi.

☆ 1 Eylül 1987- 12 Eylül tutsak ailelerinin örgütlenmesinde aktif yer alan Didar Şensoy, tutsaklar için yapılan bir eylem sırasında yaşamını yitirdi.

☆ 2 Eylül 1969- Vietnam devriminin önderi Ho Chi Minh yaşamını kaybetti.

☆ 6-7 Eylül 1955- İstanbul ve İzmir'de ırkçı saldırılar ile azınlıklar üzerinde terör estirildi. Bu, kontrgerillanın ilk eylemlerinden biriydi.

☆ 8 Eylül 1943- Çekoslovak yazar Julius Fučík, Nazi kamplarında idam edildi.

☆ 9 Eylül 1976- Çin devriminin önderi Mao Zedung öldü.

☆ 9 Eylül 1984- Yılmaz Güney yaşamını yitirdi.

☆ 10 Eylül 1920- Türkiye Komünist Partisi kuruldu.

Bakü'de Mustafa Suphi önderliğinde toplanan Türkiyeli komünistler, 15 ayrı örgütten 75 delegeyle Türkiye Komünist Partisi'ni kurdular. Partinin kurulmasından sonra ülkeye giriş yapan Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı, Kemalist burjuvazi tarafından Karadeniz'de boğdurularak katledildiler. M.Suphi'lerin katledilmesinden sonra TKP, revizyonist bir zemine çekilerek Kemalist burjuvazinin uzantısı haline getirildi.

☆ 11 Eylül 1973- Şili'de Pinochet liderliğinde ABD yanlısı askeri faşist bir darbe gerçekleşti.

Solcu Devlet Başkanı Allende, teslim olmayı reddedince katledildi. 36 bin kişi işkencelerde ve sokak infazlarında öldürüldü.

☆ 12 Eylül 1977- Güney Afrika Cumhuriyeti'nde ırkçı yönetime karşı silahlı direnişin lideri Steve Biko işkenceyle öldürüldü.

☆ 16 Eylül 1976- DGM'ler işçilerin direnişiyle, açılmadan kapanmak zorunda kaldı. DGM direnişi işçi hareketinin örnek bir siyasal eylemiydi.

☆ 20 Eylül 1985- Halk müziği sanatçısı Ruhi Su, pasaport verilmediği için hastalıktan öldü.

☆ 20 Eylül 1992- Kürt aydın Musa Anter katledildi.

☆ 21 Eylül 1995- Buca Cezaevi'nde hak gasplarına direnen tutsaklara karşı yapılan saldırıda dört DHKP savaşçısı katledildi.

☆ 23 Eylül 1973- Şilili ozan Pablo Neruda öldü.

☆ 22 Eylül 1976- Profilo fabrikasında 17 işçinin işten atılmasına karşı büyük bir direniş başladı.

☆ 24 Eylül 1969- '68 hareketinin önderlerinden Taylan Özgür polis tarafından katledildi.

☆ 25 Eylül 1996- Diyarbakır Cezaevi'nde 9 yurtsever tutsak katledildi.

☆ 25 Eylül 2012- Halk ozanı Neşat Ertaş öldü.

☆ 26 Eylül 1999- Ulucanlar Cezaevi'nde 10 devrimci tutsak katledildi.

☆ 28 Eylül 1864- I. Enternasyonal kuruldu

☆ 29 Eylül 1902- Maden işçilerinin direnişini anlatan Germinal'in yazarı Emile Zola öldü

☆ 1 Ekim 1949- Mao Zedung önderliğinde Çin halkı devrimi gerçekleştirdi ve Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu.

☆ 6 Ekim 1984- Dev Yol davasından İlyas Has İzmir'de idam edildi.

☆ 7 Ekim 2015- Şair Sennur Sezer öldü.

☆ 7 Ekim 1988- Tuzla'da dört TKP-ML TİK-KO militanı katledildi.

☆ 8 Ekim 1980- Kurtuluş davasından Necdet Adalı 12 Eylül'ün ilk idam ettiği devrimci oldu.

☆ 9 Ekim 1978- Ankara-Bahçelievler'de sivil faşistler 7 TİP'li öğrenciyi katlettiler.

☆ 11 Ekim 2005- Şair Atilla İlhan öldü.

☆ 14 Ekim 1971- Hikmet Kıvılcımlı öldü. 22 yıl cezaevinde kalan ve işkencede direnişiyle öne çıkan Hikmet Kıvılcımlı, 12 Mart sonrası arandığı için gittiği Zagreb'de öldü.

☆ 17 Ekim 1889 - Rus yazar Çernişevski öldü. "Nasıl Yapmalı" adlı romanıyla, düşünüyü kurduğu toplumu anlattı ve eseri dünyaca ünlendi. Lenin de, Çernişevski'den çok etkilendiğini söyleyecekti.

☆ 18 Ekim 1977- Almanya'da RAF militanları hücrelerinde katledildiler.

☆ 21 Ekim 1984- Kürt şair Ciger-xun öldü.

☆ 22 Ekim 1937- Dersim katliamı

Devletin Mart ayında başlattığı saldırı, Dersim'de direnişle karşılandı. Onbinlerce Dersimli katledildi, toprağandan, yurdundan kopartılarak sürgüne gönderildi. Direnişçi ve savaşçı niteliğiyle tanınan Dersim halkını asimile etmek ve tahakküm altına almak, devletin amacı.

☆ 24 Ekim 1984- Devrimci Yol davasından Hıdır Aslan İzmir'de idam edildi.

☆ 26 Ekim 1980- HDÖ davasından Serdar Soyergin idam edildi.

Eylül-Ekim ayında şehit düşen İHTİLALCI KOMÜNİSTLER

9 Eylül 1979-Vedat Çataltepe

Genç yaşta ihtilalci komünistlerin saflarına katılmıştı. Semtinde sivil faşistlere karşı nöbet tutarken, karşısına çıkan gece bekçisinin açtığı ateş sonucu şehit düştü. Öldüğünde 17 yaşındaydı.

29 Eylül 1980-Osman Yaşar Yoldaşcan

Üniversite sınavlarını birincilikle kazanmış, ODTÜ Fizik bölümünün en parlak öğrencisi olmuştu. Ama o bütün yeteneğini devrim ve sosyalizm için kullandı. 12 Eylül faşist cuntasını “gelecekleri varsa, görecekleri de var” diye karşıladı. Ve tüm örgütü “hücum ruhu” ile donattı. Karanlığa sıkılan “ilk kurşun”, güneşe yollanan “ilk selam” oldu. İhtilalci komünistlerin 12 Eylül gibi zorlu bir sınavdan başı dik çıkmasında ve direnişçi mayanın tutmasında baş mimardı Yoldaşcan. Kendisini ideolojik-siyasi ve askeri olarak sürekli geliştirdi. Teknik bilgisi ve yaratıcılığıyla yeraltı matbaasının kurulup gelişmesini sağladı. Gerçekleştirdiği bir çok eylem polis tarafından çözülemedi. Yaşasaydı “devrimimizin generali” olacak özelliklere sahipti.

8 Eylül 1981- Selma Aybal

18 yaşında baskı komitesinde çalışıyordu. Darbenin en zor ve karanlık günlerinde işçileri emekçileri yoksun bırakmadı bildirilerden. Fakat hain Adil Özbek’in verdiği bilgilerle pusu kuran polisler onu yakaladılar. Yaralı halde işkenceye alındı ve ölümüne sustu. Sonrasında bu hain, yoldaşları tarafından ölümle cezalandırılacaktı.

25 Ekim 1981- Ataman İnce

14 yaşında devrim davasına adanmış yüreği, '71 devrimcileriyle buluşmuş, Denizlerle aynı koğuştan paylaşılmıştı. Sonraki yıllarda Adana ve İstanbul'da il komitesinde görev aldı, bu illerde mücadelenin ve örgütün gelişimine büyük katkıları oldu. 12 Eylül yıllarında yenilgi ruh halini kırmak için yoğun çaba sarfetti. Bu çaba içindeyken İstanbul-Kartal'da düştü polislerin eline. Soğanlı Karakolu'na götürüldü ve yoğun işkencelere maruz kaldı. Ama ağzından “ben komünistim” dışında bir şey duyamadılar. O, mücadelenin her cephesinde olduğu gibi, başeğmez bir savaşçı olarak ölümsüzleşti. Cansız bedenini kimsesizler mezarında saklamaya çalıştılar. Mezarı bulundu ve istediği gibi Osman Yaşar Yoldaşcan'ın yanına, İstanbul Silivri Mezarlığı'na defnedildi.

23 Ekim 1992- Şaban Budak

Yoksul bir ailenin çocuğu olarak Niğde'de doğdu. Hem çalıştı, hem okudu yıllarca. 1980'li yılların başlarında İTÜ Elektrik Mühendisliği'ni kazandı. 1988'de ihtilalci komünistlerle tanıştığında halen İTÜ'de okuyor ve bir matbaada çalışıyordu. Önce teknik bilgisiyle destek verdi, sonrasında bir daha kopmamacasına bütünleşti. Bir kere kararını verdikten sonra arkasına bakmadan yürüyenlerdendi. '89 sonrası çıkan yeraltı yayınlarında onun payı büyüktür. Eylemci kişiliğiyle

öne çıktı ve Adana'ya gönderildi. Sonra Adana İl Komitesi üyeliğine getirildi. Ve kendinden önce şehit düşen ihtilalci komünistler gibi, son mermisine kadar çatışarak, sloganlar atarak ölümsüzleşti...

23 Ekim 1992- Remzi Basalak

17 yaşında bir alüminyum fabrikasında çalışırken tanıştı komünistlerle. Fabrikada, okulda, semtte her yerde faaliyet yürüttü. Baskı komitesinden askeri komiteye, hemen her alanda görev aldı. 1992 Ekim'inde Adana'da gerçekleşen bir kamulaştırma eyleminden sonra yakalandığında, “teşhir masası”na bastı tek-meyi. Masanın üzerindeki paralar, silah ve dokümanlar savruldu yere. Polisler öfkeyle saldırdılar üzerine. O gece işkenceyle öldürdüler onu. Ama Remzi'nin teşhir masasına inen tekmesinin

izi hep kaldı. Ve işkenceciler o uygulamadan vazgeçmek zorunda kaldılar. O, M. Fatih Öktülmüş'ün iyi bir öğrencisiydi. Fatih'in direnişini ileri taşımak gerektiğini söylerdi hep, öyle de yaptı... Teşhir masasının arkasında durmamaya önceden karar vermişti; ölümü pahasına yaşama geçirdi.

30 Ekim 1992- Sezai Ekinci

İhtilalci komünist hareketin kurucularındandır. Hacettepe Tıp Fakültesi'nde okuduğu yıllarda mücadeleye atıldı. Grup yapısından örgüte sıçramada önemli bir rol oynadı. 1979 Şubat'ındaki İleri Militanlar Toplantısı'nda İsmail Cüneyt'le birlikte “buradan örgüt çıkacak” diyerek net tavır koyan bir önder oldu. Çok genç yaşta MK'da görev aldı. Ufak-tefek, naif yapısından beklenmeyecek tarzda, askeri yönden oldukça gelişkindi. İdeolojik-siyasal olarak da kendini sürekli geliştirip yeniledi. '80 sonrası atılımda, onun siyasal ürünlerinin rolü büyük olmuştur. 12 Eylül işkencehanelerinde 100 günü aşkın gözaltı süresinde direnişin; Mamak zindanında yenilgiden zafere yürüyüşün simgesi oldu. Ne yazık ki bir trafik kazasında çok genç bir yaşta yitirdik onu.

14 Ekim 1993- Nilgün Gök

İTÜ Elektrik Mühendisliği öğrencisi iken İstanbul Üniversitesi'ndeki Basın-Yayın işgaline katıldı ve ilk tutsaklığını yaşadı. İhtilalci komünistlerle burada tanıştı, ölümüne dek sürececek birlikteliğin ilk adımlarını attı. Hem okuyup araştıran, hem de pratik faaliyetlere katılan yapısıyla hızla gelişti. Genç Komünarlar'ın en seçkin militanlarından biri haline geldi. “Yoldaşcan Müfrezesi”nin üyesi oldu, birçok eylemine katıldı. Bu eylemlerden birinde arkadan gelen hain bir kurşunla yaralandı, yoldaşları tarafından hastaneye götürülürken şehit düştü...Maraşlı bir ailenin kızıydı, sonra proletarya ve ezilen halkların kızı oldu. “Kürdistan'a askere gitme” afişlerini yaparken yakalandığında işkenceciler karşısında koyduğu tavırla düşmanın bile saygısını kazandı. Kısa mücadele yaşantısına yılları sığdırma arzusuyla koşarcasına sonsuzluğa ulaştı...

5 Ekim 1934- Asturias Ayaklanması

Temmuz 1936'da başlayan İspanya İç Savaşı, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın provasıdır. 1917 Ekim Devrimi'nin arkasından dünya genelinde güçlenen devrim rüzgarı karşısında, burjuvazi panik halinde çıkış yolu aramaktadır.

Bu koşullarda faşizm, kitleleri sindirmenin bir aracı olarak ortaya sürülür, geliştirilir. Test edileceği laboratuvar ise İspanya'dır. Bütün dünyanın katıldığı ve taraf olduğu bir iç savaş yaşanır İspanya'da. Bir tarafta emperyalist sermayenin gücü vardır. Farklı ülkelerden burjuvazi silah, para, uçak ve her türlü maddi yardımı akıtır Franco faşizmine. Diğer tarafta ise, Komüntern'in çağrısıyla toplanan dünya proletaryası ve anti faşist güçler bulunmaktadır. Ve tabi ki kısıtlı olanaklarına rağmen bütün gücünü seferber eden Sovyetler Birliği... Faşizme başvuran dünya gericiyle emekçi kitlelerin savaşıdır bu.

İspanya'nın bir bölgesi olan Asturias'da komün ilan edilmesi ise, bu savaşın ilk çarpışma noktası olur. İspanya'nın Asturias bölgesindeki maden işçileri, faşist teröre karşı duydukları öfkeyle ayaklanırlar. Eylemi bölgedeki devrimci ve komünist partilerden ve sendikalardan oluşan bir “devrim komitesi” yönetir. 6 Ekim'de kitleler, Oivedo'da Asturias İşçi ve Köylü Cumhuriyeti'ni kurarlar. Hükümet, Fas'ta bulunan yabancı lejyonu yardıma çağırır. Lejyon komutanları General Goded ile General Franco İspanya'ya gelerek, ayaklanan işçilere vahşice saldırır. İki haftanın sonunda 3 bin kişi ölmüş ve ayaklanma bastırılmıştır.

“Bizim Ekim’lerimiz”i düşürmek için....

Her yıl, Eylül ayının 12’si yaklaştığında burjuva medyada 12 Eylül’e dair birçok yazı, konuşma, program vb. yapılır. Özellikle AKP’li yıllarda sözde “12 Eylül’ü yargılama” adı altında 12 Eylül’e dair çarpıtmalar ayyuka çıkmıştır.

Egemen sınıf sözcüleri yıllar yılı 12 Eylül’ü; “ülkeyi ‘sağ-sol çatışması’ndan kurtaran bir askeri hareket” olarak lanse etti. Eleştiri adına getirilen, en fazla “kantarın topuzunun biraz kaçtığı” şeklindeydi. Fakat “12 Eylül’ün bir zorunluluk olduğu, o koşullarda işlerin başka türlü yürümeyeceği” tezi, sürekli işlendi. AKP döneminde ise, “dış mihrak”ların faşistleri ve devrimcileri birbirine kırdırarak, 12 Eylül için zemin hazırladığı şeklindeki “komplocu teoriler” öne çıktı. 12 Eylül’ün mağdurları olarak, Ecevit’ler, Demirel’ler, hatta Türkeş, Yazıcıoğlu gibi faşistler gösterildi. Sanırsınız ki, 12 Eylül esas olarak düzen partilerine ve sivil faşist harekete karşı yapılmıştı!

‘Sol’a dair ise, en fazla mücadele kaçkınlarını ya da sosyalist olduğunu iddia eden eski devrimcileri piyasaya çıkardılar. Onlar da gazetelerde ve ekranlarda, nasıl Avrupa’ya kaçmak zorunda kaldıklarını, ne büyük baskı ve işkence gördüklerini uzun uzun anlattılar.

Burjuvazi ve reformistler, elbirliği ile çok önemli bir gerçeği gizlemeye ve yok saymaya çalıştılar: Komünistlerin ve gerçek devrimcilerin her şart altında 12 Eylül’e karşı direndiğini ve onu tüm yönleriyle mahkum ettiğini... Onlar, faşizmin kendi gücünü en fazla hissettirdiği işkencehanelerinde, zindanlarında, mahkemelerinde bile, devrimci fikirlerini haykırdılar. 12 Eylül faşist cuntasının arkasında duran gücün, emperyalistler ve işbirlikçileri olduğunu gösterdiler. Sadece sınıfsal, ideolojik-siyasal yönleriyle açığa çıkartmakla yetinmeyip, direnişlerle, açlık grevleri ve ölüm oruçlarıyla, hem işçi ve emekçilerin, hem de dünya halklarının gözünde teşhir ettiler.

Onların ortaya koyduğu gerçekler, yıllar sonra tek tek kanıtlanmıştır. **Bugün eğer burjuvazinin yalanları, her şeye rağmen tutmuyorsa, 12 Eylül’ün gerçek niteliğini ortaya seren komünist ve devrimciler sayesinde.**

Faşist cuntanın dikensiz bir gül bahçesi yoktu önünde. Eylemler, gösterilmek istendiği gibi, 12 Eylül günü bıçak gibi kesilmedi. (Kaldı ki bu gerçek daha sonra Kenan Evren tarafından da itiraf edildi.) **Ne işçi ve emekçilerin direnişleri bir anda bitti, ne de komünistlerin ve gerçek devrimcilerin mücadeleleri...**

İhtilalci Komünistler, bulundukları her yerde faaliyetlerini kesintisiz sürdürdüler. Yeraltı yayın organlarıyla, bildiri ve afişleriyle işçi ve emekçilere ulaştılar. Devrimci duruşlarıyla emekçi milyonların yüreğinde umudu beslediler, onlara güç ve moral oldular. Bu faaliyetlerin içindeyken düşüler toprağa, işkencecilerin eline, ama kaçarken-göçerken değil...

12 Eylül’den 17 gün sonra çatışarak şehit düşen Osman Yaşar Yoldaşcan’ın “hücum” komutuyla başlatmışlardı savaşı. O, 12 Eylül’e sıkılan “ilk kurşun” olmuş, bir direniş manifestosu yazmıştı, yoldaşları da bu manifestonun yolunu izlediler. İşkencece, sokakta, ölüm oruçlarında 12 Eylül’e karşı direnişin sembolleri oldular. Denizlerin,

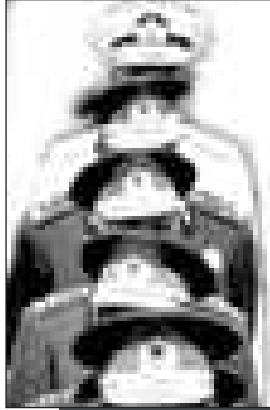
Mahirlerin, İbrahimlerin direngen geleneğini sahiplendiler ve ileri taşıdılar. Cuntanın en çok korktuğu, dağıtmak için bütün olanaklarını seferber ettiği örgütlerini tasfiye etmediler ve devrimi besleyen yeraltı nehirleri oldular.

Elbette faşizmin o çok yönlü saldırıları ve koyu teslimiyet ortamında, bir avuç komünist ve devrimcinin direnişi, sonucu değiştirmeye yetmedi, yetemezdi de. Bunun bilincinde savaştılar. **Engels’in “her savaşım-da yenilme tehlikesi vardı; ama bu, yenildiğini kabul etmek ve vuruşmaksızın teslim olmak için bir neden midir” sorusuna yanıt oldular. Vuruştular...** Bugünün ve yarının devrimcilerinin, bıraktıkları bu miras üzerinden yükselmeleri için...

Geçen zaman içinde kimi şeyleri unutturmasına, gözlerden kaçırılmasına izin vermemek gerekiyor. Ortaya atılan yalan ve demagojilere karşı her zaman gerçekleri söylemekten, hatırlatmaktan vazgeçmemeliyiz.

12 Eylül hangi koşullarda, neyin ürünü olarak gerçekleşti? Emperyalizmin ve egemen sınıfların o dönemki ilişki ve çelişkileri ne idi? Sınıf mücadelesi ve halk hareketinin düzeyi, olumlulukları ve zayıflıkları nelerdi? 12 Eylül, siyasal olarak nasıl tanımlanmalı, nereye oturtulmalıydı? 12 Eylül geldiğinde devrimci hareketin tutumu

ne olmuştu? Ne tür taktikler geliştirildi, hangi mücadele biçimleri yaşama geçirildi? Kimler teslim olmak için kuyruklar oluşturdu, Avrupa yolunu tuttu; kimler mücadelenin her cephesinde direniş destanları yazdı?

12 Eylül darbesi ile birlikte

650 bin kişi gözaltına alındı.
1 milyon 683 bin kişi fişlendi.
210 bin tane dava açıldı.

230 bin kişi sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı.

98 bin 404 kişi “örgüt üyesi olmak”tan;

71 bin kişi TCK’nın 141, 142 ve 163. maddelerinden yargılandı.

388 bin kişiye pasaport verilmedi.

14 bin kişi vatandaşlıktan çıkarıldı.

171 kişinin işkencede katledildiği belgelendi.

300 kişi kuşkuyla bir biçimde öldü.

Cezaevlerinde toplam 299 kişi yaşamını yitirdi.

14 kişi açlık grevi-ölüm orucu eylemlerinde öldü

7 bin kişi için idam cezası istendi;

517 kişiye idam cezası verildi, 50’si asıldı.

95 kişi çatışmada öldü. 16 kişi “kaçarken” vuruldu.

39 ton kitap, gazete, dergi yakılarak yok edildi;

40 bin tonu, yok edilmek üzere depolara saklandı.

927 yayın yasaklandı.

937 film “sakıncalı” bulunduğu için yasaklandı.

23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu.

400 gazeteci için toplam 4 bin yıl hapis istendi.

30 bin kişi “sakıncalı” olduğu için işten atıldı.

3854 öğretmen ve 120 öğretim üyesinin işine son verildi.

1980’de sendikalı işçi sayısı, 5 milyon 721 bin 74 iken;

1985’te sendikalı işçi sayısı, bir milyon 711 bin 74 oldu.

Bir işçinin 1979’da günlük ücreti 8.4 dolar iken,

1985’te günlük ücreti 4.0 dolara düştü.

Dış borç; 1979 yılında 14.2 milyar dolar iken,

1987’de 36.0 milyar dolara yükseldi.

Bir bir çekilirken teslim bayrakları

Ve kaçmalarla uzarken

Göçmelerle tozarken Avrupa yolları

Durdu bir avuç yiğit

Bir tutam kır çiçeği

Ölüm dediğiniz de ne ki

Gözümüzde hainler kadar küçük

Ve zafere inancımız

Ölümsüzleşen ölümler kadar büyük

Onlar ki bir ayrıkotu tarlasında

Bir tutam çiçektiler

Binlerce ihanet çirkinliğinde

Bir avuç direnci güzellediler

Hiç bir şey bitmemişti daha

Gülerek girdiler zulüm tufanına

Ölerek girdiler

Ve en dayanılmazında tufanların

Adlarını bile söylemediler

Adnan Yücel

Bu sorulara doğru yanıtlar verilmezse, 12 Eylül’ü yerli yerine oturtabilmek mümkün olamayacağı gibi, ona karşı gerçek anlamda mücadele yürütmek, tüm sonuçlarına karşı savaşmak da başarılabilir. Aradan onca yıl geçmesine rağmen başarılabilmesi de bu yüzdendir.

12 Eylül’ü, ne Avrupa Birliği, ne de şu ya da bu hükümet yargılayabilir. Onu yargılayacak tek güç, devrimci bir rotada ilerleyen işçi ve emekçilerin gücüdür. Yılların kayıplarını gidermek, demokratik hak ve özgürlükleri genişletmek için, savunmadan çıkıp saldırıya geçen bir halk hareketi gerekmektedir.

Tarihimiz yeterince öğreticidir aslında. İşçi ve emekçiler, boğucu faşist teröre karşı ’89 Bahar eylemleriyle, Kürt halkı serhildanlarıyla kafa tutmuş, kendi özgürlük alanlarını kendisi açmıştır. Zaten 12 Eylül yasalarının –sınırlı da olsa- fiiliyatta uygulanamaz hale gelmesi, bu şekilde başarılabilir. Sorun şuradadır ki, 12 Eylül ile ciddi bir hesaplaşmaya girilemediği için, elde edilen kazanımlar güdük kalmış, fiiliyatta kazanılmış olanlar da hep tehdit altında olmuş, ya da yeniden gaspedilmiştir.

Tutarlı bir devrimci demokrasi mücadelesi yaşam bulduğunda, 12 Eylül rejimi yerle bir olacaktır. Faşist diktatörlüğün kökten yıkılması da bunun üzerinden yükselecektir.

Eylül ayı faşist darbeler ayıdır ne yazık ki. Bu darbelerin en ünlüsü, 11 Eylül 1973’te Şili’de gerçekleşmiştir. Faşist Pinochet, 17 yıl süren kanlı iktidarı boyunca, on binlerce kişiyi işkenceden geçirir, katleder ‘kaybeder’... İşte o yıllarda bir Şilili ozan, gelecek güzel günlere olan inancını şu dizelerle haykırır: **“Onların Eylül’leri üzerine ‘Bizim Ekimlerimiz’ düşecek!”**

Şilili komünist ve devrimcilerle aynı inancı taşıyor ve bu şiarı, her 12 Eylül’de yineliyoruz. “Onların Eylül’leri üzerine, bizim Ekim’lerimizi düşürme” mücadelemiz sürüyor, sürecek...

* Yediveren Yayınları’ndan basılan

“Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL” kitabının

“Giriş” bölümünden özetlenmiştir.

Seçimlerde yenilen burjuva muhalefetidir

Sendika org. sitesinde “**sosyalist hareket, özeleştiri ve yeniden inşa**” başlığıyla yayınlanan dosyada, son seçimlerde “sol”un yenilgisi ve bundan sonra ne yapması gerektiği üzerine çeşitli kurum ve kişilerin yazıları yer aldı. Biz de bu dosya kapsamında görüşlerimizi ifade ettik. Proleter Devrimci Duruş olarak gönderdiğimiz yazıyı yayınlıyoruz.

Sosyalist hareket açısından yenilgiyi nasıl tanımlamalı, nerede aramalı? Neyin özeleştirisi verilmeli, nasıl bir özeleştiri süreci yaşanmalı?

En başta “sosyalist hareketin seçim yenilgisi” tanımını doğru bulmadığımızı belirtelim. Kendilerine ne ad veriyor olursa olsunlar, CHP ve “millet ittifakı”nı destekleyerek “yenilgi”den pay sahibi olanlar, “sosyalist” değil reformist partilerdir. Bazı devrimci yapıların “seçim ittifakları” içinde yer alması, bu gerçeği değiştirmiyor. Baskın olan reformizmdir, onun ideolojik-siyasi çizgisidir.

Seçimlerden hemen sonra 29 Mayıs 2023 tarihinde kaleme aldığımız yazıda “Yenilen biz değiliz!” dedik. “Yenilen burjuva muhalefetidir, onların peşine takılan reformist partilerdir.”

“Biz”le kastettiğimiz, “kurtuluş devrimde sosyalizmde” diyen komünistler ve tutarlı devrimciler değildir sadece. Esasında halk da yenilmedi, halk aldatıldı! Kendilerine “sol”, “sosyalist” diyen kesimler tarafından aldatıldı hem de.

Çözümün tek adresi olarak sandığı gösteren, yalnız CHP değildi. CHP bunu açıktan yapıyor. Reformist kesimler de genel olarak kitle mücadelesini en alt düzeye indiren ve kazanmayı seçimlere endeksleyen bir çizgi izliyorlar. Mesela 1 Mayıs’ı icazetli Maltepe meydanında kutluyorlar; CHP’nin seçimleri kazanacağını düşünerek “seneye Taksim’deyiz” konuşmaları yapıyorlar; Taksim’in yıllar süren çatışmalı bir mücadele ile kazanıldığını unutturmaya çalışarak... Oysa AKP’nin seçimleri kaybetmesinin yolu, sokak eylemlerinin kararlı bir biçimde yükseltilmesinden geçiyor.

Bu seçimin kaybedeni, kitleleri “düzen-içi” çözümlere yönelten, düzen-dışı her tür politika ve taktiği küçümseyen ve dışlayan, “sandıkta değil sokakta değiştireceğiz” diyenlere en çok saldıranlardır. Üstelik, “hileli-sopalı” seçimler için bile “tanımıyoruz” diyemiyorlar. Aksine normal bir seimmiş gibi, “seçim sonuçları” üzerinden yorumlar yapıyor, yönetimi meşrulaştırıyorlar. Bu açıdan burjuva muhalefetten farkları kalmadığını söyleyebiliriz.

Biz seçim sonuçlarını “veri” kabul edip onun üzerinden “sosyolojik-psikolojik” veya siyasi değerlendirme yapmayı reddediyoruz. Seçimlerin hile, manipölasyon, fiziki saldırı dahil her yolun mubah sayıldığı bir ortamda

gerçekleştiğini kabul edip, ardından sonuçlar doğruymuş gibi analizler yapmak, kendi kendiyile çelişmektir. Ne yazık ki, birçok siyasi hareket, bu çelişkiye düşüyor. Mesela Kürt kentlerinde HDP’nin oylarının silme MHP’ye yazıldığı örnekler anlatılıyor; ardından HDP’nin neden oy kaybettiği,

TİP’in HDP’ye nasıl kaybettişi üzerine tartışmalar yürütölüyor. HDP’nin ne kadar oy aldığını bilmiyorken, bu yorum nasıl ve neyin üzerinden yapılabilir? Mesela son seçimde 6-7 milyon “fazla seçmen” (ölü seçmenler, “görev” kağıdıyla mükerrer oylar vb) olduğu tespit edilmiş. Bu yaklaşık yüzde 10-12 oy yapıyor. Diğer tüm hile ve zor yöntemleri bir yana, AKP lehine yüzde 10 fazlalık bu kadar açık biçimde ortadayken, CHP’nin “neden kaybettiği” üzerine analizler öylesine anlamsız oluyor ki...

Öncesi bir yana Gezi sonrası seçimler, “kör gözüm parmağına” cinsinden hilelerle gerçekleşti. Bu sonuçları tanımamak, en azından protesto etmek gerekiyordu. Dahası, aynı koşullarda yapılacak seçimlere “bir daha katılmayacağız” denmeliydi. “Aynı yolu izleyerek farklı sonuçlar ummak, ahmaklıktır” sözü çok sık söyleniyor, fakat bu “ahmaklık” her seçim tekrarlanıyor. Ardından seçim sonrası bunlardan yakınılıyor, sözde özeleştiriler veriliyor; bir sonrakinde aynı şeyler yapılmaya devam ediyor.

Onun için sorun seçimlerle sınırlı değil. Genel bir ideolojik-siyasi tasfiye ve teslimiyet sözkonusudur. Tam da bu yüzden faşizme ve gericiliğe karşı mücadele, reformizme ve tasfiyeciliğe karşı mücadeleyle içiçe geçmek zorundadır. İdeolojik-siyasi yönlerine girilmeden gündelik-pratik konular üzerinden yürütölen polemiklerin bir faydası olmayacaktır.

Seçimlerle ilgili olarak da seçim öncesinde kimin ne söylediğine bakmak gerekir. Her siyasi akım, seçim politikasını ortaya koyup özeleştirisini ona göre vermelidir. Neyi-neden savunduğunu, nerede yanlış yaptığını, bunun altında yatan nedenleri sıralamadan özeleştiri yapılamaz. Ayrıca tüm

Bu seçimin kaybedeni, kitleleri “düzen-içi” çözümlere yönelten, düzen-dışı her tür politika ve taktiği küçümseyen ve dışlayan, “sandıkta değil sokakta değiştireceğiz” diyenlere en çok saldıranlardır. Üstelik, “hileli-sopalı” seçimler için bile “tanımıyoruz” diyemiyorlar. Aksine normal bir seimmiş gibi, “seçim sonuçları” üzerinden yorumlar yapıyor, yönetimi meşrulaştırıyorlar.

sosyalistler aynı seçim taktiğini izliyormuş gibi toptancı bir yaklaşım, yenilginin gerçek sahiplerini aklamak olur.

Seçimin politik toplumsal sonuçlarından hareket edersek, politik rejimden hangi saldırı hamlelerini beklemeliyiz? Sosyalist hareket hangi çatışmalara hazırlanmalı?

Seçimlerin üzerinden iki ay geçti. Bu iki ay içinde yaşananlar ortada. Ekonomik-siyasi saldırı atbaşı gidiyor. Ardı arkası kesilmeyen zamlar ve artan vergilerle, işçi ve emekçiler için yaşam katlanılmaz hale geldi. Gazeteciler tutuklanıyor, bildiri dağıtan gençler gözaltına alınıyor, Cumartesi Anneleri başta olmak üzere her tür protesto eylemi saldırıya uğruyor. Akbelen’de orman katliamına direnenlere bile nasıl saldırdıklarını görüyoruz.

Erdoğan yönetiminin seçim sonrası neler yapacağını kestirmek için bunları yeniden yaşamak gerekmiyordu zaten. Buna rağmen -her seçim sonrasında olduğu gibi- “Erdoğan’ın yumuşayacağı” yönünde bir hava estirildi. Kabine değişikliği, ekonomi ve dış politikada farklı söylemler buna yoruldu. Bu “kendini ve kitleleri kandırma” hali sürekli yaşanıyor.

Erdoğan yönetiminin işçi ve emekçilere, devrimci, demokrat kesimlere saldırıları azalmak bir yana artarak sürecektir. Egemen sınıflar onca yıpranmışlığına rağmen Erdoğan’ı boş yere tercih etmedi. Kitlelerin artan beklentilerini bastırabilmek -hem de kriz koşullarında- burjuvazinin karlarına halel gelmemesini sağlamak için, yeniden Erdoğan’la yürümeye karar verdiler. “Millet ittifakı”nın kitlelerde yarattığı beklenti, işlerinin çok daha zor olacağını gösteriyordu. Üstelik “millet ittifakı” kitlelerin taleplerini karşılamadığı koşulda, -ki öyle olacaktı- tepkiler daha hızlı yükselecek, “bunlarla da olmuyor” duygusuyla düzen-dışı, radikal eylemlerin önü açılacaktı. Erdoğan’ı dibine kadar kullanıp “at değiştirme”yi sonraya bıraktılar.

Seçim öncesi Erdoğan’ın bu kez gideceği düşüncesi hemen her kesimde baskındı. İç ve dış koşullar buna uygundu çünkü. Fakat içerde

Bugün yaşadığımız ekonomik-siyasi baskıların tek sebebi Erdoğan’mış, Erdoğan gidip yerine Kılıçdaroğlu (ya da bir başkası) gelirse, sorunlarımız çözülecekmiş gibi bir yanılsama yaratılıyor. Kapitalizmin sömürü yasaları, burjuvazinin kar hırsı, emperyalist sistemin dayattığı tarım ya da savaş politikaları vb. hepsi bir kenara bırakıldı; “egemen sınıf”, “devlet”, “iktidar”, “sömürücü sistem” gibi kavramlar altüst edildi; kitlelere tek sorumlu (Erdoğan) ve çözüm için tek mücadele yöntemi, seçimler (sandığa sahip çıkmak) olarak gösteriliyor.

burjuva muhalefet, kitlesele tepkileri büyük oranda bastırdı. Daha önemlisi “sol”un neredeyse tüm kesimlerini kendine yedeklemeyi başardı. Bu egemenleri rahatlatan önemli bir faktör oldu. Diğer yandan Erdoğan, Rusya-Çin blokuna yaklaşılarak elini güçlendirme, ABD ve AB’yi kendine mecbur kılma taktiğini başarıyla uyguladı. Gerek ekonomide gerekse dış politikada “yüzseksen derecelik” dönüşler yaparak, isteklerini yerine getirme sözü verdi. ABD ve AB de -Erdoğan’ın danışmanlarından Cüneyt Zapsu’nun yıllar önce söylediği gibi- “adamı süpürmeyip, kullanmaya” devam ettiler.

Erdoğan’ın içte ve dışta ittifakları değişebilir, ekonomide-siyasette birbirine zıt politikalar uygulayabilir; fakat işçi ve emekçilere, devrimci ve demokratlara saldırıda tutumu değişmez. O karşı-devrimin has adamı olarak üzerine düşen görevi bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da yerine getirecektir.

Sonuçta yönetimin ne yapacağını bilmek için kahin olmaya gerek yok. **Önemli olan bizim ne yapacağımızdır!**

Sosyalist hareketin krizini aşmak için ne yapmalı; kimle yapmalı, nasıl bir kadro ve kitle politikasıyla yapmalı? Nasıl yapmalı; hangi söylem, araç ve yöntemlerle yapmalı? “Sol birlik” ve “ittifak” meselesine nasıl yaklaşılmalı?

Meselenin “bam teli” burası. **“Ne yapmalı” sorusu, Lenin’in Çernişevki’nin “Nasıl Yapmalı” kitabından esinlenerek kaleme aldığı ünlü makalesinden (kitaba da adını vermiştir) bu yana, her kritik aşamada gündeme gelen temel sorudur.**

Bu sorunun yanıtı için öncelikle “durum tahlili” doğru yapılmalı. “Sosyalist hareketin krizi” neredeyse bir klişe halini almış. Kime “sosyalist” denir, “sosyalist hareket” olmanın kriterleri nelerdir es geçiliyor; kendine “sosyalist” diyen herkes sosyalist sayılıyor! Böyle olunca sözde sosyalist, gerçekte reformist, parlamentarist, tasfiyeci akımların yaşattıkları, “sosyalizmin krizi” olarak lanse ediliyor.

Sosyalizmin 90’lı yıllardan itibaren

dünya ölçeğinde prestijinin sarsıldığı, devrimci ve komünist örgütlerin güç kaybettikleri doğrudur. **Türkiye’de ise, ilk büyük kırılma 12 Eylül’de gerçekleşti. Tasfiyecilik ve mültecilik sadece pratikte yaşanmadı, teorize edildi.** ‘90’larda bir toparlanma yaşandıysa da 12 Eylül’le doğru bir hesaplaşma yapılmadığından uzun süreli ve kalıcı olamadı. **2000’li yıllardan itibaren de sadece nice-liksele değil niteliksele bir düşüş ve gerileme söz konusudur.** Öyle bir ideolojik savrulmuş yaşandı ki, ML’nin en temel ilkeleri unutuldu; geçmişte aşılmış teoriler, “yeni” denilerek parlatıldı. ML’den uzaklaşmaya paralel burjuva liberal görüşler ortalığı kapladı. Akademisyenler “teorisyen” muamelesi gördü, dergi sayfaları, paneller, seminerler onlara ayrıldı. Ve giderek devrimden kopuk bir “demokrasi mücadelesi”nden söz edilmeye, seçimlere endekslenmeye, geçmişte “burjuvazinin ahır” denilen parlamentoya büyük önem atfedilmeye başlandı. Devrim fikri ve hedefi, adım adım terkedildi.

Bu durum güncel siyasette kendisini daha açık gösteriyor. Bugün yaşadığımız ekonomik-siyasi baskıların tek sebebi Erdoğan’mış, Erdoğan gidip yerine Kılıçdaroğlu (ya da bir başkası) gelirse, sorunlarımız çözülecekmiş gibi bir yanılsama yaratılıyor. Kapitalizmin sömürü yasaları, burjuvazinin kar hırsı, emperyalist sistemin dayattığı tarım ya da savaş politikaları vb. hepsi bir kenara bırakıldı, “egemen sınıf”, “devlet”, “iktidar”, “sömürücü sistem” gibi kavramlar altüst edildi; kitlelere tek sorumlu (Erdoğan) ve çözüm için tek mücadele yöntemi, seçimler (sandığa sahip çıkmak) olarak gösteriliyor.

Oysa **Erdoğan kıdem tazminatını gaspedecek yasalar hazırlıyorsa, TÜSİAD patronları bunu istediği içindir.** Tarladaki ürün TMO tarafından satın alınmıyor, çürümeye ya da tüccara terkediliyor ve üreticinin iflası gerçekleştiriliyorsa; emperyalist tarım tekellerinin dayatmalarını karşılayabilmek içindir. Erdoğan gidip başkası geldiğinde de aynı dayatmalar, aynı sömürü politikaları devam edecektir. Bu nedenle, **seçim takvimlerini takip etmeyi bırakıp, kitlelerin**

günlük mücadelesini örgütlemek ve bunu devrimin kaldıracı haline getirmek gerekir. Kiminle? Elbette bu mücadelede yanyana gelebildiğimiz her kesimle...

Parlamentarizm, reformizmin en uç halidir. Türkiye Devrimci Hareketi'nin '71 kopuşu, asıl olarak parlamentarizmden kopuştur. Bu açıdan 50 yıl geriye gittiğimizi söyleyebiliriz. Deniz, Mahir, Kaypakkaya bu kopuşun önderleriydi. Bugün hala geçmişlerini bu önderlere dayandıran reformist partiler, parlamentarizm batığına batmış durumdalar. Leninist "parlamentodan yararlanma" taktiği ile parlamentoda çoğunluğu elde ederek düzeni değiştirme iddiası apayrı şeydir. Bir dönemler parlamentariler yoldan "barışçıl devrim" teorisi vardı, günümüz parlamentaristleri onu bile söyleyemiyor. Devrimin lafzını etmekten dahi çekiniyorlar.

Bugün ayrışma; devrimci kalanlar, düzen-içileşenler arasındadır; devrimci mücadeleyle parlamentarizm arasındadır. Eylem birlikleri veya ittifaklar da bu ayrışma üzerinden şekillenecektir. Aslolan devrim hedefiyle hareket edenlerin, mücadele içindeki birliğidir. Böylesi birlikler büyüdükçe, etki gücünü arttırdıkça, kitle mücadelesi yükselecek, devletin saldırıları püskürtülecektir.

Baş dönersek; Lenin "Ne Yapmalı" sorusuna asıl olarak "devrimciler örgütü" yanıtını veriyor. Bunun da illegal temelde inşa edilmesi gerektiğini söylüyor. Öncesinde birçok "okuma grubu"nun Çarlığın polisleri tarafından tutuklanmaktan kurtulamadığını, onun acısıyla "bana bir devrimciler örgütü verin, Rusya'yı yerinden oynatayım" dediklerini anlatıyor. Dönemin öne çıkan akımları ekonomizm ve narodnizmle mücadele ederek, Marksist grupları tek bir örgüt altında birleştirmeyi başarıyor.

Bugün de temel sorun "devrimciler örgütü"dür; onu geliştirme, etrafında devrimci birlikler oluşturma sorunudur. Bu da reformizmle, parlamentarizmle, tasfiyeci-teslimiyetçi görüşlerle mücadele içinde olacaktır.

Bugün ayrışma; devrimci kalanlar, düzen-içileşenler arasındadır; devrimci mücadeleyle parlamentarizm arasındadır. Eylem birlikleri veya ittifaklar da bu ayrışma üzerinden şekillenecektir. Aslolan devrim hedefiyle hareket edenlerin, mücadele içindeki birliğidir. Böylesi birlikler büyüdükçe, etki gücünü arttırdıkça, kitle mücadelesi yükselecek, devletin saldırıları püskürtülecektir. "Devrimciler toplumun vicdanı" değil sadece, en temel hakların koruyucusudur da. Bugün en küçük bir hakkın elde edilebilmesi için bile devrimci tarzda mücadele etmek gerekiyor.

Son olarak şunları ekleyelim;

Reformizm, faşizmin "can simidi"dir. İşkenceci polislerin "pazlık-cellatlık" rolleri gibi, egemenler reformizmi ve faşizmi ihtiyaca göre kullanıyor. Komünist ve devrimci örgütlerin güçlendiği dönemlerde, kitlelerin devrime akışını durdurabilmek için reformistlerin önü açılıyor. Devrim tehdidi uzaklaştığında ise reformistleri de geriye çekiyorlar. Günümüzde yaşanan budur. Sosyal-demokrasi iyice sağa kaymış, reformistler "sosyal-demokrat"ların boşluğunu doldurmuştur. Son seçimlerde Kılıçdaroğlu'nun koşulsuz-şartsız desteklenmesi, faşistlerle yapılan ittifakın bile önemsenmemesi, gelişen noktayı göstermektedir.

Devrimci kesimleri dahi içine çeken parlamentarizm, düzen-içileşme, egemenlerin çok daha pervasız hareket etmesini sağlıyor.

Öyle bir noktaya geldik ki, burjuva demokrasisinin temeli sayılan seçimler bile anlamsızlaştı. "Seçme ve seçilme hakkı" tamamen göstermelik bir hal aldı. Reformistler eliyle kitlelerin seçimlere ve parlamentoya umudu arttıkça, bu kurumlar eskisinden daha işlevsiz, önemsiz bir hale geldi. Paradoksal fakat kendi içinde mantığı olan bir gelişme bu. Ve sadece bize özgü değil. Dünya ölçeğinde böyle bir gerileme yaşanıyor.

"Devrimciler toplumun vicdanıdır" denir. Sadece vicdanı değil, en temel hakların koruyucusudur da. Bugün en küçük bir hakkın elde edilebilmesi için bile devrimci tarzda mücadele etmek gerekiyor. Latin Amerika'dan Avrupa'ya darbeyle veya seçimle işbaşına gelen "solcu-halkçı" yönetimlerin nasıl bir hayal kırıklığı yarattığını hep birlikte gördük. Devrimsiz halkçılık yapılamayacağı, teorik olmanın ötesinde somut bir gerçek olarak önümüzde duruyor.

Kim ne derse desin, "özgürlük, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için TEK YOL DEVRİM!" Bu gerçeği ısrarla ifade etmek, devrimin güncelliğini, aynı zamanda zarureti kitlelere anlatmak ve devrimi yeniden yükseltmek dışında, bu çemberi yarmak mümkün değildir.

Ayaklar baş olacak

*Kan giderdi
Bir yanda
Yaşamak
Kan gider
Kan revandı
Bir yanda ölüm
Hayırlıydı
Yaşamaktan
Bir yanda
İçli sevdalarla
Dolu
Yemyeşil
Bir daldı.
Ve ölüm ile
Sevda ile
Dönerdi devran.*

*Gün oldu
Cemreler
Titremeye başladı
Topraktan
Olmaz olsun
Şu tanklar
Motor sesleridir
Tırtıllı traktörler
Bana yakışan.*

*Gün oldu
Dineldi
Dile geldi
Beşiğindeki bebek:
Ne kadar
Sınıf ve
Tabaka varsa
Sömürücü
Kan içici ve
Çanak yalayıcı
Ve
Ne kokar
Ne bulaşır
Lümpene kadar
Hepsini ben
Gömmeye gelmişim
Ayakları çıplak
Bir çığırtkan gibi
Avaz avaz
Haykırırım hala
Ayaklar baş olacak
Ayaklar baş
Haydi ha...*

Enver Gökçe

Dersimli bir yiğit Seydixon Ağa

Bu yazı İbrahim Seyitcemaloğlu tarafından, 2013 yılında dergimiz için kaleme alınmıştır ve derginin Ekim 2013 tarihli 25. sayısında yayınlanmıştır. Seydixon Ağa öz dayısıdır. İbrahim Seyitcemaloğlu 1938 yılı sonbaharında ailesinden sağ kalanlarla beraber Isparta-Eğridir'e sürüldükten birkaç ay sonra, Seydixon Ağa'nın ölüm haberi gelmiş; haberin ağırlığına dayanamayan annesi Gülüzar, acısından hayatını kaybetmiştir.

Dersim'in sert coğrafyası, insanlarını da şekillendirmiştir. Hayatta kalma mücadelesi ne kadar zorluyorsa, gençlerin yiğitlikleri de o kadar güçlü olur. **Bir taraftan sarp kayaları, geçit vermez dağları ve vahşi hayvanları; diğer taraftan asırlar boyunca egemenlerin boyun eğdirme çabası, daha dayanıklı, daha direngen olmayı zorunlu kılıyor.**

Seydixon Ağa, cesaretiyle, savaşçılığıyla, direngenliğiyle nam salmış yiğitlerden biriydi. Keskin nişancıydı; attığını vurur, yüzüğün deliğinden mermi geçirirdi. Devrine göre okumuş, kendini geliştirmişti. Her ihtiyacı olana yardım ederdi. Sadece savaşçılığıyla değil, yardımseverliğiyle de nam salmıştı.

Yıl 1915, Kasım ayı. Her yerde sonbaharın tadı yaşanırken, hazan yaprakları rüzgarın nağmeleri altında yerden yere uçuşurken, Dersim'de kar kalınlığı 3 metrenin üzerine çıkmış. Pülümür'ün Bolio aşiretinin köyü Askirek'te, karların altında beli bükülmüş ihtiyarlar inim inim iniyor, köylüler toplanmış kalın meşe kütüklerinin ocakta yanışını seyrediyor, ateşin altında pişmekte olan 'babuko'nun (Dersim'in en ünlü yemeklerinden biri- un, tereyağı ve yoğurtla yapılıyor- nba) kokusunu içine çekerek pişmesini bekliyor. Bu arada, ihtiyar Alaverdi amcanın öykülerini dinliyorlar.

Olağan bir köy gününü bozan tek şey, kapıdan giren bir komşunun anlattıkları. Harsi köyüne gitmiş, geri dönerken Rus ordularının Mutu Köprüsü'nü (Dersim'i Erzincan'a bağlayan köprü- nba) geçmiş, Yel Dağı yolundan geldiklerini görmüş. Anlattıkları herkesi hareketlendiriyor. **Rusların Dersim'i işgale geldikleri biliniyor, Dersim'e giden yol da Askirek'ten geçiyor.**

Köylüler sabah olunca gözcülerini gönderirler. Gözcüler akşama doğru köye gelir ve Rus ordusunun Yel Dağı-Meydanlar mevkiinde yerleştiğini haber verir: *"Bir alaydan fazlalar; etraflarına makineli tüfeklerini ve toplarını yerleştirmekteler."*

Gözcülerin getirdiği haber üzerine köylüler toplanıp, vakit geçirmeden gidip durumu yakından görmeye karar verirler. **Seydixon Ağa'nın kolbaşılığında 15 kişilik bir grup oluşturulur. Apile Musai, Ali Hiroğlu, Dile-sor, İbo, Pasaye Ulaş gibi, köyün en nişancı yiğitleri bu grubun içindedir. Saf yünden yapılmış beyaz şal elbiselerini giyip ayaklarına kar lekenlerini takan grup, o gece 3 metre karı yararak keşfe giderler.** Beşinde mavzer, diğerlerinde ağızdan dolma tüfekler vardır; ama hepsi de korkunun, kaçmanın ne olduğunu bilmeyen insanlardır.

Gece yarısını geçe Rus ordusunun konduğu yere varırlar. Ruslar onar metre arayla makineli tüfeklerini

yerleştirmişler, başlarında ikişer nöbetçi koymuş, beş tane de top mevzilemişler. Kendilerinden çok eminler. Aynı gece Dersimlilerden bir hareket beklemiyorlar. Kendileri karda-kışta savaşmaya alışkınlar, ancak karşılarında aynı koşullarda savaşmaya hazır, yiğit ve korkusuz bir karşı koyuş hayal bile edemiyorlar.

Durumu gören Seydixon Ağa, *"buraya kadar gelmişken dönüp gitmek olmaz, bunların arka taraflarını da kontrol edelim"* diyor. Alayın arkasına geçiyorlar ki, bütün malzeme, erzak ve cephaneye ortada. İki tane nöbetçi dışında bütün askerler yatıyor; üstelik nöbetçiler de uyukluyor. Sessizce birer yumrukla nöbetçileri bayıltıyorlar, alabildikleri kadar silah ve cephaneyi alıp geldikleri yola dönüyorlar. Ordu karargahının dışına çıkınca ve kendilerini koruyabilecekleri bir noktaya gelince, Seydixon Ağa yeniden duruyor. *"Arkadaşlar bunlara birkaç kurşun atmazsak olmaz, sonra 'Dersimliler ordumuzu görünce korktular' derler. En iyisi biraz kendimizi tanıtalım"* diyor.

Önce yanındaki arkadaşlarını belirli noktalara gönderiyor. Sonra da sıkmaya başlıyorlar. Gecenin o saatinde başlayan ateş, Rus ordusunu şaşkına çeviriyor. Baskının nereden geldiğini anlayamıyorlar. O şaşkınlıkla gördükleri her karartıya makineli silahları çevirip tetiğe basıyorlar ve kendi karargahlarını vuruyorlar. Bizimkiler durumun istedikleri şekilde geliştiğini görünce, geldikleri gibi sessizce köye dönüyor.

Ertesi günü yapılan keşifte, Rusların yüzde 40'nın ölü ve yaralı olduğu ortaya çıkar. Geride kalanlar can derdine düşmüştür, eşyalarını bırakarak Erzincan yönüne giderler.

Kalan cephaneye ve erzakı ganimettir; yakın köylülerle birlikte bölüşürler. Bu malzeme, iki sene sonra Ruslar geri çekilirken yeniden saldırdıklarında, Dersimli milisler tarafından onlara karşı kullanılır.

Rus orduları Sivas-Suşehri'ne kadar giderler. Erzincan'da iken Erzincan-Zini Gediği üzerinden Ovacık'a inmeyi denerler. Zini Gediği'nde Ovacık'tan gelen aşiretlerin karşısında büyük zayıat vererek geri çekilirler. Bir daha da Dersim'e saldırmazlar.

1917'de Seyit Rıza'nın topladığı milis kuvvetleri, Rus ordularını Erzurum'a kadar takip ederek kovalar. Seyit Rıza, Erzurum'daki ordu komutanıyla anlaşamaz. Hatta ordu komutanı Seyit Rıza'nın tutuklanması için emir verir. Bunu haber alan Seyit Rıza, milislerini alarak Dersim'e döner. **Seydixon Ağa, bu savaşta 100 kişilik bölüğüyle müthiş cesaret örnekleri sergilemiş, büyük kahramanlıklar gerçekleştirmiştir. Öyle ki, onun için türküler, ağıtlar yakılmış, dilden dile söylenerek yayılmıştır.**

1938'de Dersim Tertelesi (canlı olan herşeyin yok edilmesi) başladığında, Seydixon Ağa teslim olmaz, dağlara çekilerek gerilla savaşına başlar. Kaçmaya çalışan, darda kalan, sıkıntısı olanlar ona sığınır; sığınan herkesi kurtarmaya çalışır.

Devletin gerçek yüzü burada bir kere daha ortaya çıkmıştır. Rusların yenilmesinde en önemli rolü oynayan Dersimliler, tertele sırasında özellikle hedefe çakılır. Seydixon Ağa'nın hakkında idam fermanı çıkartılır, ölü veya dirisini getirene 50 altın lira ödül konur.

İhanet arkadan vurur

Alevilikte kirvelik kutsal kabul edilir. Kirve olanların çocukları iki göbek birbirleriyle evlenemezler. Kardeş çocukları bile evlenebildiği halde, kirve çocukları evlenemez; çünkü birbirlerini kardeşten ileri görürler. **Seydixon Ağa'yı öldürmek isteyenler, onun bu geleceğe duyduğu saygıdan yararlandılar.**

Seydixon Ağa, Erzincan'ın Kalecik Köyü'nde Kıdaşı adıyla tanınan bir ailenin çocuğunun kirvesi olmayı, daha tertele başlamadan çok öncesinde kabul etmiştir. **1939 yılı geldiğinde, Dersim terteleleri devam ederken,** Kalecikli aile, oğlunu sünnet etme hazırlıklarına başlamış, Seydixon Ağa'ya da haber göndermiş. Ağa'nın yakınları ve yoldaşları, düğüne gitmemesi gerektiğini, bunun çok riskli olacağını söyler ve ikna etmek için çok uğraşırlar. Ancak Seydixon Ağa, aileye çok güvendiğini, kendisine zarar gelmeyeceğini söyleyerek, yanına üç kişi alıp Kalecik Köyü'ne gider.

Kalecik, Munzur Dağlarına yaslanmış bir köy. Arkasında Munzur'un göklere yükselen heybeti, yol vermez yaylaları, köyün içinden geçen ve hemen köyün 100 metre ilerisinde insan beline kadar çıkan, daha aşağıda çağlayana dönüşerek bütün görkemiyle dökülen pınarıyla, güzelliğiyle ünlü bir köy.

Seydixon Ağa, adamlarıyla köyün karşısına, pınarın 50 metre yukarısına kadar gelir. Ancak adamlarının daha fazla ilerlemesine mani olur. Tüfeğini de orada bırakır, yalnız tabancasını alarak yola çıkar. Tam ayrılırken, sanki başına gelecekleri bilirmiş gibi *"başuma bir iş gelirse sakın müdahale etmeyin, gidin; günü gelince intikamımı alırsınız"* der.

Belinde tabancası, savunmasız bir halde köye, sünnet düğününe gidiyor. Sünnet olan çocuğa bir beşibiryere altın takıyor, ikindiye doğru köyden ve düğünden ayrılıyor. Kirveleri, köyün sonuna kadar uğurlayıp, geri dönüyorlar. Seydixon Ağa, arkadaşlarının yanına ulaşmak için çağlayan suyuna giriyor. Su beline kadar çıkıyor. **Dereyi yarladığında, Kırdışilerden, köyün bekçisi arkadan ateş açıyor. 3 kurşun deliyor bu yiğit adamın gövdesini.** Üçü de sırtından girip kalbine isabet ediyor. Seydixon Ağa, öylesine güçlü ve cesur bir insan ki, o yaralara rağmen geriye dönüyor, kendisine ateş edene karşılık veriyor, o bekçiye vuruyor. Ancak kendi yarası öylesine sarsıcı ki, bekçiye ölümcül bir darbe indiremiyor; bekçi daha sonra iyileşip uzun yıllar yaşıyor.

Seydixon Ağa, başına konan ödül için öldürülüyor. Hainler onu sağ yakalayamayacaklarını bildikleri için, haince, alçakça arkadan vuruyorlar. Sonra başını kesip devlete götürüyorlar.

Kabri Kalecik Şelalesi'nin üstündeki tepede olup zaman zaman dostları ve anısına saygı duyanlar tarafından ziyaret edilmektedir.

ZAFER DİRENEN İŞÇİNİN OLACAK!

"Dünyanın en büyük domates serası" diye övünüyor Agrobay patronu.

İşçilerini "hırsızlık" maddesinden işten atıyor.

Oysa en büyük "hırsız" kendileri; işçilerin emeğini, alınterini çalıyorlar.

Ve devlet yine patronların yanında. İşçinin haklarını değil, patronun çıkarlarını koruyor.

Ve pervasızca ve defalarca saldırıyor işçilere...

Direnmeye devam edeceğiz!

Emeğimizin karşılığını almak için direneceğiz!

Onurumuzu korumak için direneceğiz!

Geleceğimizi kurmak için direneceğiz!

Direnen diğer işçilerle birlikte mücadeleyi büyüteceğiz!

FEDAŞ işçileriyle, Trendyol işçileriyle, toprakları için direnen köylülerle...

Birleşe birleşe, direne direne kazanacağız!

Zafer direnen işçinin - emekçinin olacak!

